ஸ்ரீ காமகோடி க்ரந்தாவளி — 12

ஸ்ரீ ஆனந்த ஸாகரஸ்தவம்

ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் தமிழ் ஆங்கில அனுவாதமும்

ஸ்ரீ மீனாக்ஷி

ஸ்ரீ:

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்கள்

இயற்றிய

ஸ்ரீ ஆனந்தஸாகரஸ்தவம்

ஸ்ரீ ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், எம்.ஏ., பி.எல்.

எழுதிய முகவுரை, தமிழ், ஆங்கில அனுவாதங்களுடனும்

மதுரை, ஹைகோர்ட்டு வக்கீல், தர்மபூஷண, த்ர்ம ஸம்வர்த்தக

ராவ் ஸாஹேப் N. நடேச அய்யர் அவர்கள்

எழுதிய ஆங்கில முன்னுரையுடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய

ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான

ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

அருளிய திவ்விய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

கூடியது

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

57, மேல டபீர் வீதி :: கும்பகோணம்

 மே 1944 [விலை அணா 12

श्रीकामकोटिग्रन्थावलिः १२

श्रीः

श्रीचन्द्रमौलीश्वराय नमः

श्रीमन्नीलकण्ठदीक्षितवर्यैः प्रणीतः

॥ श्री आनन्दसागरस्तवः ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीकामकोटिपीठाधीश्वर
जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादानां
श्रीमुखेन समुद्भासितः

श्रीकामकोटिर्विजयते

श्रीकामकोटि कोशस्थानेन प्रकाशितः
५७, मेल डबीर वीथी, कुम्भघोणम्

 1944 [मूल्यम् द्वादशाणकाः

श्रीः

॥ श्रीमुखम् ॥

मुद्रा

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पादप्रतिष्ठित-
श्रीकाञ्ची कामकोटिपीठाधीश्वर श्रीजगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र-
सरस्वती श्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ॥

अस्ति निखिलसहृदयविपश्चित्कुलशेखराणां श्रीपरदेवताप्रपदनपरानुरक्तिभूषणानां महाकवि श्रीनीलकण्ठदीक्षितेन्द्राणां कृतिः— **आनन्दसागरस्तवो** नाम । सेयं सर्वसुगमभाषानुवादसहिता श्रीकामकोटिकोशस्थानेन सांप्रतं प्रकाशमुपनीयत इति विजानतां स्वान्तमानन्दसागरे निमज्जत्येव ॥

विश्वतोगतिषु दीक्षितेन्द्राणां कृतिषु इयमन्यादृशी गतिरानन्दसागरस्तवस्य, यत्र विश्वत्रसात्रसविलक्षणरूपया (अखिलचराचरप्राणभृदसुलभरूपया) विस्रम्भसंपदा चराचरजनन्यै श्रीमीनाक्षीदेव्यै स्वात्मा निवेद्यते । पूर्वोत्तरभागद्वयसंभिन्नमिव च स्वं स्वरूपमावहदिदं काव्यरत्नं स्वप्रतिपाद्यमद्भुतद्वन्द्वात्मकं किमपि तत्त्वं स्वरूपेणाप्यनुकरोतीव । तथा हि; अयं प्रबन्धः द्विपञ्चाशत्पद्यपरिमितेन पूर्वेण भागेन "प्रारब्धकर्म कियदारभते (२०), आत्मा समस्त-

जगताम् (२३) वेदान्तवाक्यजनितम् (७)" इति चैवमादिवचनैः कर्म-भक्ति-ज्ञानमार्गाणामनपेक्ष्यतां प्रपत्तेरेव परमादरणीयतां चोपवर्णयति। प्रपत्तेः फलं जीवन्मुक्तिसुखास्वादलक्षणं तूत्तरेण भागेनेति विषयविभागः समुन्नेतव्यः ॥

सर्वशास्त्रपरमैदंपर्यपर्यवसानभूतं परदेवतात्मकपरतत्त्वं तदवगमार्थांश्च नैकविधान् शास्त्रार्थान् सरलया गमनिकया सहृदयसंवादं सरसतामापाद्यापरोक्षमिव कलयत् मन्यामहे काव्यमेतत्पर्याप्तमेव सहृदयलोकस्य विशिष्टतत्त्वोपदेशाय ॥

इदं तावत्पाठकसहृदयैरवश्यमवधातव्यम्—यथा महाकवयः प्रायेण स्वंस्वमर्थं संदिशन्तः 'अपशवो वा अन्ये गो अश्वेभ्यः' इतिवत् नहि निन्दान्यायेन वा, 'कस्त्वं वानर रामराजभवने' इतिवत् व्याजस्तुतिचमत्कारेण वाऽर्थान्तरं विनिन्दन्त इव संदिशन्ति। विशेषतश्चैषा शैली श्रीदीक्षितेन्द्राणां कृतिषु संलक्ष्यत इति। तदिह कर्म-भक्ति-ज्ञानमार्गदूषणप्रतिभानेषु यथादर्शितेषु पाठकैः सहृदयतापरकाष्ठामधिरूढैर्भूत्वा कविभावपरमार्थगतिरनुसरणीया, न केवलवाच्यार्थनिर्बद्धैर्मार्गान्तरदूषणेऽभिनिविष्टमानसैर्भवितव्यम्। तथा च परावृत्य सूक्ष्मया विपश्चिद्दृष्ट्या विवेके क्रियमाणे, कविवरैः स्वोद्भावितानामेव दूषणानां तत्रतत्र परिहारोऽपि गूढतया निवेशितो दरीदृश्यते। सर्वथाऽपि निबन्धोऽयं मार्गविशेषप्रत्याख्यानाय प्रवृत्त इति नेदं नेदीयः काव्यपरिशीलिनाम् ॥

जीवन्मुक्तिदशां प्राप्य कदाचिन्निर्विकल्पकसमाधेर्व्युत्थितानां दीक्षितेन्द्राणां "सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम्।

वेत्ति ” इति नीत्या तत्कालसमास्वादितानन्दसागरतरङ्गपरम्पराया विवर्तरूपोऽयं स्तवराज इत्यभियुक्तसंप्रदायः । अत एव,

“ आचूडमाचरणमम्ब तवानुवार-
मन्तस्स्मरन् भुवनमङ्गलमङ्गमङ्गम् ।
आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभि-
रान्दोलितो न गणयामि गतान्यहानि ॥” [५३]

इत्युत्तरभागोपक्रम एव **आनन्दसागरस्तव** इत्यन्वर्थमस्य नामेति सूचयन्ति कविवर्याः । तथा—

“ नास्मिन् रविस्तपति नात्र विवाति वातो
नास्य प्रवृत्तिमपि वेद जगत्समस्तम् ।
अन्तःपुरं तदिदमीदृशमन्तकारेः
अस्मादृशास्तु सुखमत्र चरन्ति बालाः ॥” [१०३]

इत्यनेन निर्वृत्तमात्मनः परमात्मसाक्षात्कारं सूचयन्तीति गम्यते ।

इत्थं नाम परदेवतासाक्षात्कारपरिनिष्पन्नाखण्डानन्दसागरतरङ्ग-परिस्पन्दरूपोऽयं स्तवराजः शृण्वतां मन्वानानामनुध्यायतां च सर्वेषामपि आनन्दसाक्षात्काराविधिकं फलमेकान्ततः श्रीचन्द्रमौलीश-कृपया भावयत्वित्याशास्महे ॥

विजययात्रास्थानम्
कुम्भरमिटा तारण सं०
वैशाखामावास्या भानुवासरः
21-5-44.

नारायणस्मृतिः

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமுகம் ॥

(முத்ரை)

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக ஆசார்யவர்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதர்களினுல் ப்ரதிஷ்டை செய்யப் பெற்ற ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதீச்வரர்களான ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண ஸ்மரணம் செய்யப்படுகிறது.

ஸஹ்ருதயர்களான ஸகல பண்டிதர்களின் கூட்டத்திற்கும் சிரோபூஷணமாய் விளங்குபவரும் ஸ்ரீ பரதேவதையைச் சரணம் புகுவதிலுள்ள உயர்ந்த விருப்பத்தையே அணியாகக் கொண்டவருமாகிய மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதரவர்களின் க்ரந்தங்களில் ஒன்ருக விளங்குவது ஆனந்தஸாகரஸ்தவம். அது எவர்க்கும் எளிதான பாஷைகளில் (தமிழிலும் இங்கிலீஷிலும்) அனுவாதத்தோடுகூடி அச்சிடப்பெற்று ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானத்தின் வெளியீடுகளில் ஒன்ருக வெளி வருகிறதென்பதை அறியுமவர்களுள்ளம் ஆநந்தவெள்ளத்தில் மூழ்குகின்றது.

எல்லாவிதப் போக்குகளேயுமுடைய தீக்ஷிதரவர்களின் க்ரந்தங்களுக்குள் இந்த ஆநந்தஸாகரஸ்தவத்தின் போக்கு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இதில் கவி, உலகத்திலுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குக் கிடைக்கவரிதான நம்பிக்கைச் செல்வத்தினுல் எல்லா உலகுக்கும் தாயாகிய ஸ்ரீ மீனுக்ஷி தேவிக்குத் தம்மை (ஆத்ம) அர்ப்பணம் செய்கின்ருர். இரண்டு பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மை வாய்ந்த இச்சிறந்த காவியம், இதில் வர்ணிக்கப்படும் அற்புதமான இரட்டைரூபமுள்ள (அர்த்தநாரீஸ்வராத்மகமான) தத்வத்தை ரூபத்தினுலும் ஒத்திருப்பதுபோலாம். அப்படியே இக்கிரந்தம் ஐம்பத்திரண்டு ச்லோகம் (1-52)

கொண்ட முதல் பாகத்தினுல், கர்ம-பக்தி-ஜ்ஞாநம் என்ற வழிகள் தேவையில்லை என்பதையும், ப்ரபத்தியே நன்கு கைப்பற்றத் தகுந்தது என்பதையும், “ப்ராரவீயகர்ம கியஷாரஹதே, ஆத்மா ஸ்மஸ்தஜமுதாம், வேஷாந்தவாக்யஜநிதம்” (20,23,7) இது முதலிய வசனங்களால் கூறுகிறது. ஜீவன்முக்தி ஸுகாநுபவரூபமான ப்ரபத்திபலம் இரண்டாவது பாகத்தினுல் வெளிப்படுகிறது என்ற விஷயவிபாகம் கவனிக்கத்தக்கது.

ஸகல ஶாஸ்திரங்களுக்கும் கடைப்பிடியானதும் பரதேவதாஸ்வரூபமுமான பரதத்வத்தையும் அதையறிவதற்குரித்தான அனேக சாஸ்த்ரார்த்தங்களேயும் எளியநடையில், ஸஹ்ருதயர்களுக்கு உண்மையென்பதையும் களிப்புறுவதையும் உண்டுபண்ணி ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பிக்கும் இக்காவ்யம் உயர்ந்த தத்வத்தை ரஸிககோஷ்டிக்கு உபதேசிப்பதில் திறமை வாய்ந்ததென்றே உறுதி கொள்ளுகிருேம்.

இதைப் படிக்குமவர்கள் அவசியம் கவனிக்கவேண்டியதாவது:—“ மஹாகவிகள் (தங்கள் கிரந்தங்களில்) விஷயத்தை எடுத்துரைக்கும்போது ‘அபஶவோ வா அன்யேமோ அஶ்வேஹூயஃ’ என்பதுபோன்ற நஹி நிந்தாந்யாயத்திலோ ‘கஸ்த்வம் வானர ராமராஜ ஹவனே’ என்பது போன்ற வ்யாஜஸ்துதி சமத்காரத்தினுலோ வேறுபொருளை இகழ்ந்ததுபோலவே பெரும்பாலும் பேசுவார்கள். இந்த ப்ரகாரம் சொல்லும் பழக்கம் தீக்ஷித ச்ரேஷ்டரின் கிரந்தங்களில் அதிகமாகக் காணப்படும்” என்பது. ஆகவே, ‘கர்ம-பக்தி-ஞான மார்க்கங்களை எடுத்துக் கழிக்கும் பாகத்தை வாசிக்குமவர்கள் ஸஹ்ருதயத் தன்மை மேலிட்டவர்களாகி அப்படி காட்டுமிடங்களில் கவியின் உண்மையான மனப்போக்கையே கவனிக்கவேண்டுமே யொழிய வேறு வழிகள் சரியல்ல என்று மேலெழும் பொருள்களில் மனதைச்செலுத்தலாகாது. ஸூக்ஷ்மமாகத் தங்கள் ஞானக் கண்ணைத்திருப்பி உபயோகித்துப் பகுத்துப் பார்க்குமளவில் தாம் எடுத்துக்காட்டிய தூஷணங்களுக்கு ஆங்காங்கு கவியேசொல்லியிருக்கும் பரிஹாரமும் நுண்ணியதாயிருக்குமழகு நன்கு விளங்கும். எனவே எவ்வகையிலும் (ப்ரபத்தியி

னும்) வேறு வழிகளைத் தாக்கிப்பேசுவதற்கே இக்கிரந்தம் ஏற்பட்டதென்று காவ்யப் பயிற்சி உள்ளவர்களுக்குத் தோன்றுது.

ஜீவன் முக்திதசையை அடைந்து ஒருஸமயம் நிர்விகல்ப ஸமாதியிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீக்ஷிதர்களுக்கு "ஸுக மாத்யந்திகம் யத்தத்புத்திக்ராஹ்ய மதீந்த்ரியம்,வேத்தி" என்கிற ந்யாயப்படி அவ்வமயம் அநுபவிக்கப்பெற்ற ஆனந்தமாகிற கடலிலுள்ள அலைவரிசைகளின் உருவமே இத்தோத்திரம் என்பது பெரியோர்களின் கொள்கை. ஆகையினுலேயே,

> "ஆரூடமாசரணமம்ப தவாநுவர்ரம்
> அந்தஸ்ஸ்மரந் ஸுகமஞ்ஜலமஞ்ஜமஞ்ஜும் |
> ஆநந்தஸாகர தரங்கபரம்பராபி:
> ஆந்தோலிதோ ந கணயாமி கதாந்யஹாநி" ‖ 53 ‖

என்று இரண்டாவது பாகத்தின் தொடக்கத்திலேயே இக் காவியத்துக்கு ஆநந்தஸாகரஸ்தவம் என்னும் பெயர் தகுந் தது என்று கவியே ஸூசனை செய்திருக்கிறுர். அப்படியே,

> "நாஸ்மிந் ரவிஸ்தபதி நாத்ர விவாதி வாத:
> நாஸ்ய ப்ரவ்ருத்திமபி வேத ஜகத் ஸமஸ்தம் |
> அந்த:புரம் தஇதமீத்ருஶ மந்தகாரே:
> அஸ்மாத்ருஶாஸ்து ஸுகமத்ர சரந்தி பாலா:" ‖ 103 ‖

என்னும் ச்லோகத்தினுல் தனக்கு பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் நேர்ந்தது என்று கவியறிவிக்கிருரென்பதும் புலப்படுகிறது.

இவ்வாறு பரதேவதையின் ஸாக்ஷாத்காரத்தினுல் பரி பூர்ணமாக உண்டான ஆநந்தக்கடலின் அலைத்திரள் வடிவு எனப்படும் இந்த ஸ்தோத்ரமானது, படனம், மனனம், த்யானம்,செய்யுமவர்கள் யாவர்க்கும் ஆனந்த ஸாக்ஷாத்கார மிறுதியான பலன் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீஶ்வரரருளால் அவ சியம் பயக்குமாறு ஆசீர்வதிக்கின்றோம்.

விஜய யாத்ராஸ்தானம்
கும்மரமிட கிராமம்
தாரண௵ வைகாசிமீ
அமாவாசை, ஞாயிறு, 21.5-44

நாராயண ஸ்ம்ருதி:

WITH THE INTRODUCTION

BY

Dharmabhushana Rao Sahib

N. NATESA AYYAR, B.A., B.L., Madura.

ब्रह्मेति शक्तिरिति बन्धविमोचनीति
मायामयीति मदनान्तकवल्लभेति ।
सप्ताष्टशब्दपरिवर्तनमात्र एव
सामर्थ्यमावहति शास्त्रपरिश्रमोऽयम् ॥ ११ ॥

कर्म त्यजेम यदि नूनमधः पतेम
यद्याचरेम न कदाऽपि भवं तरेम ।
कर्म त्यजेदिति चरेदिति च प्रवृत्ता
भावेन केन निगमा इति न प्रतीमः ॥ १८ ॥

आक्रान्तमन्तररिभिर्मदमत्सराद्यैः
गात्रं पलीपलितरोगशतानुविद्धम् ।
दारैस्सुतैश्च गृहमावृतमुत्तमर्णैः
मातः कथं भवतु मे मनसः प्रसादः ॥ २८ ॥

का संसृतिः किमपचारनिबन्धनेयं
कीदृग्विधस्य तव किं क्षतमेतयेति ।
प्रश्ने तु नास्मि कुशलः प्रतिवक्तुमेव
खेदस्तु मे जननि कोऽप्ययमेवमास्ते ॥ ३० ॥

क्वेद पतिष्यति वपुः क्व ततो नु गम्यं
को दण्डयिष्यति कियन्तमनेहसं वा ।
किं तस्य संतरणसाधनमित्यनन्ता
चिन्ता स्थिता त्वयि शनैरवतारिता सा ॥ ४६ ।

काश्यां निपातय वपुः श्वपचालये वा
स्वर्गं नय त्वमपवर्गमधोगतिं वा ।
अद्यैव वा कुरु दयां पुनरायतौ वा
कः संभ्रमो मम धने धनिनः प्रमाणम् ॥ ५१ ॥

आचूडमाचरणमम्ब तवानुवार-
मन्तः स्मरन्भुवनमङ्गलमङ्गमङ्गम् ।
आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभि-
रान्दोलितो न गणयामि गतान्यहानि ॥ ५३ ॥

अर्धं जितत्रिपुरमम्ब तव स्मितं चे-
दर्धान्तरेण च तथा भवितव्यमेव ।
तच्चिन्तये जननि कारणसूक्ष्मरूप-
स्थूलात्मकत्रिपुरशान्तिकृते स्मितं ते ॥ ८० ॥

विश्वं सृजत्यवति हन्ति च यत्कटाक्षो
विश्वस्यतां कथमसौ चपलस्वभावः ।
एषोऽपि यामनुसरँल्लभते यशांसि
तामेव विश्वसिमि देवि तवानुकम्पाम् ॥ ९२ ॥

अर्धं कलङ्करहिता करुणैव शम्भो-
रर्धं गुणास्तदितरे सकलाः समेताः ।
इत्यम्ब संप्रति किल स्फुरितं रहस्यं
संपश्यतो मम भवन्मयमैशमर्धम् ॥ ९३ ॥

अर्धं स्त्रियस्त्रिभुवने सचराचरेऽस्मि-
न्नर्धं पुमांस इति दर्शयितुं भवत्या ।
स्त्रीपुंसलक्षणमिदं वपुरादृतं य-
त्तेनासि देवि विदिता त्रिजगच्छरीरा ॥ १०० ॥

निर्मासि संहरसि निर्वहसि त्रिलोकीं
वृत्तान्तमेतमपि वेत्ति न वा महेशः ।
तस्येश्वरस्य गिरिजे तव साहचर्या-
ज्ञातः श्रुतिष्वपि जगज्जनकत्ववादः ॥ १०१ ॥

आनन्दसागरस्तवे 11, 18, 28, 30, 46, 51, 53, 80, 92, 93, 100, 101.

I. NILAKANTHA DIKSHITA, known also as சின்ன தீக்ஷிதர், belongs to the seventeenth century as stated by himself in his Nilakantha Vijaya Champu, a verse wherein assigns to the Champu the Kali Year 4738 corresponding to A. D. 1637 as the date of its composition. Three kingdoms, the Pallava Nad (Chingleput and North Arcot), the Pandya Nad (Madura and Chera) and Tinnevelly vie with one another in each claiming him as its own—the first as the son of its soil in Adayappalam near Virinchipuram, Kanchi; the second as the chosen Prime Minister of its king Tirumalai Naicker; the third as the resident of its village பாலாமடை (Palamadai) in his closing years. Three Muses, the Muse of Kavya Sastra (Poetry), the Muse of Tatva Sastra (Philosophy), the Muse of Bhakti Sastra (Divine fervour), have been profusely favouring his family for 5 generations above and below, while a fourth Muse of Artha Sastra (Statesmanship) has been particularly honouring him in addition. The वंशवृक्ष (geneological tree) gives full particulars of his lineage. That he has won for himself the highest place of honour among the poets, philosophers and statesmen of his age will be easily seen from contemporary writings.

- Rangaraja Dikshitar
  - Appayya Dikshitar
  - Achan Dikshitar
    - Narayana Dikshitar — Bhumi Devi
      - Achan
      - Nilakantha
      - Chinnappayya
      - Chandrakalavatamsa
      - Atiratra Yajva
        - A
        - B
        - Girvanendra गीर्वाणेन्द्र
        - author of Sringarathilaka Bhana शृङ्गारतिलकभाण
        - C

II. Tradition, supported, in a way, by the internal evidence furnished by the works of Nilakantha, has woven three charming legends about his life-history, about his Pitt-like entry into the Pandya Nad, as the Prime Minister of Tirumalai Naick, his brilliant career there like that of Manivachaka and his Wolsley-like exit into the village of Palamadai in his closing days. It will be useful to narrate them at the outset in the barest outline as they are not generally known and as they furnish the key to the correct understanding of most of his writings.

(*a*) *The 1st legend relates to his entry into Madura as its Prime Minister.*

In the course of a family partition and in answer to the question of Appayya, as to what he wanted as

his share in the Daya, the budding boy Nilakantha declared unhesitatingly that he valued Appayya's कृपा (Kṛpa) higher than even a Maharajya. With tears of pride and joy welling up in his eyes, that great Appayya gave him Raghuvamsa and Devi-Mahatmya in palm leaf manuscripts with 200 lines on each leaf and sent him to Madura with hearty blessings that a Maharajyam will soon voluntarily woo him. Patanjali in his Yoga Sutras solemnly assures सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वं. Bhavabhuti in his Uttara Rama Charita declares with equal emphasis:

लौकिकानां हि साधूनामर्थं वागनुवर्तते ।
ऋषीणां पुनराद्यानां वाचमर्थोऽनुधावति ॥

The Vak of the truthful Appayya becomes true very soon. The daily discourses on Devi-Mahatmya, regularly delivered by Nilakantha while yet in his teens on the banks of the Svarna Padmini, in the ancient soul-stirring oriental style, now lamentably disappearing, before an ever-growing gathering of thousands and often listened to unobserved by Tirumalai Naick himself during his routine nocturnal visits, revealed to him the priceless treasures lying hidden within the tiny frame. He at once set his heart upon making the boy his Prime Minister. To stem the tide of discontent surging among his indigenous subjects against the introduction of an alien element—a feature not peculiar to modern times alone—he convened a Parishad in true oriental fashion and offered the premiership to whomsoever will answer the simple question,

How did काक come to be called काक ?

Vacant looks, violent heart-beats and shaking heads were the response. As the king was about to dissolve the Parishad in despair, up rose to his feet a slim and timid yet resolute form, from a remote corner wherein it had remained tucked up and gave *co-instanti* the required answer,

सीतेव राम इव क्षमया दयया भुवन इह का कः ?
इत्यात्मघोषवचसा तज्जातीयानां तथैव संज्ञाऽऽसीत् ॥

the substance of which is this :—

"When the All-merciful Sita Devi, unmindful of the outrage committed on her by Jayanta, the son of गौर (Indra), by pecking her bosom, interceded generously with the incensed but All-forgiving Ramachandra, Jayanta stood pardoned in consequence. The female crows and the male crows that had gathered sent up respectively joyous cries to the effect,

Which woman in this world (का) can equal Sita in क्षमा ?

Which man in this world (कः) can equal Rama in दया ?

The combination of the two letters का and कः thus pronounced by them gave rise to the appellation काक. Applauses greeted the figure from all sides and he was installed as Prime Minister. Need it be said that the figure was none else than Nilakantha ?

(*b*) The 2nd legend demonstrates that amidst the pleasures and splendours of a life in the dazzling

Royal Court, Nilakantha was living the austere serene and simple life of a Recluse. One fine morning, at the behest of Tirumalai Naick, the usual palanquin appeared in front of the house of Nilakantha, earlier than the appointed hour, for taking him to the Durbar Hall. His 18-year-old daughter was just then on a visit to her parents' house with her 25-year-old husband, after her marriage with him in her 8th year, 10 years before. In answer to a question of the palanquin-bearers, she stated blandly that her father was in the house of a chuckler, while really he was at his worship in his house at the Pooja Dalam. The fact was that Nilakantha had sent his worn-out sandals to the chuckler for mending and all the while he was enquiring within his mind, at the time of the pooja, why the chuckler had not brought them back. This episode further illustrates what uncanny powers a woman doing पतिसेवा sincerely, like the daughter of Nilakantha, can acquire. The girl was able to see what was passing in her father's mind and spoke the barest truth. The father's body alone was in the house. His mind was in the hut of the chuckler.

(c) This takes us to the 3rd legend. The *Ananda-sagarastava* has its roots in this episode. Between 1628 and 1635, the construction of the famous Pudu-mandapam was under way. Sundaramurti Asari, the palace sculptor, had carved out in a pillar of marble, exquisitely, the figure of Siva's एकपादमूर्ति with Brahma on one side and Vishnu on the other. The Vaishnavites objected to the installation. A huge controversy

raged for 6 months between the Saivites headed by Nilakantha and the Vaishnavites headed by an equally great Vaishnavite. It required the full play of all the talents and dialectics of Nilakantha to emerge successfully from the contest. Immediately after, another trouble arose. Sundaramurti Asari had easily won a name and fame for reaching perfection in his art even at the very first sitting. While chiselling the statue of the senior queen of Tirumalai Naick, intended to be placed in the Pudu Mandapam, he experienced the saddest tragedy of his life. A thin slice flew away from the right thigh of the statue, leaving that part defective. He sat at it a second time but with the same result. Perplexed and perturbed beyond measure, he explained the situation to Nilakantha, who happened to be there then, superintending the operations. As the result of a short and steady introspection, Nilakantha advised the sculptor to leave the statue as it was. The sculptor, when demanded by the king the next day, recounted all that had happened between him and Nilakantha. Devoured by jealousy, the green-eyed monster, and with the knowledge he had of the existence of a mole in the thigh of his queen, the king suspected, Bhoja-like, some questionable relationship between her and Nilakantha. He lashed himself into a paroxysm of anger and fury and ordered the arrest of Nilakantha, determined to scotch out his eyes and fill them with camphor. Nilakantha was in the Pooja Dalam, when the military commandant arrived with a full battalion. Nilakantha instinctively scented the situation, with the grace of Sri Minakshi, and wholly

unabashed, applied the camphor to his eyes and they became blind forthwith. The Commandant was requested to convey to the king the news that his wishes had been duly carried out. With a conscience smitten for his own iniquity, and trembling from head to foot, the penitent king ran up to Nilakantha and prayed for pardon. Moved by the genuine remorse and contrition of the king, the blind Nilakantha entered into communion with Sri Minakshi. What follows ?

Out, flowed in full flood, like the Kanakadhara-stava of Sri Sankara, with सुरधुनीनीकाशवाग्वैभव, in torrential eloquence equal to the force of the Ganges, the *Anandasagarastava*, in 105 verses, from Nilakantha's heart, with a genuine prayer to Sri Minakshi for the restoration of his eyesight, more for giving relief to the remorse-bitten king than to himself. Such is the origin of *Anandasagarastava*. More about it in the sequel. Suffice it to say here that tearing himself from the Royal Court, Nilakantha, to the inconsolable grief of the king, made பாலாமடை (Palamadai) the home of his closing days, honoured down to his dissolution by his royal grants.

III. Many of the writings of Nilakantha, in common with those of his renowned sire Appayya, have become irrecoverably lost to us. The works now extant consist of three Mahakavyas, eight Laghu Kavyas, a Nataka and a commentary on कैयट, a Vyakarna Grantha.

IV. The Mahakavyas are Gangavatarana, Nilakantha Vijaya Champu and Siva Lilarnava.

Gangavatarana, as its name implies, deals with the victorious exploits of Bhagiratha, for bringing down to the Earth, from the celestial regions above, the holy Ganges, and also with the greatness of Paramesvara. The Second brings out similarly the अव्याजकरुणा of Sri Siva, implicit in his devouring the poison Halahala, which came out of the ocean of Milk, when churned by the Devas and the Asuras and in saving the world from immediate destruction, thus establishing that he is not a Samharakarta, as erroneously supposed, but a real protector of the world. The *Siva Lilarnava*, on which mainly rests his fame as a great poet, depicts the 64 lilas of Siva in charming ecstatic poetry, interspersed with brilliant flashes of hasya rasa (wit and humour). It is noteworthy that the poet, fed on कारुण्यामृत and imbued with a real poetic sense of justice, correctly points out that the vanquished Jainas themselves voluntarily ascended the scaffold, thus redeeming Tirugnana Sambanda, from the charge of cruelty levelled sgainst him, as a cruel victor in the philosophical duel between them.

V. The eight laghu Kavyas consist of Kalividambana, Sabharanjana Sataka, Sivotkarsha Manjari, Sivatatva Rahasya, Anyapadesa Sataka, Vairagya Sataka, Santi Vilasa and Anandasagarastava.

(*a*) *Kalividambana* and *Sabharanjana Sataka* are delightful effusions of a promising youthful courtier poet, luridly painting the several gradually deteriorating religious and economic conditions, of the people of his time, amidst biting and brilliant flashes of sparkling

wit and humour. To this day, almost every verse therein is on the lips of even a layman, as a household word.

(*b*) The *Sivotkarsha Manjari*, *Sivatatva Rahasya* and *Anyapadesa Sataka* are the ecstatic outpourings of a Jiva, immersed in Siva Bhakti and negotiating step by step, on his onward march, the thorny paths of karma and yearning for the acquision of Vairagya and Santi, so very essential for realizing the Ananda inherent in him, with the aid of Divine grace. They take equal rank with the Sivananda Lahari, and Soundarya Lahari of Sri Sankara and the Vairagya Sataka of Bhartruhari.

(*c*) The *Vairagya Sataka*, *Santi Vilasa* and *Anandasagarastava* are companion volumes reflecting, as in a mirror, the tribulations, doubts, perplexities and conflicts, which harass, torment, torture and agonise a Jiva, treading the paths of Karma and Gnana, hankering after स्वात्मानन्दानुभव.

VI. I wish to sound, at this stage, a note of warning. The merits and beauties of Nilakantha's minor poems can be best percieved, appreciated, enjoyed and judged by those who make a thorough study of all of them in the original, in their chronological order and in the light of his chequered life-history. So approached, they take equal rank with the predecessors of Nilakantha, including even Sri Sankara, for felicity of expression, sublimity of ideas, depth of religious fervour and heights of poetical fancy. I say even "Sri Sankara" because it has to be said about his writings

whether Ashtakams or Laharis or Prakarana or Bhashyas, that being the productions of an Avatar of Isvara and Isana, the fountain head of all powers and all Vidyas, they are models of perfection, from start to finish, differing from the works of other poets, born or made, which like a sugar cane get progressively sweeter and sweeter, as they march on in life, from boyhood into youth, from youth into adoloscence and from adoloscence to old age. It is no wonder that many a critic, not in possession of the aforesaid key, has been led unwittingly into avoidable errors of judgment regarding the merits of some of Nilakantha's works. Can Kalidasa or Valmiki or Muka Kavi paint कैयट, पञ्चपादिका, परिमल, etc., in the hues of उषस् (dawn) राकाचन्द्र (full moon) and कमल (lotus) ?

VII. The very beautiful and accurate Tamil rendering of Brahmasri Mahalinga Sastrigal, a scion of the family of Nilakantha, followed, as it has been, by an intelligent, elaborate and scholarly exposition of the underlying ideas and Kavihridhaya, (कविहृदयं) has made it unnecessary to enter into a detailed analysis of the contents of *Anandasagarastava*. An introduction is hardly the place for such an analysis. I shall therefore content myself with the following summary.

VIII. The *Anandasagarastava*, as I read it, is the soliloquy of a Jiva, lacerated by a thousand conflicting emotions convulsing him, from head to foot, and struggling with wings undeveloped, soar into the dizzy heights of आनन्दानुभव after discarding the fickle, fleeting, evanescent, hollow and elusive pleasures of youth,

wealth, power, royal favour and every other earthly distinction. Every verse is a priceless gem, shining in matchless brilliance, too dazzling for an uninitiated and an untrained eye. The first 60 verses were composed, if tradition and internal evidence speak true, while he was still in the throes of the excruciating pain, caused by the burning and blinding camphor he had applied to them. The 3rd verse reminds one of the lamentations of Bhartruhari and Sri Sankara.

आक्रन्दितं रुदितमाहतमानने वा
कस्यार्द्रमस्तु हृदयं किमतः फलं वा ।
यस्या मनो द्रवति या जगतां स्वतन्त्रा
तस्यास्तवाम्ब पुरतः कथयामि खेदम् ॥

(आनन्दसागरस्तव: 3.)

कदा वाराणस्याममरतटिनीरोधसि वसन्
वसानः कौपीनं शिरसि निदधानोऽञ्जलिपुटम् ।
अये गौरीनाथ त्रिपुरहर शंभो त्रिणयन
प्रसीदेति क्रोशन् निमिषमिव नेष्यामि दिवसान् ॥

क्रीडार्थं सृजसि प्रपञ्चमखिलं क्रीडामृगास्ते जना
यत्कर्माचरितं मया च भवतः प्रीत्यै भवत्येव तत् ।
शंभो स्वस्य कुतूहलस्य करणं मच्चेष्टितं निश्चितं
तस्मान्मामकरक्षणं पशुपते कर्तव्यमेव त्वया ॥

(शिवानन्दलहरि 66.)

जनोऽयं संतप्तो जननि भवचण्डांशुकिरणै-
रलब्ध्वैकं शीतं कणमपि परज्ञानपयसः ।
तमोमार्गे पान्थस्तव झटिति कामाक्षि शिशिरां
पदाम्भोजच्छायां परमशिवजाये मृगयते ॥

(श्री मूकपञ्चशति पादा: 61.)

अहं पापी पापक्षपणनिपुणः शंकर भवान्
अहं भीतो भीताभयवितरणे ते व्यसनिता ।
अहं दीनो दीनोद्धरणविधिसज्ञस्त्वमितरन्
न जानेऽहं वक्तुं कुरु सकलशोच्ये मयि दयाम् ॥

(श्री दीनाक्रन्दनम् 49.)

What can be more thrilling than the unbounded child-like faith in the Devi, revealed in verses 3 to 6 and 12 ? What can be more disheartening than the description, in verses 7 to 11 and 15, of the perplexing, conflicting and unhinging theories characterising the Vedantic teachings (the gnana marga), difficult of understanding and realization, even after a series of endless births and deaths ? What can be more harrowing than the evanescence, impermanence and hollowness of the pleasures open to a Jiva, meticulously following the thorny path of Karma, which enjoys its performance and nonperformance in the same breath, depicted in verses 16 to 21 ? What can be more disquieting than the heart-rending exclamations in verses 22 to 27, regarding the real nature of the so-called Bhakthi-Marga, which has an inescapable tendency to drag a Jiva into the whirlpool of Samsara ? What can be more perplexing than the searching questionnaire, contained in verses 28 to 34, as to who is Jiva ; what is Brahma ; what is Samsara and its origin, and how it affects us ; what is your goal and by what means can you reach it ? What can be more attractive than the doctrines of Self-surrender, set out in verses 35 to 41 ? What can be more brilliant than the flights of philosophic

conception and imagery, poured forth in verses 51, 53, 80, 92, 100, 101, etc. ?

IX. There is fragrant flower of poetry, blushing unseen, in *Sabharanjana Sataka* :

जानाते यन्न चन्द्रार्कौ जानते यन्न योगिनः ।
जानीते यन्न भर्गोऽपि तज्जानाति कविः स्वयम् ॥

(सभारञ्जनम् 23.)

"What the all-reaching rays of the sun and moon cannot penetrate, what defies the vision of Yogis, what escapes the notice even of the all-knowing Siva, is visible to a poet instinctively." True to his words, the born poet that Nilakantha is, he visualised and wrote what all has been said in the first 60 verses, while still blind. But, when the lamentations reach a very high pitch in the 61st sloka, wherein he complains that neither the perfect चित्तशुद्धि acquired by Nilakantha, the Karmatha, nor the divine fervour in which the Bhakthi-intoxicated Nilakantha was swimming, affords any help, in his attempt to perceive the sublime beauty of the feet of Sree Minakshi, in spite of Her condescending mercy and grace, without the aid of the physical eye, the eyes regain their power. What follows ? The poet, philosopher, saint and sage bursts forth, in language of torrential eloquence, into an ecstatic description of Devi, the feet which constitute the cynosure of even Yogis like Suka, with the nails eclipsing the brilliance of the moon and the tingling and inviting नूपुर, the utsanga coveted by Brahma, Vishnu and Rudra, the thigh which chases away the misery of Siva resting on it, her

flowing garland, the shining pomegranate-like row of teeth, the smile which brings its Mangala to the afflicted devotees, the ताम्बूलसार which is the quintessence of the Sara of all Agamas, the Nasamani, the Tatanka, and Kataksha, etc.

Such is the *Anandasagarastava* of Nilakantha, wherein are treasured the richest devotional and philosophic concepts, and which takes the author, the reader, the hearer, the translators and editors all alike to the Ananda of the Divine Presence.

MADURA
10—3—1944

(Sd.) N. NATESA AYYAR
Dharmabhushana, Dharma Samvardhaka.

முகவுரை

ஆனந்தஸாகரஸ்தவம் இயற்றிய
மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் வரலாறு

ஸ்ரீ ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள் M.A., B.L. எழுதியது

விரிஞ்சிபுரத்திற்கு சமீபத்திலுள்ள அடையப்பலம் என்ற கிராமத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்ய தீக்ஷிதர் அவர்களுக்கு பௌத்திரராகவும், ஸ்ரீரங்கராஜ தீக்ஷிதர் அவர்களுக்குப் புத்திரராகவும், அவதரித்த ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் இளைய ஸகோதரர் ஸ்ரீ ஆச்சான் தீக்ஷிதர். ஸ்ரீ ஆச்சான் தீக்ஷிதருடைய புத்திரர் ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதர். ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதரின் இரண்டாவது குமாரர் ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர். இவர் அன்னை பூமிதேவி.

கி. பி. பதினாறுவது நூற்றாண்டின் மத்தியில் முகம்மதியர்களால் விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் உடைபட்டுப் போய் விட்டது. சிதறுண்ட அந்த ஸாம்ராஜ்யத்தின் பின்னமான அம்சங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு, பல சில்லரை ராஜ்யங்கள் தலைகிளப்பின. பெனுகொண்டா, வேலூர், தஞ்சாவூர், மதுரை என்றவாறு நான்கு பின்னங்கள் உருவெடுத்து வலுக்க வாரம்பித்தன. பெனுகொண்டாவில் பழய விஜயநகர ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்த திருமலைராயனும், அவனுக்குப் பின் வேங்கடபதிராயனும், ராஜ்ய ஸ்தாபனம் செய்து கொண்டார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களில் நாயகர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள். இவர்களில், வேலூர் நாயகர்கள் விஜயநகர ராஜ்ய காலம் முதற்கொண்டே ஆண்டுவந்த தனிப்பட்ட ஒரு பழய ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தஞ்சாவூர், மதுரை நாயகர்கள் விஜயநகரத்தின் ஸேனாதிபதிகளாகவிருந்து, பின்பு சுதந்திர அரசர்களானவர்கள். ஸ்ரீமத் ஆசார்ய தீக்ஷிதர், விஜயநகரம் கிருஷ்ணதேவராயரின் ஸபையை அலங்கரித்தவர். ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் வேலூர், பெனுகொண்டா ஸம்ஸ்தானங்களில் விளங்

இயவர். ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் மதுரையில் மந்திரி பதவி வஹித்தவர். இங்ஙனம் அடையப்பல வம்சத்திலுதித்த இப்பெரியோர்கள் அவ்வப்போது தலைதுக்கிய பிரபல ராஜ கரங்களில் பிரகாசித்து வந்தனர் என்று தெரிகிறது. ஸ்ரீ நீல கண்ட தீக்ஷிதர் காலத்தில் வடக்கேயுள்ள பெனுகொண்டா, வேலூர் ராஜ்யங்களும் அவிந்துபோகத் துவக்கிவிட்டதா லும், தெற்கே தஞ்சாவூர், மதுரை ராஜ்யங்கள் வலுத்து மிக்கப் பெருமை யடைந்து வந்ததாலும், அரிய பெரிய வித் வான்கள் தஞ்சாவூரில் வந்து குவிய ஆரம்பித்ததாலும், இவரும் முதலில் வித்யாப்யாஸத்தின் பொருட்டும், பின்பு வித்யா பிரசாரத்தின் பொருட்டும், தம் முன்னோர்கள் இருந்த தேசத்தைவிட்டுத் தெற்கே வந்து குடியேற நேரிட்டது.

ஸ்ரீ நிலகண்ட தீக்ஷிதர் பால்யத்தில், தன் தகப்பனுரை யிழந்ததால், பெரிய தாத்தாவான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் ஸம்ரக்ஷணையில் வளர்ந்து வந்ததாயும், ஸ்ரீ தீக்ஷி தர் அவர்கள் தன்னுடைய அந்த்ய காலத்தில், தன் பௌத் ரர்கள் பதினேறு பெயர்களுடன் பன்னிரண்டாவதாகத் தன் தம்பி பௌத்ரனையும் சேர்த்துக்கொண்டு, தன் சொத் துக்களை பாகம் செய்துகொடுக்க நினைத்தார் என்றும், இதற் குத் தன் புத்திரர்கள் திருப்தியாக விடை கொடுக்காததால்; ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் அச்சிறுவனைக் கூப்பிட்டுப் புஸ்தக அரையில் சென்று ஏதாவது ஒன்று, இரண்டு புஸ்தகங்களை எடுத்துவா என்று உத்தரவிட்டதாயும், சிறுவன் உள் சென்று ரகுவம்சத்தையும், தேவீ மாஹாத்ம்யத்தையும் எடுத்து வந்ததாயும், ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள், அதைப் பார்த்து சந்தோஷித்து, "நீ தேவியின் அருளைப் பெறுவாய், மஹா கவி யாவாய்," என்று அனுக்கிரஹித்ததாயும் பெரி யோர்களின் வதந்தி.

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர்* அவர்கள் தனது 73-வது வய தில் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் பௌதிக தேகத்தை விட்

குறிப்பு :—* தீக்ஷிதர் அவர்கள் காலமானது 1593-ல், ஸ்ரீ நீலகண்டர் 1582 சுமாரில், பிறந்தார்.

டகன்றபோது, ஸ்ரீ நீலகண்டருக்கு வயது பன்னிரண்டு. அவ் விளம் பிராயத்தில் தன் பெரிய தாத்தாவின் பெருமையை தான் பார்த்து அனுபவித்ததை, தான் இயற்றிய வைராக்ய சதகத்தில் பின்வருமாறு சூசிப்பித்திருக்கிறார்.

"अतिगम्भीरमनाविलमक्षोभ्यमदृष्टपारमविलङ्घयम् ।
अविरलतरङ्गसंकुलमैक्षिषि विज्ञानसागरं महताम् ॥"

"அதிக ஆழமானதும், கல்மஷ மற்றதும் கலக்கமுடியாததும், கரை காணமுடியாததும், கடக்கத் தகாததும், இடைவிடாமல் அலைமோதுவதுமான பெரியோர்களின் அறிவுக் கடலை நான் கண்டிருக்கிறேன்."

தன் கிரந்தங்களில் எல்லாவற்றிலும் இவர், தன் பெரிய தாத்தாவின் கரைகாண முடியாத விஞ்ஞான ஸமுத்ரத்தின் பெருமைகளை, வருணித்திருக்கிறார்.

பெரிய தாத்தா காலமானபிறகு, தன்தாயாரை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ நீலகண்டர் மதுரையை நோக்கித் தெற்கே வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அவருடைய நள சரித்திர நாடகம் காஞ்சிபுரத்தில் எழுதப்பட்டதாய் தெரிகிறபடியாலும், கங்காவதரணத்தில் அவர்தான் காவேரீ தீரத்தில் வஸிப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும், தன்னை அவர் தஞ்சாவூர் மந்திரியான ஸ்ரீ கோவிந்த தீக்ஷிதரின் புத்திரரான ஸ்ரீ வேங்கடேச்வர மகியின் சிஷ்யனாக சொல்லிக் கொள்வதாலும், பல வருஷங்களுக்குப் பின்னேதான், அவர் மதுரை சென்றார், என்று ஊகிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. (1) முகுந்த விலாஸம், (2) ரகு வீரஸ்தவம், (3) நள சரித்திரம், (4) கங்காவதரணம் முதலியன அவர் பால்யத்தில் இயற்றின கிரந்தங்கள். நள சரித்திரமும், கங்காவதரணமும் நெருங்கிய ஸம்பந்தமுடையவை. இரண்டிலும் தன் பிதாவான ஸ்ரீ நாராயணாத்வரிக்கு நமஸ்காரம் சொல்லப்படுகிறது.

नारायणाध्वरीन्द्राय नमोऽस्तु ज्ञानसिन्धवे ।
शारदा यत्कटाक्षाणां साऽप्यवेतनकिंकरा ॥

"எவரின் கடாக்ஷங்களுக்கு ஸரஸ்வதீ தேவியானவள் கூலியில்லா ஊழியக்காரி யாகிருளோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஞான ஸமுத்ரமாகிய (என்பிதா) நாராயண தீக்ஷிதருக்கு நமஸ்காரம்."

இரண்டிலும் தன் கவிதை அம்பிகையின் அனுக்ரஹத்தால் ஏற்படுவதென்று தெரிவிக்கிருர்.

चन्द्रशेखरसव्यार्धचरणोन्मार्जनाम्भसाम् ।
विवर्ता जगदुत्सङ्गे विहरन्ति मदुक्तयः ॥

"அர்த்தநாரீச்வரரின் இடது காலைக் கழுவிய தீர்த்தத்தின் திரிபு தானுகிய என் காவ்யமொழிகள் உலகளவே பெருகி விளையாடுகின்றன."

இரண்டிலும் கவி தான் வேதாந்த விசாரம் செய்து கொண்டு ஆத்ம ஸ்வரூப தியானத்தில் ஈடுபட்டு, லோக வியாபாரங்களினின்று ஒடுங்கி யிருப்பதாயும் வெளிப்படுத்துகிருர்.

कथमयं कविः अन्तर्मुखः त्रय्यन्तविचारप्रवृत्तोऽपि करोति स्म नाटकेऽप्यभिरुचिम् ।

"நிவிருத்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவரும், வேதாந்த விசாரம் செய்து காலம் கழிப்பவருமான இந்தக் கவி, நாடக மியற்றுவதில் குதூஹலம் கொள்ள எவ்விதம் நேர்ந்ததோ?" என்று நள சரித்திரத்தில்,

सति सह्यसुतातीरे सति त्रय्यन्तशीलने ।
गन्तुं निश्चितवानस्मि गङ्गां केनापि हेतुना ॥

"காவேரீ தீரத்தில் வாஸமிருக்கையில், வேதாந்தவிசாரமிருக்கையில், ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு கங்கைக்குப் போக வேணுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன்," என்று கங்காவதரணத்தில்.

இரண்டிலும், காசீ யாத்திரையில் தனக்குள்ள ஆவலைக் காட்டுகிருர்.

कालं जेतुमुपायौ द्वौ कलिकल्मषसंप्लुतम् ।
कथा वा निषधेशस्य काशी वा विश्वपावनी ॥

"கலியின் பாபங்களினுல் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட இந்தக் காலத்தை வெல்லுவதற்கு நளமஹாராஜனின் சரித்திரமும், ஸகல ஜீவராசிகளின் பாபங்களைக் களையவல்ல காசி க்ஷேத்திரமும், இவ்விரண்டும்தான் உபாயங்களாகின்றன," என்று நள சரித்திரத்தில்.

सति सह्यसुतातीरे सति त्र्यन्तशीलने ।
गन्तुं निश्चितवानस्मि गङ्गां केनापि हेतुना ॥

என்று கங்காவதரணத்தில்.

இந்த ச்லோகத்தில் '**सति सह्यसुता तीरे**' என்ற வாக்யத்தினுல், இவர் 'கங்காவதரணம்' இயற்றிய சமயம், காவேரீ தீரத்தில் வஸித்துவந்தார் என்று வெளியாகிறது. அதி பால்யத்தில் இவருக்கு சிவபக்தியும், அம்பிகா பிரஸாதமும், நிவிருத்தி மார்க்கத்தில் ருசியும், வேதாந்த விசாரத்திலும் ஆத்மசிந்தனையிலும் ஈடுபடுதலும், கலிதோஷங்களை வெல்ல நளன் முதலிய மஹா புருஷர்களின் புண்ணிய கதைகளைத் கவிதையினுல் சித்திரிப்பதும், மோக்ஷஸாதனமாகக் காசி க்ஷேத்ராடனத்தைக் கோருவதும், இயல்பாக விருந்ததெனத் தெரிகிறது.

இவர் வெகுகாலம்வரையில் காசி பிரயாணத்தை மறக்கவில்லை. ஆனுல் கடைசிவரை அவர் மனோரதம் ஸித்திக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது.

न गृहीतं श्रुतिहृदयं न च निगृहीतं परिप्लवं चेतः ।
इच्छामि च धाम परं गच्छामि च विश्वनाथपुरीम् ॥

"வேதங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்பிராயம் புரியவில்லை. நிலைகொள்ளாமல் அலைந்துகொண்டிருக்கும் இந்த மனதையும் அடக்கமுடியவில்லை. ஆனுல் மோக்ஷத்தையடைய விரும்புகிறேன். ஆதலால் ஸ்ரீ விச்வநாதபுரமான காசிக்குப் போகப்போகிறேன்," என்று (5) வைராக்ய சதகத்தில் கூறுகிருர். ஆனந்தஸாகர ஸ்தவத்திலும் பல தடவை காசி முக்திக்ஷேத்திரம் என்பதையும், தான் அங்கு

போகவேண்டும் என்பதையும் ஸ்மரிக்கிருர். சாந்தி விலாஸம், ஆனந்தஸாகரஸ்தவம் முதலியன இவருடைய முதிர்ந்த வயதில் எழுதப்பட்டவையாதலால், இவருடைய காசி பிரயாணம், அதுவரை பிரார்த்தனையாகவே இருந்ததல்லாமல், நிறைபெறவில்லையென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

'काल जेतुमुपायौ द्वौ' என்ற ச்லோகத்தில் மற்ருெரு உபாயமாக இவர் ஆரம்பித்த நளசரித்திரமும் முடிவுபெறவில்லை. நளதமயந்தி விவாஹ பர்யந்தம் எழுதியிருக்கிருர். கலியின் திருவிளையாடல்களை பிரஸ்தாபிக்கும் முன் கிரந்தம் நின்றுவிடுகிறது. அதுவும் ஈச்வர ஸங்கல்பம் போலும்.

இவருடைய (6) சிவ லீலார்ணவ மஹாகாவ்யம் மதுரையைப்பற்றியது. இவருடைய (7) நீலகண்டவிஜய சம்பு, (8) ஸபாரஞ்ஜன சதகம், (9) கலிவிடம்பனம், (10) சிவோத்கர்ஷமஞ்ஜரீ, (11) சிவதத்வ ரஹஸ்யம், (12) சாந்திவிலாஸம், முதலியன இவர் மதுரையில் மந்திரி பதவியிலிருந்து ராஜ்யபாரத்தை வஹிக்கும்போது எழுதப்பட்டவை என்று நினைக்க இடமிருப்பதால், இவர், தன்னுடைய மத்யவயதில் மதுரை வந்திருக்கவேண்டும். இவர் வைதுஷ்யமும், கவித்வமும், குலமும், சீலமும், லோக ஞானமும், வாக் சக்தியும் தான் இவருடைய கீர்த்தியைப் பரப்பி, இவரை மதுரை நாயக்கரின் ஸபைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திருக்கவேண்டும். இந்த ஸம்பவம் கி. பி. பதினேழாவது நூற்றுண்டு துவக்கியபின், இவருக்கு சுமார் நாற்பது வயதில் நேர்ந்திருக்கலாம். இவர் திருமலை நாயக்கருக்கு மந்திரியாயிருந்தது பதினேழாவது நூற்றுண்டின் இரண்டாவது காலில். இவர் இலௌகிக வித்யா விஷயங்களும், தர்ம விஷயங்களும். அக்காலத்தில் பண்டிதர்களும், கவிகளும் இவர் மூலம் ராஜாஸ்தானத்தில் பெருமை பெற்றதாய்த் தெரிகிறது. இவர் ஆதரவைப் பெற்ற சொக்கனுதமகி, ராமபத்ர தீக்ஷிதர், சக்ரகவி முதலியவர்கள் இவரைக் கொண்டாடுகிருர்கள். மேலும் ஸ்ரீ மீனுக்ஷி கோவில் திருப்பணி, புதுமண்டப நிர்மாணம், விக்ரஹகங்கள் ஸ்தாபனம், உத்ஸ

வங்களின் பாகுபாடு முதலிய காரியங்களை இவர் சாஸ்திரங்களையும் ஸம்பிரதாயத்தையும் ஒட்டி திட்டம்செய்து நிறைவேற்றி வைத்தார் என்று தெரிகிறது. ஸ்ரீ ஹாலாஸ்ய மாஹாத்ம்யத்தை அனுஸரித்து, ஸ்ரீ மீனாக்ஷி ஸௌந்தரேச்வராளுக்கு ஒவ்வொரு வருஷமும் நடக்கவேண்டிய உத்ஸவாதிகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. டெயிலர் துரை, மதுரை சரித்திர ஸம்பந்தமான தஸ்தாவேஜிகளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். நெல்சன் துரை என்பவர் மதுரையின் சரித்திரச் சுருக்கம் ஒன்று வரைந்துள்ளார். இவர்களின் குறிப்புகளில் அய்யாதீக்ஷிதர் (ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்) சொல்படி கோவில் உத்ஸவங்கள் திட்டம் செய்யப்பட்டதாய் நன்கு விளங்குகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேதான் அவர் ஷை உத்ஸவங்களுக்கு ஆதாரமான ஸ்ரீ ஹாலாஸ்ய மாஹாத்ம்யக் கதைகளை சிவலீலார்ணவம் என்ற மஹாகாவிய ரூபமாய் இயற்றினார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலும் மற்றொரு சரித்திரமும் அங்கு கண்டிருக்கிறது. யாதெனில் பின் வருமாறு :—புதுமண்டப நிர்மாணம் 1626-ல் துவக்கப்பட்டு, 1633 வரை நடந்து முடிவுபெற்றது. இந்த வேலையை நிறைவேற்றினவன் சில்பசாஸ்திர நிபுணனான சுமந்திர மூர்த்தி ஆச்சாரி. அவன் ஆரம்பத்தில் (1626-ல்) ஏகபாத மூர்த்தியின் சிலையை செதுக்கிய ஒரு கல்தூணை ஸ்தாபிக்க வேலை முடித்து ஒரு சுபமுகூர்த்தம் வைத்திருந்தான். அந்த மூர்த்தி பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் சிவனிடமிருந்து உண்டானார்கள் என்று காண்பிப்பதால், சிவோத்கர்ஷத்தை விரும்பாத வைஷ்ணவ பண்டிதர்கள் அக்காலை நாட்டக்கூடாதென்று ஆக்ஷேபித்து அரசனிடம் மனுசெய்துகொண்டார்கள். அரசன் நடுநிலைமை வஹித்து ஏகபாத மூர்த்தியின் தத்துவத்தைப்பற்றிய விசாரணைக்கு உத்திரவு கொடுத்தான். சைவர்களும் வைஷ்ணவர்களும் தங்கள் தங்கள் பிரமாண கிரந்தங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வியவஹாரம் நடத்த ஸித்தமாயினர். ஆறுமாத காலம் இந்த விவாதம் நடந்தது. மேற்கூறிய டெய்லர் துரை இந்தவிடத்தில் சைவர்

கள் கக்ஷிக்கு வாதத்தை நடத்த அப்பாதீக்ஷிதர் நியமிக்கப் பட்டார் என்றும், வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரதிநிதியாக அய்யா தீக்ஷிதர் வாதம் நடத்த முன்வந்ததாயும் எழுதியிருக்கிறார். தமிழில் "அப்பா" என்பதும், "அய்யா" என்பதும் சற்றேறக்குறைய ஒரேமாதிரியாக எழுதப்படுகிறபடியால் இவர்கள் மொழிபெயர்ப்பிலோ, அல்லது இவர்கள் மூல தஸ்தாவேஜியிலேயோ, தவறு இருக்கிறதென்று நான் *1929* J. O. R. Madras Vol. III Part II பக்கம் *143-145*-ல் நிரூபித்திருக்கிறேன். ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதருக்கு வியவஹாரப் பெயர் அய்யா தீக்ஷிதர் என்பதே. அதே டெய்லர் துரை, அய்யாதீக்ஷிதர் சொல்படி ஸ்ரீ மீனாக்ஷி கோவில் உத்ஸவங்கள் திட்டப்படுத்தப்பட்டன என்று எழுதுகிறார். டி. எஸ். குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் முதல் விமர்சகர்கள் யாவரும் அப்பா தீக்ஷிதர் என்பவர் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் என்று எண்ணிக்கொண்டு, அய்யா தீக்ஷிதர் யாரோ ஒரு வைஷ்ணவர் என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். * இதிலிருந்து ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் *1626* முடியவாவது ஜீவித்திருக்க வேண்டுமென்றும், ஆகையால் *1553*-ல் அல்லது அதற்குப்பின் பிறந்திருக்கவேண்டுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்துகொண்டனர். அய்யா தீக்ஷிதர் என்ற நீலகண்ட தீக்ஷிதர் வைஷ்ணவர் கக்ஷியில் தலைமை வஹித்து, சைவத் தலைவரான தன் பெரிய தாத்தாவுடன் வாதப்போராடினார் என்பது முற்றிலும் அஸம்பாவிதம் என்பது நான் சொல்லாமலே படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும். இந்த எழுத்துப் பிழையைத் திருத்திக்கொண்டால் எல்லாம் நேராகி விடுகிறது. அதாவது வைஷ்ணவர்களுக்கு அப்பா தீக்ஷிதரும், சைவர்களுக்கு அய்யாதீக்ஷிதரும் தலைவர்கள். அய்யா தீக்ஷிதர்தான் புதுமண்டப நிர்மாண வேலையை மேல்பார்த்து

---

* அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் தனது 73-வது வயதில் காலமானார் என்பது, ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதரும் மற்றவர்களும் நிர்ணயமாய்க் கூறியிருப்பதால் யாரும் அறிந்த விஷயம். அவர்களின் ஜீவகாலம் 1520 முதல் 1593 வரை என்று J. O. R-ல் என்னால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வந்த மந்திரி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர். அவருடைய தூண்டுதலின்பேரிலேயே இந்த ஏகபாதமூர்த்தி வேலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம். இவர் தன் சிவோத்கர்ஷ மஞ்ஜரீ, சிவதத்வ ரஹஸ்யம் முதலிய சைவகிரந்தங்களை இந்த ஸமயத்திலேயே இயற்றியிருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டு கிரந்தங்களிலும் சிவபரமான ஸகல சாஸ்திர புராணங்களின் ஸாரமும் ஒருங்கே திரட்டப்பட்டிருக்கிறது. வைஷ்ணவ அப்பா தீக்ஷிதர் அரசாணிப்பால் வேங்கடாசாரியாரின் பாட்டனார். கர்னாடராஜனின் குருவான தாதாசாரியாரின் தங்கை புருஷன். விவாதத்தில் சிவோத்கர்ஷம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, ஏகபாதமூர்த்தி ஸ்தம்பமும் நாட்டப்பட்டது. இன்றைக்கும் புதுமண்டபத்தின் வாயிலில் அந்த ஸ்தம்பத்தைப் பார்க்கலாம்.

புதுமண்டப நிர்மாணம் நடந்து வந்தது.

புது மண்டபத்தில் நடுவரிசைத் தூண்களில் மதுரை நாயகர்களின் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அவைகளில் ஒரு தூணில் தன் ஏழுபத்னிகளுடன் திருமலை நாயக்கர் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறார். கல்தச்சன் திருமலைநாயகரின் மனைவிகளுக்குள் மூத்தவளான பட்டமஹிஷியின் சிலையை உருப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். அவ்வுருவத்தின் இடது துடையில் சில்லுப்பெயர்ந்து விட்டது. சிலை, பின்னமாகிவிட்டதெனக்கருதி, சில்பி மறுபடி வேறு சிலை தயார் செய்யத்துவக்கினான். அப்போது ஸ்ரீநீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்கள் வேலைகளை கவனிப்பதற்காகச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தார். சில்பி முகவாட்டத்துடன் வேலை செய்வதைப்பார்த்து, ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் "என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்க, அவன், தான் எவ்வளவு கவனமாய்ச் செதுக்கியும், சிலைக்கு பின்னம் ஏற்பட்டதையும், அதனால் மறுபடிவேலை செய்ய நேரிட்டதையும், தெரிவித்துக் கொண்டான். ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் சற்று யோஜித்துப்பார்த்து, "அப்பா நீ இனி எவ்வளவு சிலைகள் அடித்தாலும் இப்படியே நேரும்; ஏனெனில் இதில் கடவுளின்

அருள் இருக்கிறது. உன்பக்தி மிகுதிக்கும், உன் அந்தரங்க சுத்தத்திற்கும், உன் உயர்ந்த குணங்களுக்கும், பிரஸன்னமாகி ஈச்வரன் உனக்குத்தெரியாத அம்சங்களைக்கூட, உள்ளபடி இருக்கச்செய்து, உன் சில்பத்தை சிறப்பிக்க நினைக்கிறார்போலும். உத்தமஸ்திரீ லக்ஷணம் பொருந்திய மஹாராணிக்கு இடதுதுடையில் இதே இடத்தில் பெரியதோர் மச்சம் இருக்கவேண்டும். இது ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் நீ அந்தச்சிலையை அப்படியே வைத்துவிடு," என்றார். இன்றைக்கும் மூத்தமஹிஷியின் சிலையில் அந்த பின்னத்தைப்பார்க்கலாம். நாயகரும் பத்னிகளும் உள்ள தூண்வேலை முடிந்ததும், திருமலைநாயக்கர் வேலைத்திறத்தைப் பார்வையிடவந்தார். மூத்தராணியின் துடையில் பின்னமிருப்பதை அவர் கவனித்து, "ஏன் இந்தபின்னம் இருக்கிறது?" என்று சில்பியை வினவினார். சில்பி, தான் மறுசிலை செதுக்கத்துவக்கியதையும், தீக்ஷிதர் அவர்கள் மஹாராணிக்கு அந்தவிடத்தில் மச்சம் இருப்பதால் அவ்விதம் பின்னம் ஏற்பட்டதென்றும், அதனால் பின்னம் தோஷமாகாதென்றும், சமாதானம் சொன்னதையும் தெரிவித்தான். இதைக்கேட்டதும் அரசனுக்குக் கண்கலங்கியது. தலை கிருகிருத்தது. மீசை துடித்தது. ஒன்றும் பேசாமல் பரிவாரங்களுடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பிவிட்டார். அங்குசென்று மனம் குழம்பி, மஹிஷிகளுடனும் பிரசன்னமாய்ப் பேசாமல், இரவுயோஜனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். மறுநாள் காலையில் மனதை உறுதிசெய்துகொண்டு அரண்மனை அதிகாரி ஒருவனைக்கூப்பிட்டு. "ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி உடனே அழைத்துவா," என்று உத்திரவிட்டார்.

தீக்ஷிதர் அவர்கள் பூஜையிலிருந்த சமயம் அரசனின் உத்திரவு அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் அழைப்பு அவருக்குப் புதிதாதலினால் அவர் அரசனின் வரைமுறை மாறியதற்கு என்னகாரணம் என்று யோஜித்துப்பார்த்தார். தேவியின் அனுக்ரஹத்தால் ஞானசக்திபெற்ற அவ

ருக்கு, அரசன் மூடத்தனத்தால் தன்பேரில் விபரீத எண்ணம் கொண்டு கடுங்கோபத்துடன் தன்னை வர ஆஜ்ஞாபித்திருப்பது உள்ளத்தில் விளங்கியது. மனம் வருந்தினர். ஐச்வர்யவான்களின் பேதமை இதுவே என்று வெறுத்தார். இந்நிலைமையில் அரசனைபார்ப்பது தகாதென்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு அம்பிகையினிடத்தில் தன் துயரத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு, கர்ப்பூரஹாரத்திசெய்து, அந்த கர்ப்பூரத்தையே தன் இரு கண்களிலும் வைத்துக் கண்களை அவித்துக் கொண்டார். "அரசன் எனக்கு விதிக்க எண்ணியிருக்கும் தண்டனையை நானே விதித்துக்கொண்டதாய் சொல்லிவிடு," என்று வந்தவனுக்கும் விடைகொடுத் தனுப்பினர். கண் அவிந்த நிலைமையில் பரமேச்வரியின் திவ்யமங்கள ஸ்வரூபத்தைப் பாதம்முதல் சிரஸ் பர்யந்தம் தியானம்செய்து கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்ய ஆரம்பித்தார். இவர் ஸ்தோத்திரம் செய்யும்போது பாதம் முதல் சிரஸ்பர்யந்தம் தேவியின் அந்த அந்த அவயவங்கள் கிரமமாக இவருக்கு பிரத்யக்ஷமாயின. ஸ்தோத்திரமுடிவில் இவர் பூராவாகக் கண் ஒளியைப்பெற்றுர். இந்த ஸ்தோத்திரமே * (13) ஆனந்தஸாகரஸ்தவம். ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களுக்குக் கண் கொடுத்த பரதேவதை இதில் பிரஸன்னமாகிருள். † இவர்

குறிப்பு: * ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களின் மற்ற க்ருதிகள்:—(14) அன்யாபதேச சதகம். (15) குருராஜஸ்தவம். தனக்கு அம்பிகைவிஷயமான உபாஸனுக்ரமங்களை உபதேசித்த கீர்வாணயோகீந்திரர் என்ற ஸந்யாஸி ஒருவரைப்பற்றிய ஸ்துதி. பூர்ணமாக அகப்படவில்லை.

(16) கையட வியாக்யானம் (வியாகரணம்) ஒன்று செய்திருப்பதாய் சொல்லுகிருர்கள். புஸ்தகம் இருப்பதாய் தெரியவில்லை.

† இதில் தேவியின் சரணவர்ணனையில்

अव्याजसुन्दरमनुत्तरमप्रमेयमप्राकृतं परममङ्गलमङ्घ्रिपद्मम् ।
सन्दर्शयेदपि सकृद् भवती दयार्द्रा द्रक्ष्यामि केन तदहं तु विलोचनेन ॥

"எந்தக்கண்ணினுல் உன்சரணகமலத்தை நான்பார்ப்பேன்?" என்று கவிசொல்வது மூலம் தனக்கு அந்த சமயம் கண்பார்வையில்லை என்பதையும் சிறிது சூசனைசெய்கிருரோ என்று நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

தாமே கர்ப்பூரத்தால் தன் கண்களை அவித்துக்கொண்டதை யும் பின்பு தேவியைத் துதித்ததையும், அதனல் தேவியின் அனுக்ரஹத்தைப்பெற்று இழந்த கண்ணொளியைத் திருமபப் பெற்றதையும், சாரர்கள் மூலம் அறிந்துகொண்ட அரசன் பச்சாத்தாபமடைந்து ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் ஸன்னிதானத் திற்கு ஓடிவந்து, அவர் பாதங்களில் பணிந்து பரிதவித்துத் தன்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டான். ஸ்ரீ தீக்ஷி தர் அவர்கள் அவனுக்கு சமாதானம் சொல்லிவிட்டு ராஜ ஸேவையை விடுத்து, மதுரை விட்டகன்று தாம்ரபர்ணீதீரம் சென்று, அங்கு பாலாமடை என்ற கிராமத்தில் சிலகாலம் வஸித்துப் பின்பு துறவரம்பூண்டு, அங்கேயே ஸித்தியடைந் தார். பாலாமடை கிராமத்திற்கு நீலகண்ட ஸமுத்ரம் என்று பெயர் வழங்குகிறது.

ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் திருமலை நாயக்கர் ஸபையை விட் டகன்றதற்கு வேறுசில காரணங்களும் சொல்லுகிறுர்கள். ராஜஸேவையில் அவருக்கு, அதிருப்திக்குப் பலவிதமான காரணங்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். ராஜஸ தாமஸ புத்தி யுடைய ஐச்வர்யவான்களிடம் விவேகிகள் நெருங்கிப்பழகு வது எப்போதும் இடருள்ளதே என்பது வாழ்க்கைதத்து வம். ஸ்ரீ அப்பய்யதீக்ஷிதர், தன்மதப்பிரசாரம், கிரந்தபிர சாரம் முதலிய கார்யங்களில் அரசர்களின் ஊழியத்தை ஏற்றுக்கொண்டவராதலால், தனக்கு உதவியாயிருந்த அர சர்களைக் குறிப்பிட்டும், புகழ்ந்தும் எழுதுகிறுர். ஸ்ரீ நீல கண்ட தீக்ஷிதரோ, அரசரின் கார்யங்களை, தர்மவழிகளில் நடத்திவைக்கப் பொறுப்பைத்தான் ஏற்றுக்கொண்டவரா தலினல், பொதுவாகவும், அன்யாபதேசமாகவும் ராஜ ஸேவையை நொந்துகொள்வதைப் பார்க்கிறேம். அவருடைய வைராக்யத்தையும், முமுக்ஷுத்வத்தையும், விரைவில் பழுக் கச்செய்தது ராஜபரிசயம் என்று சொல்லலாம். இந்த உத்தமர் சாஸ்திர ஞானத்தையும் கரைகடந்து, லௌகிகப் பெருமையின் உன்னத சிகரத்தையும் அடைந்து, அனுபவித்து, மனம்தெளியாமல் கவிதையில் ஆச்வாஸத்தையும், தேவி

யிடம் சரணுகதியில் க்ருதக்ருத்யதையையும் முடிவான தத்து வங்களாகக் கண்டுகொண்டார் என்பது நம்போன்ற ஜீவ ராசிகள் அவருடைய சரித்திரத்திலிருந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஸாராம்சம். அக்காலத்திலேயே ஸ்ரீ தீக்ஷிதரவர் களை அறிஞர்கள் தைவிகம்பொருந்தியவரென்று மதித் திருந்தார்கள். அவருடைய சிஷ்யர் மஹாகவி, ஸ்ரீராமபத்ர தீக்ஷிதர், அவரை ஸாக்ஷாத் அம்பிகையின் அவதாரமென்றே சொல்லுகிறுர்: இம்மஹானுக்கு அம்பிகை பிரத்யக்ஷம் என்று சொல்லக்கூடிய சில கதைகள் இருக்கின்றன. ஆனந்த ஸாகரஸ்தவத்தைப் பார்த்தாலே, நமக்கு இந்தக் கதைகளில் ஒருவித நம்பிக்கை ஏற்படலாம். இந்தக்கவி தையை வாசிப்பவர்களுக்கு, "இதற்கும் தேவி பிரத்யக்ஷ மாகவில்லை என்றால், தேவியே இல்லையென்று சொல்லிவிட லாம்" என்று தோன்றும். இந்த ஆனந்த ஸாகரஸ்தவத் தில் ஜீவன்முக்திநிலையை நெருங்கும் ஒரு ஆத்மாவின் த்வனி ஒலிக்கிறது. துக்ககாரணமான பந்தங்களையும், ஸந்தேகங் களையும் வேரறுக்க உதவாமல் சுற்றிச் சுழலவைக்கும் சாஸ் திரஞானத்தையும், அற்பபலனளிக்கும் கர்மமார்க்கத்தை யும் நிராகரித்து, எங்கும் நிறைந்த பரிபூர்ணசக்தியான பரதேவதையின் ஸாயுஜ்யஸாம்ராஜ்யத்தை இந்த ஆத்மா நாடி ஆனந்தபரிதமாய் பிரகாசிக்கிறது. துக்கத்தையும், அழுகையையும், தைன்யத்தையும், ஆடம்பரத்தையும், அஹங் தையையும், ஸந்தேகத்தையும், ஸர்வவிதக்லேசங்களையும் கடந்து ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கி மிதந்து விளையாடு கிறது இந்த பரிபூர்ண ஆத்மா என்பதை இக்கவிதையின் ஆனந்த ஸாகரஸ்தவம் என்ற அழகிய பெயரும், அத னுள் துலங்கும் ரத்னங்கள்போன்ற தைவிக ஒளிவீசும் கருத்துக்களும் நன்கு விளக்குகின்றன. இக்கவிதையின் முற்பாதியில் கவி, தான் ஆயுள்முழுவதும் கற்றதும் ஆச ரித்ததும் ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லை என்று நிரூபித்துவிட்டு, தனக்கு தேவியிடம் சரணுகதியே கதி என்று உணர்த்துகிறுர். பின் பாதியில் தேவி ஸ்வரூப

தியான ரூபமான பாதாதி கேசாந்தவர்ணனையும் பற்பலவிதமாகத் தன் ஆத்மார்ப்பணமும் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் தன் மனோ நிலைமையைத் தானே பரீக்ஷித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காக, ஊமத்தஞ் சாரைப்பருகி மயக்கத்தை அடைந்தார். அந்த நிலைமையில், தான் பிதற்றுவதை எழுதி வைக்கும்படி சிஷ்யர்களுக்கு உத்திரவிட்டிருந்தார். அவர் உன்மத்த நிலைமையில் பிதற்றியது உன்மத்த பஞ்சாசத் என்ற ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதி. இதில் தன்னையே ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம்செய்து கொள்ளுகிறார். ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் ஆனந்தஸாகர ஸ்தவத்தில், தேவியிடம் தன்னை ஒப்புவித்து விடுகிறார். இவர் புத்திபூர்வகமாக ஆத்மார்ப்பணம் செய்வதால், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள மோக்ஷ ஸாதனங்களை ஆராய்ச்சி செய்து எல்லாம் ஏட்டுச் சுரைக்காய் என்று நிரூபித்து, சரணாகதியே கதி என்று முடிவுசெய்து அதையே அனுஷ்டிக்கிறார்.

கம்பீரமானவையும் சாஸ்திர ரஹஸ்யங்களை ஜீவனாகவுடையவையுமான ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் வாக்விலாஸங்களுக்கு, இதுவரை அநேகமாய் வியாக்யானங்கள் ஏற்படாததாலும்,உபதேச பரம்பரையில் அவைகள் உலாவி வராததாலும், ஆனந்தஸாகர ஸ்தவத்தில், எனக்கு ஏற்பட்ட ஸம்சயங்களை, நான் திருவானைக் காவலிலிருக்கும் மஹாபண்டிதர், ப்ரும்மஸ்ரீ ராமா சாஸ்திரிகள் அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன், அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து எனக்குச் செய்த உதவிக்கு என் க்ருதஜ்ஞதையை விநயத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் இரு சிறு காவியங்களை மொழி பெயர்க்க என்னைக் கட்டளையிடுவதின் மூலம் ஸ்ரீ ஆசார்யர் அவர்களின் அனுக்ரஹ திருஷ்டிக்கு நான் பாத்திரமானது எனக்கு ஜன்ம ஸாபல்யமென்றே கருதுகிறேன்,

திருவாலங்காடு
6—3—44. }

ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரி

சுபமஸ்து

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

விஞ்ஞாபனம்

1944வரு பிப்ரவரிமீ 7உயில் வெளிவந்த ஸ்ரீமுக கவியால் பாடப்பட்ட பஞ்சஸதீ என்னும் ஸ்ரீ முக பஞ்சஸதீ புத்தகம் தங்கள் பார்வைக்கு கிடைத்து அதைப் படித்து களித்திருப்பீர்களென்று நம்புகிறோம்.

ஜகன் மாதாவின் கருணையினாலும், ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகளின் விசேஷ அநுக்ரஹத்தாலும் ஸ்ரீ ஆநந்தசாகரஸ்தவம் என்ற மதுரமான காவ்யம் இப்போது வெளி வருகிறது. இதில் மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்கள் தாம் அனுபவித்த ஆனந்த ரஸத்தை மதுரை ஸ்ரீ மீனாக்ஷி அம்பிகையின்பேரில் பாடிப் போற்றி ஸ்ரீ தேவியின் ப்ரபாவத்தையும், தேவியின் உபாஸநா பலத்தினால் தனக்கு ஸித்தித்த திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸின் மஹிமையினால் அடைந்த பெருமையையும், தேச மக்களுக்கு ஸவிஸ்தாரமாக தெரியப்படுத்தினதற்கு நாம் எல்லோரும் அவர்களுக்கு நன்றி பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

இப் புத்தகத்தை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அனுவாதம் எழுதித் தந்துதவிய ஸ்ரீ. ய. மஹாலிங்க ஶாஸ்திரிகள் அவர்களுக்கும், ஆங்கிலத்தில் முகவுரை எழுதித் தந்துதவிய மதுரை ப்ரபல வக்கீலும் ஜகன்மாதாவான ஸ்ரீ மீனாக்ஷி தேவியின் கைங்கர்யத்துக்கும், ஸனாதன தர்மத்திற்கும் அதிகமாகத் தொண்டுபுரிந்து வருபவருமான தர்மபூஷண, தர்ம ஸம்வர்தக, ப்ரம்மஸ்ரீ N. நடேசய்யர் அவர்களுக்கும், இந்தப் புத்தகத்தின் அட்டையில் அமைந்திருக்கும் ஸ்ரீ மீனாக்ஷிதேவியின் மூவர்ண உருவப் படத்தைத் தயாரித்து உதவிய மதுரை ஆர்ட் ஸ்கூல் ஸூபரின்டெண்டெண்ட் ஸ்ரீ ஸுந்தரமய்யர் அவர்களுக்கும், இதைப் படிக்கும் பக்தரவர்களுக்கும், படிக்கக் கேட்குமவர்களுக்கும் மதுராபுரி ஸ்ரீ மீனாக்ஷி தேவியின் அருள் பரிபூர்ணமாக உண்டாகும்படி பிரார்த்தித்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

19-5-44. ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

॥ श्रीः ॥

॥ आनन्दसागरस्तवः ॥

विज्ञापनार्हविरलावसरानवाप्त्या
मन्दोद्यमे मयि दवीयसि विश्वमातुः ।
अव्याजभूतकरुणापवनापविद्धा-
न्यन्तः स्मराम्यहमपाङ्गतरङ्गितानि ॥ १ ॥

விஜ்ஞாபநார்ஹவிரளாவஸராநவாப்த்யா
மந்தோத்யமே மயி தவீயஸி விஶ்வமாது: ।
அவ்யாஜபூதகருணாபவநாபவித்தா-
ந்யந்த: ஸ்மராம்யஹமபாங்கதரங்கிதாநி ॥ க ॥

विज्ञापनार्हविरलावसरानवाप्त्या = விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள ஸௌகர்யமானதும் தனிமையானதுமான ஸந்தர்ப்பம் கிடைக்காததால், मन्दोद्यमे = முயற்சியை விட்டுவிட்ட मयि = நான் दवीयसि = ஒதுங்கியிருந்தபோது विश्वमातुः = ஜகன்மாதாவினுடைய अव्याजभूतकरुणापवनापविद्धानि = தானாகவெழுந்த கருணை என்ற காற்றினால் எழுப்பிக் கிளப்பப்பட்ட अपाङ्गतरङ्गितानि = கடைக்கண் ஒளி வீச்சுகளின் அலைகளை अहं = நான் अन्तः स्मरामि = உள்ளத்தில் தியானம் செய்கிறேன்.

(கருத்துரை) ஜகன்மாதாவின் கருணையால் தூண்டப்பட்டவைபோல கவியின் நினைவுகள் திடீரென்று அவளிடம் தன் பாபங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஸந்நத்தமாயின. இதில் த்வனிக்கும் உவமை யாதெனில், "எப்படி ஒரு பிரபுவைக் காண அவகாசம் கிடைப்பதரிதென மனம் முறிந்து விலகியிருக்கும் ஏழைக்குக் கருணை

மிருந்த அப்பிரபுவின் அழைப்பே எதிர்பாராதவிதமாக ஏற்பட்டுத் தன் விண்ணப்பங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள செளகர்யம் ஏற்படலாமோ அவ்விதம்'' என்பது.

1. I contemplate on the wave-like succession of glances, impelled by a swift-springing gale of compassion, of the Mother of the Universe, even while I stood at great distance sluggishly despairing of being vouchsafed an opportunity to plead my plight before her.

आवेद्यतामविदितं किमथाप्यनुक्तं
वक्तव्यमान्तररुजोपशमाय नालम् ।
इत्यर्थ्यसे किमपि तच्छ्रवणे निधातुं
मातः प्रसीद मलयध्वजपाण्ड्यकन्ये ॥ २ ॥

ஆவேத்யதாமவிதிதம் கிமதாப்யநுக்தம்
வக்தவ்யமாந்தரருஜோபஶமாய நாலம் ।
இத்யர்த்யஸே கிமபி தச்ச்ரவணே நிதாதும்
மாத: ப்ரஸீத மலயத்வஜபாண்ட்யகந்யே ॥ உ ॥

अविदितम्=நீ அறியாததை आवेद्यतां किम्=நான் சொல்லப்போகிறேனா? अथापि=ஆனாலும் वक्तव्यम्=சொல்லப்பட வேண்டியது अनुक्तम्=சொல்லப்படாவிட்டால் आन्तररुजोपशमाय नालम्=மனதின் புண் ஆறாது. इति=என்ற காரணத்தினால் किमपि तत्=அதைக் கொஞ்சம் श्रवणे निधातुम्=காதில் போட்டுக்கொள்ளும்படி अर्थ्यसे=(நான் உன்னை) பிரார்த்திக்கிறேன். मलयध्वजपाण्ड्यकन्ये=ஹே மலயத்வஜ பாண்டியன் புதல்வியே मातः=அம்மா प्रसीद=நீ தயை புரியவேண்டும்.

(கருத்துரை) ஸகல ஜீவர்களிலும் அந்தர்மியாயிருக்கும் ஜகன்மாதாவுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை என்றாலும் பக்தன் தன் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்வது எதற்கென்றால், தன் மனத்தின் ஆறுதலுக்காகவே. புலம்புதலினால் சோகம் தணியுமல்லவா? ஆகையால் நீ அறிந்ததையே உன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு உன்னைக் கிலேசப்படுத்துவதை ஒரு குற்றமாக எண்ணாதே. என் தாயே, கொஞ்சம் செவிசாய்த்து அருள்புரிவாய்.

2. How can I have anything to say which is not already known to you (in your omniscience)? And yet the urgent thoughts being forcibly shut up will deprive me of the relief which I direly need from their outflow. Daughter of Malayadhvaja Pāṇḍya, my Mother, I therefore request you to give me a hearing:

आक्रन्दितं रुदितमाहतमानने वा
कस्यार्द्रमस्तु हृदयं किमतः फलं वा ।
यस्या मनो द्रवति या जगतां स्वतन्त्रा
तस्यास्तवाम्ब पुरतः कथयामि खेदम् ॥ ३ ॥

ஆக்ரந்திதம் ருதிதமாஹதமாநநே வா
கஸ்யார்த்ரமஸ்து ஹ்ருதயம் கிமத: ஃபலம் வா ।
யஸ்யா மநோ த்ரவதி யா ஜகதாம் ஸ்வதந்த்ரா
தஸ்யாஸ்தவாம்ப புரத: கதயாமி கேதம் ॥ ௩ ॥

आक्रन्दितम्=கதறினேன் रुदितम्=அழுதேன் आनने आहतं वा=முகத்திலும் அடித்துக்கொண்டேன் என்றாலும் कस्य हृदयम्=எவனுடைய மனம் आर्द्रमस्तु=(தயையால்) இளகும்? இளகினாலும் अतः किं वा फलम्=அப்படி என்ன பலன் கிடைக்கப்போகிறது? अम्ब=தாயே यस्याः मनः=எவளுடைய

மனம் द्रवति=உருகுமோ या=எவள் जगताम्=ஜீவராசிகள் விஷயத்தில் स्वतन्त्रा=எதையும் இஷ்டப்படி நடத்தக்கூடிய வளோ तस्याः तव पुरतः=அப்பேர்ப்பட்ட உன் முன்னிலை யில் खेदं कथयामि=என் துக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள் கிறேன்.

(க-ரை) என் துக்கத்தைப் பிறர் யாரிடம் சொல் லிக்கொள்வது? யார் கேட்டுக் இரங்கப்போகிருர்கள்? அப் படி யாராவது இரங்கினுலும் அவர்களால் என் துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்ய எப்படி முடியும்? தாயே, ஸகல ஜீவர் களேயும் உன் இஷ்டப்படி நடத்த சக்தியுள்ள உன் முன் என் பரிதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு எனக்கு வழி என்ன இருக்கிறது?

3. If I were to cry myself hoarse, lament piteously or slap my mouth in despair in front of another, will that another melt with pity for me? And even if he does, can he help me anyway? I therefore wish to give vent to my sorrow in your presence as you rule the world and are apt to be moved to compassion.

पर्याकुले मनसि वाचि परिस्खलन्त्या-
मावर्तगर्त इव चक्षुषि घूर्णमाने ।
कस्तेऽभिधास्यति शिवे मम तामवस्थां
काले दयस्व कथयामि तवाधुनैव ॥ ४ ॥

பர்யாகுலே மநஸி வாசி பரிஸ்கலந்த்யா-
மாவர்தகர்த இவ சக்ஷுஷி கூர்ணமாநே ।
கஸ்தேऽபிதாஸ்யதி ஶிவே மம தாமவஸ்தாம்
காலே தயஸ்வ கதயாமி தவாதுநைவ ॥ ௪ ॥

शिवे=ஈச்வரி (மங்களத்தையளிப்பவளே) मनसि पर्याकुले=மனம் குழம்புகையிலும் वाचि परिस्खलन्त्याम्=வார்த்தை குளறுகையிலும் चक्षुषि=கண் आवर्तगर्ते इव=சுழல் குழிபோல் घूर्णमाने=சுழலும்போதும் तां मम अवस्थाम्=அத்தகைய என் நிலைமையை ते=உனக்கு कः अभिधास्यति=யார் சொல்லப் போகிறார்? काले अधुनैव=வாய்த்தஸமயத்தில் இப்போதே तव कथयामि=உனக்குச் சொல்லுகிறேன். दयस्व=தயை செய்வாயாக.

(க - ரை) பிராணவியோகமேற்படும் காலத்தில் உன்னிடம் என் நிலைமையைச் சொல்லிக்கொள்ள இந்திரியங்கள் வசத்திலிருக்காது. ஆகையினால் இப்போதே என் எண்ணங்களை வெளியிட உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

4. (During the closing moments of life) when my mind will be much disturbed, when the tongue will falter, and when the eyes will whirl as if caught in a vortex, who will be able to describe my condition to you. Oh! Consort of Śiva, I will be-times make my submission to you. Kindly listen.

भक्तिं करोतु नितरां सुरजातिमात्रे
ग्रामीणजन्तुरिव पौरजनेषु लोकः ।
अन्यत्र देवि भवदीयपदारविन्दा-
दाकृष्यमाणमपि मे हृदयं न याति ॥ ५ ॥

ஹக்திம் கரோது நிதராம் ஸுரஜாதிமாத்ரே
க்ராமீணஜந்துரிவ பௌரஜநேஷு லோக: ।
அந்யத்ர தேவி ஹவதீயபதாரவிந்தா-
தாக்ருஷ்யமாணமபி மே ஹ்ருதயம் ந யாதி ॥ ரு ॥

लोकः = உலகத்தவர்கள் ग्रामीणजन्तुः = பட்டிக்காட்டுப் பிராணிகள் पौरजनेषु इव = பட்டிணத்து ஜனங்களைப் பாராட்டுவதுபோல் सुरजातिमात्रे = பொதுவாக தேவ இனத்தைச் சேர்ந்த பற்பல தேவதைகளிடம் नितरां भक्ति करोतु = நிரம்ப பக்தியைச் செலுத்தட்டும். देवि = தேவியே भवदीयपदारविन्दात् = உன் சரண கமலங்களைவிட்டு अन्यत्र = வேறு இடத்தில் मे हृदयम् = என் மனம் आकृष्यमाणमपि = இழுக்கப்படினும் न याति = போகாது.

(க-ரை) உன்னைத்தவிர மற்ற தேவதைகளை ஜனங்கள் நாடுவது பட்டிக்காட்டான் பட்டணத்து மனுஷ்யனைப் பெரியவர்களென்று நினைத்து நாடுவதுபோலவேயாகும். நான் அப்படி ஏமாறுபவனல்ல. உன்னைத்தவிர வேறு தைவத்தை என் மனம் நாடாது.

5. Others may fill themselves with enthusiasm for the galaxy of Divine Beings even as the poor rustic does for the town-bred people; but my Goddess, my heart can never be drawn, even by force, away from the lotus feet of yours.

अङ्गीकुरु त्वमवधीरय वा वयं तु
दासास्तवेति वचसैव जयेम लोकान् ।
एतावतैव सुकरो ननु विश्वमात-
रुद्दण्डदण्डधरकिङ्करमौलिभङ्गः ॥ ६ ॥

அங்கீகுரு த்வமவதீரய வா வயம் து
தாஸாஸ்தவேதி வசஸைவ ஜயேம லோகாந் ।
ஏதாவதைவ ஸுகரோ நநு விச்வமாத-
ருத்தண்டதண்டதரகிங்கரமௌலிபங்க: ॥ ௬ ॥

त्वम् अङ्गीकुरु=நீ ஏற்றுக்கொண்டாலும் சரி அல்லது अवधीरय वा=உதறித்தள்ளினாலும் சரி, वयं तु=நாங்களோ வெனில் तव दासाः=உனது ஊழியர்கள் इति वचसा एव=என்று சொல்லிக்கொண்டே लोकान्=உலகங்களை जयेम=ஜயித்துவிடு வோம். विश्वमातः=ஏ ஜகன்மாதாவே एतावता एव=இத்துடனே उद्दण्डदण्डधरकिङ्करमौलिभङ्गः=கடூரமான யமகிங்கரர்களின் மண்டையை உடைப்பது सुकरः ननु=சுலுவில் ஆகிவிடுமல்லவா.

(க-ரை) ஓ! ஜகன்மாதாவே! நீ எங்களை ஏற்றுக் கொண்டாலும் புறக்கணித்தாலும் உன்னுடைய தாஸன் என்ற வார்த்தையினாலேயே உலகங்களை ஜயித்துவிடுவோம். இத்தகைய எங்களுக்கு யமபடர்கள்தான் எம்மாத்திரம்? (அம்பாளுடைய மஹிமை அவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தது.)

6. Whether you accept me or reject me, it matters not. For I will lord it over the world by merely calling myself your slave. This much will do for me to break the heads of the horrible messengers of Death.

वेदान्तवाक्यजनितं विमलं विचारै-
रासाद्य बोधमनुचिन्तनतोऽपरोक्षम् ।
मुक्तिं व्रजन्ति मनुजा इति सूक्तिमाद्या-
मालम्ब्य कस्तरितुमर्हति शैलकन्ये ॥ ७ ॥

வேதாந்தவாக்யஜநிதம் விமலம் விசாரை-
ராஸாத்ய போதமநுசிந்தநதோऽபரோக்ஷம் ।
முக்திம் வ்ரஜந்தி மநுஜா இதி ஸூக்திமாத்யா-
மாலம்ப்ய கஸ்தரிதுமர்ஹதி சைலகந்யே ॥ எ ॥

शैलकन्ये=பர்வதகுமாரியே वेदान्तवाक्यजनितम्=வேதாந்த வாக்கியங்களைக் கேட்பதினால் உண்டானதும் विचारैः

विमलम्=ஆராய்ச்சிகளால் தெளிந்ததும் अनुचिन्तनतः अपरोक्षम्=இடைவிடாமல் தியானம் மனனம் செய்வதால் நேரில் ஏற்படுகின்றதுமான बोधम् आसाद्य=(ஆத்ம) ஞானத்தை அடைந்து मनुजाः मुक्तिं व्रजन्ति=மனிதர்கள் முக்தி அடைகிறார்கள். इति आद्यां सूक्तिम्=என்ற முதன்மையான வசனத்தை (வேதமொழியை) आलम्ब्य=கைபிடித்துக்கொண்டு (ஆதாரமாகக்கொண்டு) कः=எவன் तरितुम्=கரையேற अर्हति=தகுந்தவனாவான்.

(க-ரை) ஞானமார்க்கத்தைப் படிப்படியாக ஆச்ரயித்து மோக்ஷம் பெறுவதெனில் அஸாத்தியமான காரியமே. உபநிஷத் வாக்கியங்களைக் கற்றறிந்து அவைகளின் தாத்பர்யத்தை ஆராய்ந்து மனனம் செய்வதால் ஞானோதயம் உண்டாகிறது. அந்த ஞானத்தின் மூலம் முக்தியடையலாம் என்ற வேதாந்தக்கொள்கையெல்லாம் எழுத்தில் வாசிக்கலாமே ஒழிய அனுஷ்டானத்தில் கடினமாதலால் யாருக்குப் பயன்படப்போகின்றது?

7. Daughter of the Hills, scarcely any, as a matter of fact, can get over misery by depending upon the declaration of the revealed utterances that men attain salvation through real knowledge proceeding from a study of Vedānta, chastened by sharp enquiry and assimilated by deep contemplation.

एकैकवेदविषयाः कति नाम शाखा-
स्तासां शिरांसि कति नाम पृथग्विधानि ।
अर्थावबोधविधुरोऽक्षरलाभ एव
केषां नृणां कतिभिरस्तु शरीरबन्धैः ॥ ८ ॥

ஏகைகவேதவிஷயா: கதி நாம ஶாகா-
ஸ்தாஸாம் ஶிராம்ஸி கதி நாம ப்ருதக்விதானி ।
அர்த்தாவபோதவிதுரோऽக்ஷரலாப ஏவ
கேஷாம் ந்ருணாம் கதிபிரஸ்து ஶரீரபந்தை: ॥ ௮ ॥

एकैकवेदविषयाः शाखाः = ஒவ்வொரு வேத ஸம்பந்தமான கிளைகள், कति नाम = எவ்வளவு? तासां पृथग्विधानि शिरांसि = அக்கிளைகளுக்குத் தனித்தனியான உபநிஷத்துக்கள் कति नाम = எத்தனை? अर्थावबोधविधुरः = அர்த்தஜ்ஞானமில்லாத, अक्षरलाभः एव = அக்ஷரங்களை அப்யஸிப்பது மட்டும் केषां नृणाम् = எவ்வளவு பேர்களுக்கு कतिभिः शरीरबन्धैः = எத்தனை ஜன்மங்களில் अस्तु = ஏற்படலாம்?

[க - ரை) வேதங்கள் நான்கு. ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் கிளைகள் பல. அந்த அந்தக் கிளைகளுக்குத் தனித்தனியான உபநிஷத்துக்கள். இவைகளையெல்லாம் அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளாமல் அத்யயனம் மட்டும் செய்வதற்கே பல ஜன்மங்கள் வேண்டும். அப்படி அத்யயனம் செய்யக்கூடியவனும் கோடிக்கு ஒருவன் இருக்கலாம்.

8. Innumerable are the branches of the several Vedas, and those branches have their own innumerable Upaniṣads severally. How many births will one have to pass through, before one learns the texts alone leaving out of consideration a knowledge of their meaning.

न्यायाः परस्परविभिन्नदिशः सहस्र-
मुच्चावचानि च भवन्त्युपबृंहणानि ।

एवं स्थिते गिरिसुते निगमोपलानां
तात्पर्यसारमवधारयितुं क्षमः कः ॥ ९ ॥

ந்யாயா: பரஸ்பரவிபிந்நதிஶ: ஸஹஸ்ர-
முச்சாவசாநி ச பவந்த்யுபப்ரும்ஹணாநி ।
ஏவம் ஸ்திதே கிரிஸுதே நிகமோபலாநாம்
தாத்பர்யஸாரமவதாரயிதும் க்ஷம: க: ॥ ௯ ॥

परस्परविभिन्नदिशः = ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடான போக்குள்ள न्यायाः सहस्रम् = மீமாம்ஸா நியாயங்கள் ஆயிரம். उपबृंहणानि च = அவைகளின் வியாக்கியானம் முதலிய விஸ்தாரங்களோ उच्चावचानि भवन्ति = பலவிதமாயிருக்கின்றன. गिरिसुते = பர்வதகுமாரியே एवं स्थिते = இவ்விதமிருக்கையில் निगमोपलानाम् = வேதங்களாகிற கற்களின் तात्पर्यसारम् = உண்மையான உட்கருத்தை (சிறப்பை) अवधारयितुम् = நிர்ணயிப்பதற்கு कः क्षमः = எவன் திறமையுள்ளவன்?

(க - ரை) வேதார்த்தங்களை விளக்கக்கூடிய சாஸ்திரங்களோ மஹர்ஷிகளின் மனம்போன போக்காய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவர் சொன்னபடி ஒருவர் சொல்வதில்லை. அந்த மஹர்ஷிகளின் ஸித்தாந்தங்களை விவரிக்கும் நூல்களோ பலவிதமாயிருக்கின்றன. பின் வந்த மேதாவிகளோ, குவியல் குவியலாய்ப் புஸ்தகங்களை எழுதி ஒன்றும் புரியாமல் அடித்துவிட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் வேதங்களின் உண்மையான கருத்தை எப்படி அறிந்து எதை அநுஷ்டித்து எந்த விதமாய் கரையேறுகிறது?

9. The philosophical schools are many and mutually contradicting. And the commentaries pertaining to them have grown immensely vast. In this state of

things, Oh Daughter of the Hills, who is competent to ascertain the essential purport of the unyielding Vedic lore?

अस्त्वक्षरग्रहविधिर्जनुषां सहस्रै-
राषाततो भवतु वापि ततोऽर्थबोधः ।
दुर्वादिकल्पितविकल्पतरङ्गसान्द्रान्
दुष्पूर्वपक्षजलधीन् कथमुत्तरेयुः ॥ १० ॥

அஸ்த்வக்ஷரக்ரஹவிதிர்ஜநுஷாம் ஸஹஸ்ரை-
ராபாததோ ஹவது வாபி ததோऽர்த்தபோத: ।
து³ர்வாதிகல்பிதவிகல்பதரங்கஸாந்த்ராந்
து³ஷ்பூர்வபக்ஷஜலதீந் கதமுத்தரேயு: ॥ ௰ ॥

जनुषां सहस्रैः = ஆயிரம் ஜன்மங்கள் எடுத்து अक्षरग्रहविधिः = அக்ஷரஞானம் ஸம்பாதித்துக்கொள்வதாய் अस्तु = வைத்துக்கொள்வோம். ततः = பின்பு (பல ஜன்மங்களில்) अर्थबोधः अपि = அர்த்தஞானமும் आपाततः भवतु वा = (மேலெழுந்ததாக—ஆழ்ந்ததல்லாமல்) ஒருவாறு ஏற்படுவதாய் வைத்துக்கொள்வோம். दुर्वादिकल्पितविकल्पतरङ्गसान्द्रान् = குதர்க்கம் செய்பவர்களால் பரப்பப்பட்ட குயுக்திகளாகிற அலைகள் நிரம்பிய दुष्पूर्वपक्षजलधीन् = துர்கக்ஷிகளாகிற சமுத்திரங்களை कथम् उत्तरेयुः = எப்படி தாண்டுவார்கள்.

(க - ரை) ஒரு மனுஷ்யனுக்கு வித்யை வரவேண்டுமானல் பல ஜன்மங்களின் வாஸனுபலம் வேண்டியிருக்கிறது. அவன் தத்வவிசாரத்திற்குத் தொடங்கும்போது பல துர்மதக்காரர்களின் துர்கக்ஷிகளையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடவேண்டி வருகிறது. இல்லையேல், அவை அவன் ஆராய்ச்சியைக் கெடுத்துவிடுகின்றன. (ஸித்தாந்தார்த்தத்தை அறிவது சிரமமென்பது கருத்து.)

10. Let us suppose that in thousands of births one masters the Vedic texts and in the course of many others informs himself of their general purport. Even then one will be confronted by the oceans of the perverted philosophical theories impassable with the surging billows of idle contentions raised by wicked opponents of Truth.

ब्रह्मेति शक्तिरिति बन्धविमोचनीति
मायामयीति मदनान्तकवल्लभेति ।
सप्ताष्टशब्दपरिवर्तनमात्र एव
सामर्थ्यमावहति शास्त्रपरिश्रमोऽयम् ॥ ११ ॥

ப்ரஹ்மேதி ஶக்திரிதி பந்தவிமோசநீதி
மாயாமயீதி மதநாந்தகவல்லபேதி ।
ஸப்தாஷ்டஶப்தபரிவர்தனமாத்ர ஏவ
ஸாமர்த்யமாவஹதி ஶாஸ்த்ரபரிஶ்ரமோ஽யம் ॥

ब्रह्म इति=பிரம்மம் என்றும் शक्तिः इति=சக்தி என்றும் बन्धविमोचनी इति=(பவபந்தத்தை) விடுவிப்பவள் என்றும் मायामयी इति=மாயா ரூபிணீ என்றும் मदनान्तकवल्लभा इति=காமனை எரித்த பரமசிவனின் அன்பிற்குரியவள் என்றும் सप्ताष्टशब्दपरिवर्तनमात्रे एव=ஏழு எட்டு வார்த்தைகளைத் திரும்பத் திரும்ப மாற்றி உச்சரிப்பதில் மட்டுமே अयं=இந்த शास्त्रपरिश्रमः=சாஸ்திரப்பயிற்சி सामर्थ्यम् आवहति=திறமையை உண்டுபண்ணுகிறது.

(க-ரை) சாஸ்திரபாண்டித்யம் ஏற்பட்டாலும் ஆடம்பரமாக பிரம்மம், சக்தி, பந்தம், மாயை இந்த மாதிரியான விஷயங்களைப்பற்றிப் புரட்டி புரட்டிப் பேச

லாமேயொழிய நற்கதிக்குக் காரணமான உண்மையறிவு அநுபவத்தில் ஏற்படுவதில்லை.

11. After all, even sound learning in the "Śāstras" can but impart to one scarcely little more than the cleverness in bandying a few high sounding words like, Brahman, Śakti, Bandhavimochanī, (the releaser from bonds) Māyāmayī (the genius of illusion) Madanāntaka-Vallabhā (the consort of the destroyer of Cupid) etc.

तस्मै प्रसीदसि गिरीन्द्रसुते य इत्थं
संपादयेत शनकैरपरोक्षबोधम् ।
यस्मै प्रसीदसि स च क्षमतेऽवबोद्धु-
मित्थं परस्परसमाश्रयमेतदास्ते ॥ १२ ॥

தஸ்மை ப்ரஸீதஸி கிரீந்த்ரஸுதே ய இத்தம்
ஸம்பாதயேத ஶநகைரபரோக்ஷபோதம் ।
யஸ்மை ப்ரஸீதஸி ஸ ச க்ஷமதேऽவபோத்தும்
இத்தம் பரஸ்பரஸமாஶ்ரயமேததாஸ்தே ॥ கஉ ॥

गिरीन्द्रसुते=பர்வதராஜன் புதல்வியே इत्थम्=இவ்விதமாக यः=எவன் शनकैः=சிறுகச்சிறுக अपरोक्षबोधम्=(அபரோக்ஷமான அறிவை) ஆத்மாநுபவத்தை संपादयेत=சம்பாதிக்கிறானோ तस्मै=அவன் பொருட்டு प्रसीदसि=நீ தயை செய்கிறாய். यस्मै=எவன் பொருட்டு प्रसीदसि=தயை செய்கிறாயோ स च=அவனே अवबोद्धुं क्षमते=அபரோக்ஷ ஞானத்தைப் பெறக்கூடியவனாகிறான். एतत्=இந்த விஷயம் इत्थम्=இவ்விதமாக परस्परसमाश्रयम्=ஒன்றோடு ஒன்று பற்றியதாக आस्ते=இருக்கிறது.

(க - ரை) உன் அருள் இருந்தால் ஞானியாவான். ஞானியானால் நீ அருள் புரிவாய். இப்படி பரஸ்பர

ஆச்ரயமாக இருந்தால் போகும் வழி எப்படி? (பரஸ்பராச்ரயம் (அந்யோந்யாச்ரயம்) என்னும் தோஷமாம்.)

12. Daughter of the Lord of Mountains, you vouchsafe your grace to him who attains by constant effort the illuminating knowledge of the self. And none can hope to attain that knowledge who is not blessed with your grace. This inter-dependance of the two perplexes us.

आकर्णय त्वमिममभ्युपगम्यवादं
जानातु कोऽपि यदि वा हृदयं श्रुतीनाम् ।
तस्याप्यसंख्यभवबन्धशतार्जितोऽयं
द्वैतभ्रमो गलतु जन्मशतैः कियद्भिः ॥ १२ ॥

ஆகர்ணய த்வமிமமப்யுபகம்யவாதம்
ஜாநாது கோऽபி யதி வா ஹ்ருதயம் ச்ருதீநாம் ।
தஸ்யாப்யஸங்க்யபவபந்தசதார்ஜிதோऽயம்
த்வைதப்ரமோ கலது ஜந்மசதை: கியத்பி: ॥ கஉ ॥

इमम्=இந்த अभ्युपगम्यवादम्=ஒப்புக்கொண்டு பேசும் கக்ஷியை त्वम् आकर्णय=நீ கேள். श्रुतीनाम्=வேதங்களுடைய हृदयम्=அந்தரங்கத்தை कोऽपि=ஒருவன் यदि वा जानातु=அறிகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். तस्यापि அவனுக்குக்கூட अयम्=இந்த असंख्यभवबन्धशतार्जितः=எண்ணிறந்த ஜன்மங்களின் பலவிதமான பற்றுக்களால் ஏற்பட்ட द्वैतभ्रमः=இரண்டென்ற (உண்மையில்லாத) தோற்றம் कियद्भिः जन्मशतैः=எவ்வளவு ஜன்ம ஜன்மங்களில் गलतु=தொலையும் (விலகும்).

(க - ரை) வேதாந்த விசாரம் செய்து தத்துவார்த்தங்களை ஒருவன் தெரிந்துகொண்டுவிட்டதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அத்வைத அனுபவம் வருவது அரிது. கோடி ஜன்மங்களில் ஏறிய த்வைத வாஸனை இலகுவில் அழிந்துபோகுமா?

13. Or let me speak on the assumption that some one succeeds in precisely understanding the message of the Vedic lore. Even in this case it is unlikely that hundreds of birth will wash off the illusion of two—foldness, sticking fast to his soul through manifold attachments contracted in innumerable past lives.

काले महत्यनवधावपतन् कदापि
क्वाप्यन्तिमे जनुषि कोऽपि गतिं लभेत ।
इत्थं समर्थनविधिः परमागमानां
पर्यायसूक्तिविधया नयनं नञर्थे ॥ १४ ॥

காலே மஹத்யநவயாவபதந் கதாபி
க்வாப்யந்திமே ஜநுஷி கோऽபி கதிம் லபேத ।
இத்யம் ஸமர்யனவியி: பரமாகமாநாம்
பர்யாயஸூக்திவியயா நயநம் நஞர்யே ॥ கச ॥

महति अनवधौ काले=முடிவில்லாத நீண்ட காலத்தில் कदापि=ஒரு சமயத்திலும் अपतन्=கீழே விழாமல் இருந்து (நல்வழி தவருமல்) अन्तिमे=கடைசியான कापि जनुषि=ஏதோ ஒரு ஜன்மத்தில் कोऽपि=எவனே ஒருவன் गतिं लभेत=நல்ல கதியை அடைவான். इत्थम्=என்று இவ்விதம் आगमानाम्=சாஸ்திரங்களுக்கு समर्थनविधिः=கருத்தை விளக்கும் வழி. परम्=உண்மையில் पर्यायसूक्तिविधया=வேறு வார்த்தைகளால் சொல்லும் மாதிரியில் नञर्थे=இல்லை

என்ற பொருளில் **नयनम्**=ஸூசனை செய்வதேயாகும். (கொண்டுபோய் விடுவதேயாகும்.)

(க - ரை) எல்லையற்ற கால அளவில் யாரோ ஒருவன் எந்த ஜன்மத்திலும் தன்னைக் கீழே வீழ்த்தக்கூடிய (பந்தகரமான) பிரவிருத்திகளில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் எப்போதுமே மேல்கதி யடைய பிரயத்தனம் செய்து கொண்டே இருப்பானாகில் அவன் எவ்வளவோ ஜன்மாக்களுக்குப்பிறகு மோக்ஷமடைவான் என்று சாஸ்திரங்களின் தாத்பர்யம் என்பதைச் சுருக்கிச் சொல்லுங்கால் ஒருவராலும் இது ஸாத்தியமாகாது என்றே சொல்லிவிடுவது மேல்.

14. If you interpret the Sāstras to mean that some one in the limitless expanse of time taking precaution that he never falls (from the strictest standard prescribed for salvation-seekers) attains bliss at the very last of an almost interminable series of births, then it is as good as saying that it is practically impossible for any one to attain that Bliss.

एकापवर्गसमये जगतोऽपवर्गः
सर्वापवर्गसमये पुनरस्तशङ्कः ।
ईदृग्विधं कमपि पक्षमिहावलम्ब्य
स्थातुं सुखं क्षममनेन पथा प्रवृत्तैः ॥ १५ ॥

ஏகாபவர்கஸமயே ஜகதோऽபவர்க:
ஸர்வாபவர்கஸமயே புநரஸ்தஶங்க: ।
ஈத்ருக்விதம் கமபி பக்ஷமிஹாவலம்ப்ய
ஸ்தாதும் ஸுகம் க்ஷமமநேந பதா ப்ரவ்ருத்தை: ॥

एकापवर्गसमये=ஒரு ஜீவன் மோக்ஷம் அடையும் காலத்தில் जगतः=உலகத்திற்கே अपवर्गः=மோக்ஷம் सर्वापवर्गसमये पुनः=எல்லா ஜீவன்களுக்கும் மோக்ஷம் ஏற்படும் காலத்திலோ अस्तशङ्कः=(சந்தேகமில்லாதது) நிச்சயமாக உண்டு. ईदृग्विधम्=என்ற இவ்விதமாக कमपि पक्षम्=ஒரு கொள்கையை इह=இங்கு अवलम्ब्य=கைபிடித்து अनेन पथा=மேற்கூறிய வழியில் प्रवृत्तैः=இறங்கினவர்கள் सुखं स्थातुं क्षमम्=கவலையற்று இருந்துவிடலாம்.

(க - ரை) மேற்கூறிய வழியில் செல்வதைவிட நம் இஷ்டம்போல் இருந்துகொண்டாலுமே மோக்ஷமடையலாமே. ஏனெனில் சில மேதாவிகள் (ஏக ஜீவவாதிகள்) ஒரு ஜீவன் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியாகி விட்டால் எல்லா ஜீவர்களும் அவருடனே முக்தியளிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும் வேறு சில மேதாவிகள் (நாநாஜீவவாதிகள்) ஈச்வரன் இந்த லீலா பிரபஞ்சத்தை ஸம்ஹரிக்கும்போது எல்லா ஜீவர்களுக்கும் யாதொரு வித்தியாசமின்றி மோக்ஷமளிக்கிறார் என்றும் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள் அன்றோ! எப்படியும், தானே மோக்ஷம், கிடைக்கிறது; சாஸ்திரங்களில் கூறிய சிரமமானதும், இலகுவில் பலனைத் தராததுமான வழியில் ஏன் இறங்க வேண்டும்?

15. Those who commit themselves, to this course might as well repose at ease trusting to some such theory as that the whole universe of beings attains salvation when the one primary being is admitted to it or that God releases all beings for admission to eternal bliss at an appointed period.

अभ्यस्य वेदमवधाय च पूर्वतन्त्र-
मालक्ष्य शिष्टचरितानि पृथग्विधानि ।
अध्यापनादिभिरवाप्य धनं च भूरि
कर्माणि मातरलसाः कथमाचरेयुः ॥ १६ ॥

அப்⁴யஸ்ய வேத³மவதா⁴ய ச பூர்வதந்த்ர-
மாலக்ஷ்ய ஶிஷ்டசரிதாநி ப்ருத²க்³விதா⁴நி ।
அத்⁴யாபநாதி³பி⁴ரவாப்ய த⁴நம் ச பூ⁴ரி
கர்மாணி மாதரலஸா: கத²மாசரேயு: ॥ ௧௬ ॥

मातः=தாயே! वेदम्=வேதத்தை अभ्यस्य=அப்யஸித்து पूर्वतन्त्रम् अवधाय च=பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தையும் கற்று पृथग्विधानि=பற்பல மாதிரியான शिष्टचरितानि=பெரியோர்களின் ஆசரணைகளையும் आलक्ष्य च=கவனித்துத் தெரிந்துகொண்டு अध्यापनादिभिः=வேத சாஸ்திரம் கற்பித்தல் முதலிய வழிகளால் भूरि धनं च=மிகுந்த திரவியத்தையும் अवाप्य=அடைந்து अलसाः=சோம்பேறிகளாக ஆனவர்கள் कर्माणि=கர்மாக்களை कथम् आचरेयुः எப்படிச் செய்வார்கள்.

(க - ரை) சாஸ்திர விற்பத்தி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாக ஆகாதது மட்டுமல்ல; ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பதற்குக்கூட சிரத்தையை உண்டுபண்ணத் தகாததாகின்றது. ஏனெனில் பண்டிதர்கள் கற்பதிலும் கற்பிப்பதிலும், திரவியம் தேடுவதிலும் பிரயாஸைப்பட்டுவிட்டு இறுதியில் கர்மாக்களைச் செய்யவேண்டியபோது சோம்பேறிகளாகின்றனர்.

16. Mother, it is impossible to expect men to devote themselves to Karma who after studying the Vedas, closely examining the Mīmāṁsā Śāstra and

carefully observing the conflicting precedents of the "Śiṣṭas" (men whose conduct is an example for others) earn plenty of wealth through teaching and other kinds of exertions and in the end grow lazy.

आयस्य तावदपि कर्म करोतु कश्चि-
त्तेनापि मातरधिकं किमिहानुभाव्यम् ।
आस्ते सुखं य इह भारतवर्षसीम-
न्यास्ते स किञ्चिदित उत्तरतोऽपसृत्य ॥ १७ ॥

ஆயஸ்ய தாவதபி கர்ம கரோது கஶ்சித்
தேநாபி மாதரதிகம் கிமிஹாநுபாவ்யம் ।
ஆஸ்தே ஸுகம் ய இஹ பாரதவர்ஷஸீம-
ந்யாஸ்தே ஸ கிஞ்சிதித உத்தரதோऽபஸ்ருத்ய ॥ கஎ ॥

कश्चित्=ஒருவன் आयस्य अपि=சிரமப்பட்டும் कर्म=கர்மாவை करोतु तावत्=செய்வதாய் வைத்துக்கொள்வோம். मातः=தாயே! तेनापि=அவனுல்கூட इह=இங்கு अधिकम्=அதிகமாக किम् अनुभाव्यम्=எது அனுபவிக்கத் தகுந்தது? इह भारतवर्षसीमनि=இந்த பாரத பூமியில் यः सुखम् आस्ते=எவன் ஸுகமாக இருக்கிறுனே सः=அவனே इतः किञ्चित्=இதற்குக் கொஞ்சம் उत्तरतः अपसृत्य=வடக்கே போய் आस्ते=(ஸுகமாய்) இருக்கிறுன்.

(க - ரை) ஒருவன் தன்னை மிக்க சிரமத்திற்கு உட்படுத்திக்கொண்டு விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கர்மாக்களை முறைப்படி அனுஷ்டிப்பதாய் வைத்துக்கொண்டாலும் அவன் இப்புவியில் அநுபவிக்கும் ஸ்திரீ ஸுகம் முதலிய சிற்றின்பங்களையே ஸ்வர்க்கத்திலும் போய் அனுபவிக்கிறுன். இதில் என்ன விசேஷம்? இங்கேயே

சிரமப்படாமல் ஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கலாமே.

குறிப்பு:—ஸ்வர்க்கம் வடக்கே மேருவில் இருப்பதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

17. But, Mother, supposing one strains himself to observe Karma, what special happiness does that one get as reward for his pains. He who was happy while he lived in this Bhārata Varṣa, now goes a little north and is happy in the same manner. [Svarga is north of Bhāratha Varṣa being situate on Meru and the pleasures of Svarga are not different in kind from those of the Earth.]

कर्म त्यजेम यदि नूनमधः पतेम
यद्याचरेम न कदापि भवं तरेम ।
कर्म त्यजेदिति चरेदिति च प्रवृत्ता
भावेन केन निगमा इति न प्रतीमः ॥ १८ ॥

கர்ம த்யஜேம யதி நூநமத: பதேம
யத்யாசரேம ந கதாபி பவம் தரேம ।
கர்ம த்யஜேதிதி சரேதிதி ச ப்ரவ்ருத்தா
பாவேந கேந நிகமா இதி ந ப்ரதீம: ॥ கஅ ॥

कर्म यदि त्यजेम=கர்மாவை விடுவோமானால் नूनम् अधः पतेम=நிச்சயமாய்க் கீழே விழுந்துவிடுவோம். यदि आचरेम=செய்வோமானால் भवम्=பிறவி(க்கடலை)யை न कदापि तरेम=ஒருபோதும் தாண்டமாட்டோம். कर्म त्यजेत् इति=கர்மாவை விடு என்றும் चरेत् इति च=செய் என்றும் प्रवृत्ताः உபதேசிக்கும் निगमाः=வேதங்கள் केन भावेन=என்ன அபிப்பிராயத்

துடன் (प्रवृत्ताः) इति=உபதேசிக்கின்றன என்று न प्रतीमः= நமக்குப் புரியவில்லை.

(க - ரை) வேதங்கள் கர்மமார்க்கத்தையும் ஞான மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கின்றன. கர்மாவைவிட்டால் நரகத்திற்குப் போகவேண்டும் என்றும் கர்மாவைச் செய்தால் மறுபடி கர்மபலங்களை அனுபவிக்க ஜன்மங்கள் எடுக்கவேண்டும் என்றும் கர்மா ஞானமார்க்கத்திற்கு இடையூறுகின்றது என்றும் கூறுகின்றன. இதனால் கர்மாவை விடுவது சாஸ்திர சம்மதமா? செய்வது சாஸ்திர சம்மதமா? என்பது புரியவில்லை.

18. The authoritative texts declare that if we give up Karma there is no redemption for us. They also say that doing Karma we can never cross this "Saṁsāra". We are at a loss to see what they mean really, when they in the same breath both advocate and deprecate Karma.

कर्मण्यकर्मविधिरेष यदाचरन्ति
कर्माणि तत्तदनुबन्धजिहासयेति ।
सत्यं तथाप्यभिनवो भविता न बन्धः
प्राचीनबन्धहरणे क इवाभ्युपायः ॥ १९ ॥

கர்மண்யகர்மவிதிரேஷ யதாசரந்தி
கர்மாணி தத்ததநுபந்தஜிஹாஸயேதி ।
ஸத்யம் ததாப்யபிநவோ பவிதா ந பந்த:
ப்ராசீநபந்தஹரணே க இவாப்யுபாய: ॥ கக ॥

कर्माणि=கர்மாக்களை तत्तदनुबन्धजिहासया=அவ்வவை களின் பலன்களில் பற்றில்லாமல் यत् आचरन्ति=செய்வார்

களேயானுல் एषः=இதுவே कर्मणि=கர்மமார்க்கத்தில் अकर्मविधिः=கர்மத்தொடர்பில்லாத வழி इति सत्यम्=என்பது உண்மை. तथापि=ஆனுலும் अभिनवः=புதிதாக बन्धः=கர்மபந்தம் न भविता=ஏற்படப்போவதில்லை. प्राचीनबन्धहरणे=முன்செய்த கர்மபலன்களை ஒழிப்பதற்கு अभ्युपायः=உபாயம் कः इव=என்னவோ (ஒன்றுமில்லை).

(க - ரை) ஆனுல் கர்மாக்களை காம்யமாக இல்லாமல் நிஷ்காமமாக (பயன்களை விரும்பாமல்) செய்தால் அவைகளின் மூலம் மறுபிறப்பு ஏற்பட ஹேதுவில்லை என்ருலும் பூர்வ கர்மாக்களின் பலனுக ஏற்படக்கூடிய மறுபிறப்பு முதலிய பலன்களை எப்படித் தடுப்பது?

19. It is true that in the path of action, actions done with avowed renunciation of their fruits, are as good as non-action. Indeed, fresh bonds will not be contracted through them: but by what means are we to get rid of those already holding us tight around?

प्रारब्धकर्म कियदारभते कियद्वा
प्रारप्स्यते कियदिदं क इवावधत्ताम् ।
कालः कियानिव मया प्रतिपालनीयो
यस्य क्षणार्धमपि कल्पशतत्वमेति ॥ २० ॥

ப்ராரப்தகர்ம கியதாரபதே கியத்வா
ப்ராரப்ஸ்யதே கியதிதம் க இவாவதத்தாம் ।
கால: கியாநிவ மயா ப்ரதிபாலநீயோ
யஸ்ய க்ஷணார்தமபி கல்பஶதத்வமேதி ॥ உ0 ॥

प्रारब्धकर्म=முன்னிழைத்த வினைப்பயன் कियत्=எவ்வளவு कियत् वा आरभते=அதில் எத்தனை பலன் கொடுக்கத்

துவக்கியிருக்கின்றன. कियत् इदम् प्रारप्स्यते=இது பின்னும் எவ்வளவு பலன் கொடுக்கத் துவக்கப்போகிறது என்று क इव=எவன்தான் अवधत्ताम्=தீர்மானமாக அறிய முடியும்? यस्य (मम)=எந்த எனக்கு क्षणार्धमपि=அரைக் கணமும், कल्पशतत्वमेति=நூறு கல்பங்களாகிறதோ (तेन) मया=அந்த என்னால் कियानिव कालः=எவ்வளவு காலம் प्रतिपालनीयः= காத்திருக்க முடியும்.

(க - ரை) பூர்வகர்மாவைப்பற்றி இந்த ஜன்மத்தில் ஒன்றுமே தெரிகிறதில்லை. அத்தகைய கர்மா இன்னும் எவ்வளவு ஜன்மங்களில் பலன் கொடுக்கக்கூடியவையாக இருக்கின்றனவோ? இந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியடையவேண்டுமென்று பரபரப்பு ஏற்பட்ட எனக்கு ஒரு க்ஷணம் காத்திருப்பது பல யுகங்களாகவல்லவா தோன்றுகிறது.

20. There is no means of knowing how much antecedent Karma has accumulated for me, how much of it has begun to hold sway over me and how much of it will in the future begin to do the same. If I should on their account be called upon to wait long, I cannot endure the delay as every fraction of a minute to me is now as tedious as a hundred kalpas.

पुंसः क्षणार्धमपि संसरणाक्षमस्य
सांख्यादयः सरणयो न विशन्ति कर्णम् ।
संख्याय गाङ्गसिकताः सकलाश्च सूक्ष्मा
भुङ्क्ष्वेति वागिव महाक्षुधयार्दितस्य ॥ २१ ॥

பும்ஸ: க்ஷணார்த்தமபி ஸம்ஸரணாக்ஷமஸ்ய
ஸாங்க்யாதய: ஸரணயோ ந விஶந்தி கர்ணம் ।

ஸங்க்ஹ்யாய ஜாங்ஹவிகதாஸ்ஸகலாஶ்ச ஸூக்ஷ்மா
ஶுங்க்ஷ்வேதி வாகிவ மஹாக்ஷுதயார்திதஸ்ய ॥

क्षणार्धमपि = அரைக்கணமும் संसरणाक्षमस्य = பிறவிச் சுழலில் உழல ஸகிக்காத पुंसः = ஒரு மனிதனுக்கு सांख्यादयः = ஸாங்கியம் முதலிய सरणयः = மதங்கள். (வழிகள்) महाक्षुधया अर्दितस्य = பெரும் பசியால் வருந்துபவனுக்கு सूक्ष्माः गाङ्गसिकताः सकलाश्च = சிறிய கங்கை மணல்களை முற்றிலும் संख्याय = எண்ணிக் கணக்கிட்டபிறகு भुङ्क्ष्व इति = சாப்பிடு என்ற वागिव = வார்த்தைபோல் कर्णं न विशन्ति = காதில் நுழைகிறதில்லை.

(க - ரை) இவ்விதப் பரபரப்பு ஏற்பட்டவனுக்கு முக்தியடைய உபாயமாக ஸாங்க்யம் முதலிய மதங்களை உபதேசிப்பது, மிக்கப் பசியால் வருந்துபவனுக்கு கங்கையின் மணல் மேடுகளில் உள்ள எல்லா மணல்களையும் எண்ணிக் கணக்குப் பண்ணிவிட்டு ஆகாரம் செய் என்று உத்திரவிடுவதுபோல் இருக்கிறது.

21. For one who even for a fraction of a minute can have no patience with "*Saṁsāra*" the SĀṄKHYA and other courses are as absurd to listen to, as the direction to a person writhing with gnawing hunger that he shall sit for his repast after counting the minutest sands of the Ganges.

भक्तिस्तु का यदि भवेद्रतिभावभेद-
स्तत्केवलान्वयितया विफलैव भक्तिः ।
प्रीतिस्त्वयि त्रिजगदात्मनि कस्य नास्ति
स्वात्मद्रुहो न खलु सन्ति जनास्त्रिलोक्याम् ॥ २२ ॥

ஹக்திஸ்து கா யதி ஹவேத் ரதிஹாவஹேத-
ஸ்தத்கேவலாந்வயிதயா விஹலைவ ஹக்தி: ।
ப்ரீதிஸ்த்வயி த்ரிஜகதாத்மநி கஸ்ய நாஸ்தி
ஸ்வாத்மத்ருஹோ ந வலு ஸந்தி ஜநாஸ்த்ரிலோக்யாம் ॥

भक्तिः तु का=பக்தி என்பது என்ன? रतिभावभेदः=அன்பின் ஒரு வகையாக यदि भवेत्=ஆகும் என்றால் तत्=அது केवलान्वयितया=இல்லாத இடம் கிடையாது ஆகையால் भक्तिः=பக்தி என்பது विफलैव=பயனற்றதே. त्रिजगदात्मनि त्वयि=மூன்று லோகத்திலும் உள்புகுந்திருக்கும் (ஆன்மாவாக விளங்கும்) உன்னிடம் कस्य=எவனுக்கு प्रीतिः=அன்பு नास्ति=இல்லை. त्रिलोक्याम्=லோகம் மூன்றிலும் स्वात्मद्रुहः=தன்னை வெறுப்பவர்களான जनाः=ஜனங்கள் न खलु सन्ति=இருக்கமாட்டார்கள் அல்லவா?

(க - ரை) [ஞானமார்க்கம் கர்மமார்க்கம் இவைகளின் மூலம் நற்கதி பெறுவது தனக்கு எவ்வளவு அஸாத்தியமென்று விவரித்துவிட்டு இப்போது பக்தி மார்க்கத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கிறார்.]

பக்தி என்பது ஈச்வரி விஷயத்தில் வைக்கப்படும் ப்ரீதி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஈச்வரி ஸர்வஜீவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியானபடியால் பக்தி என்பது, தன்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட ப்ரீதி என்று ஏற்படுகிறது. தன்னை நேசிக்காதவர்கள் உலகத்தில் யாருமில்லையாதலால் இந்தவிதமான பக்தி இல்லாதவர்கள் கிடையாது. ஆகையால் இது பிரயோஜனமற்றது.

(ஹேதுக்களில், கேவலாந்வயி, கேவலவ்யதிரேகி முதலியவைகளைத் தர்க்க நூல்களில் காண்க.)

22. What is Bhakti? If it is defined as a species of Love it is clearly futile, because there can be none who does not have it. Who does not love YOU in himself for YOU pervade all beings. In all the three worlds are there any who hate themselves?

आत्मा समस्तजगतां भवतीति सम्य-
ग्विज्ञाय यद्वितनुते त्वयि भावबन्धम् ।
सा भक्तिरित्यभिमतं यदि सिद्धमिष्टं
व्यर्थं विशेष्यमलमस्तु विशेषणं नः ॥ २३ ॥

ஆத்மா ஸமஸ்தஜகதாம் ஹவதீதி ஸம்யக்
விஜ்ஞாய யத்விதநுதே த்வயி ஹாவபந்தம் ।
ஸா ஹக்திரித்யஹிமதம் யதி ஸித்தமிஷ்டம்
வ்யர்த்தம் விசேஷ்யமலமஸ்து விசேஷணம் ந: ॥ உங ॥

भवती = நீ समस्तजगताम् = எல்லா உலகத்திற்கும் आत्मा = ஆத்மா इति = என்பதை सम्यक् = நன்கு विज्ञाय = அறிந்து त्वयि = உன்னிடம் भावबन्धम् = பிரீதியை यत् वितनुते = செய்வது என்பது எதுவோ सा भक्तिः = அதுவே பக்தி इति = என்று यदि अभिमतम् = அபிப்பிராயமானல் इष्टं सिद्धम् = விரும்பியது கைகூடிவிட்டது. विशेष्यम् = விசேஷ்யம் (பக்தி என்ற சிறப்புப் பெயர்) व्यर्थम् = வீணே. नः = நமக்கு विशेषणम् = விசேஷணம் (ஞானம் என்ற) பொதுப் பெயரே अलम् अस्तु = போதும்.

(க - ரை) ஜகத்தில் பிரகாசிக்கும் எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் உன்னைத்தவிர வேறில்லை என்ற ஞானம் ஏற்பட்டு உன்னிடம் ப்ரீதி வைப்பதே பக்தி என்று சொன்னல் அப்போது அந்த ஞானமே முக்திக்குக் காரணமாகலாமே. பக்தி என்பது அவசியமில்லையே.

23. If Bhakti is defined as that love which is borne for you with the clear knowledge that you are the real soul of all beings, then, it is alright; but in that case we shall be content with the qualifier (knowledge) and can dispense with the qualified (Bhakti.)

स्वात्मेतरत्वमवधार्य परत्वबुद्ध्या
यत् प्रीयते गुरुजनेष्विव सैव भक्तिः ।
स्यादेतदेवमियमेव तु मे जिहास्या
द्वैतभ्रमात् किमधिकं भवबन्धमूलम् ॥ २४ ॥

ஸ்வாத்மேதரத்வமவதார்ய பரத்வபுத்த்யா
யத் ப்ரீயதே குருஜநேஷ்விவ ஸைவ பக்தி: ।
ஸ்யாதேததேவமியமேவ து மே ஜிஹாஸ்யா
த்வைதப்ரமாத் கிமதிகம் பவபந்தமூலம் ॥ உச ॥

स्वात्मेतरत्वम्= தன்னைக்காட்டிலும் வேறு என்று अवधार्य= தெரிந்துகொண்டு परत्वबुद्ध्या=ஜீவகோடிகளைக்காட்டிலும் மேல் என்ற பாவத்துடன் गुरुजनेषु इव=பெரியோர்களிடம் வைப்பதுபோல यत् प्रीयते=பிரீதி வைக்கப்படுதல் सैव भक्तिः= என்ற அதுவே பக்தி एतत् एवं स्यात्=என்று இது இவ்விதமானால் इयम् एव तु=இதுவே யன்றோ मे=எனக்கு जिहास्या= விடத்தகுந்தது. द्वैतभ्रमात् अधिकम्=இரண்டும் வேறு என்ற பிரமத்தைக்காட்டிலும் வேறான भवबन्धमूलम्=பிறவிவிலங்குக்குக் காரணம் किम्=எது ?

(க - ரை) ஈச்வரன் தன்னைக்காட்டிலும் வேறு. அவன் உயர்ந்தவன். நாம் தாழ்ந்தவர்கள் என்று அறிந்து கொண்டு ஆசார்யன் பிதா முதலியவர்களிடம் ப்ரீதி வைப்பதுபோல் ஈச்வரனிடம் ப்ரீதி வைப்பது பக்தி என்று

சொன்னல் இது நம் கொள்கைக்கு முற்றிலும் விரோதமானது. ஈச்வரன் வேறு நாம் வேறு என்ற "த்வைத" புத்தி பிறவித் தீவினைகளுக்கு அடிப்படையான காரணம் அன்றோ.

24. If that loving regard which we have towards YOU as we bear towards our venerable elders be called Bhakti, that indeed may be Bhakti, but for me, it is exactly the thing to guard against for what is more surely the cause of the shackles of "Saṁsāra" than the ill-advised cognition of two foldness.

सेवैव भक्तिरिति कर्मपथप्रवेशः
सेव्यप्रसादफलका किल कर्मसेवा ।
ध्यानप्रवाह इति चेच्छ्रवणात्तृतीयः
प्रागेव मातरयमाकलितोऽभ्युपायः ॥ २५ ॥

ஸேவைவ பக்திரிதி கர்மபதப்ரவேஶ:
ஸேவ்யப்ரஸாதஃபலகா கில கர்மஸேவா ।
த்யானப்ரவாஹ இதி சேச்ச்ரவணாத் த்ருதீய:
ப்ராகேவ மாதரயமாகலிதோऽப்யுபாய: ॥ ௨௫ ॥

सेवा एव=பணிவிடை செய்வதே भक्तिः=பக்தி इति=என்றால் कर्मपथप्रवेशः=கர்மமார்க்கத்தில் நுழைந்ததாகும். कर्मसेवा=கர்மத்தை அனுஷ்டித்தல் सेव्यप्रसादफलका किल=(கர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பலன்) யாரை ஸேவிக்கிறோமோ அவர்களுடைய மனமலர்ச்சியைப் பயனாகக் கொண்டதல்லவா? मातः=தாயே ध्यानप्रवाहः=இடைவிடாத தியானமே பக்தி इति चेत्=என்றால் श्रवणात् तृतीयः=ச்ரவணம் கீர்த்தனம் என்ற இரண்டிற்குப் பிறகு மூன்றாவதாக

प्रागेव=முன்னமேயே अयम्=இந்த अभ्युपाय:=உபாயம் आकलित:=அறியப்பட்டது.

(க - ரை) ஈச்வரனைப் பூஜை முதலிய கர்மாக்களால் ஸேவிப்பது பக்தி என்றால் இது கர்மமார்க்கத்தையனுசரிப்பதாகும். வேலைக்குக் கூலி எஜமான் இஷ்டப்பட்டல்லவா கொடுக்கவேண்டும். தியானம் செய்வது பக்தி என்றாலோ இது ஞானமார்க்கத்தில் உட்புகுந்ததாகிவிட்டது, அங்கு இது ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம என்று மூன்றுவது ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இதற்கு பக்தி என்று புதுப்பெயர் வழங்கவேண்டியதில்லை.

25. If service be called Bhakti, it involves a direct entry into the path of action and it is well known that the servant is requited by the Master's being pleased with him. If Bhakti is contemplation, it is a method with which we are already familiar as it is the third in order from "Śravaṇa" (in the practice of JÑĀNA.)

अत्रैव दास्यसि विमुक्तिमथापि याचे
मातः शरीरपतनं मणिकर्णिकायाम् ।
अस्तु स्वकृत्यमनुकम्पनमीश्वराणां
दासस्य कर्मकरतैव तथा स्वकृत्यम् ॥ २६ ॥

அத்ரைவ தா³ஸ்யஸி விமுக்திமதா²பி யாசே
மாத: ஶரீரபதனம் மணிகர்ணிகாயாம் ।
அஸ்து ஸ்வக்ருத்யமநுகம்பநமீஶ்வராணாம்
தா³ஸஸ்ய கர்மகரதைவ ததா² ஸ்வக்ருத்யம் ॥ உசு ॥

मात:=அம்மா! अत्रैव=இங்கேயே विमुक्तिम्=மோக்ஷத்தை दास्यसि கொடுப்பாய் अथापि=ஆனாலும் मणिकर्णिकायाम्=மணி

கர்ணிகையில் शरीरपतनम्=சரீரம் விழவேண்டும் என்று याचे=யாசிக்கிறேன். अनुकम्पनम्=தயை புரிதல் ईश्वराणां= பிரபுக்களுக்கு स्वकृत्यम्=தான் செய்யவேண்டிய கார்யம் अस्तु=(என்பது) இருக்கட்டும். तथा=அப்படியே दासस्य= அடிமைக்கு कर्मकरतैव=தன் வேலையைச் செய்வதே स्वकृत्यम्= தன் கடமையாகும்.

(க - ரை) தாயே! உன்னை ஆச்ரயித்தவனான எனக்கு நீ தயையினால் நான் இருக்குமிடத்திலேயே முக்தியைக் கொடுத்தாலும் கொடுத்துவிடுவாய். ஆனால் எனக்கு முக்தியடைய மணிகர்ணிகைக்குப் போய்ச் சரீரத்தை விடவேண்டுமென்று எண்ணமிருக்கிறது. பிரபு இரங்கி ஸேவகனுக்கு வேலையில்லாமல் கூலி கொடுத்தாலும் ஸேவகன் வேலையைச் செய்தே கூலியை வாங்க விரும்புகிறான். ஆதலால் முக்தி பெறுவதற்குரிய காசி யாத்திரை என்ற வேலையை நான் செய்தே முக்திபெற விரும்புகிறேன்.

26. Mother, you will, I am sure, grant me salvation at this very spot. Yet it is my wish that I should breathe my last at Maṇikarṇikā (a holy ghat in Benares). For, even as vouchsafing pity beeomes masters, doing duty becomes servants.

(A salvation-seeker is enjoined to spend his last days at Kāśī.)

सद्यो भवेत् सुकृतिनामुपदेशलाभः
पापात्मनां बहुतिथे समये व्यतीते ।
इत्यादिभिः किल पुराणवचोभिरम्ब
वाराणसीमपि न याचितुमुत्सुकोऽस्मि ॥ २७ ॥

ஸத்யோ ஹவேத் ஸுக்ருதிநாமுபதேசலாப:
பாபாத்மநாம் வஹுதிதே ஸமயே வ்யதீதே ।
இத்யாதிபி: கில புராணவசோபிரம்ப
வாராணஸீமபி ந யாசிதுமுத்ஸுகோऽஸ்மி ॥ உஎ ॥

अम्ब = தாயே ! सुकृतिनाम् = புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு उपदेशलाभः = உபதேசம் கிடைப்பது सद्यः भवेत् = உடனே ஏற்படும். पापात्मनां = பாபிகளுக்கு बहुतिथे समये व्यतीते = வெகு நாள் கழிந்தபின்னர் (भवेत् = ஏற்படும்) इत्यादिभिः = முதலிய पुराणवचोभिः किल = புராண வசனங்களினால் அல்லவா वाराणसीम् अपि = காசியைக்கூட याचितुम् = யாசிப்பதற்கு उत्सुकः नास्मि = நான் ஆவல் கொள்ளவில்லை.

(க - ரை) ஆனால் அந்த ஆசையும், நான் வைப்பது தகாது. ஏனெனில் புண்ணியாத்மாக்களுக்குத்தான், காசியில், சீக்கிரம் முக்தியென்றும், என்போன்ற பாபிகளுக்கு அங்குச் சென்றும் தாமதப்படுமென்றும் புராணங்கள் மூலமாய்த் தெரிகிறது. ஆகையால் காசிக்குப் போக வேண்டுமென்ற ஆசையையும் நான் விட்டுவிட்டேன்.

27. But the Purāṇas declare that only men with a creditable record of actions receive the blissful communication (from God Viśveśvara) promptly, while men with tainted souls have to wait very long. When I consider this, I am not very eager to covet even Vārāṇasī.

आक्रान्तमन्तररिभिर्मदमत्सराद्यै-
र्गात्रं वलीपलितरोगशतानुविद्धम् ।
दारैः सुतैश्च गृहमावृतमुत्तमर्णै-
र्मातः कथं भवतु मे मनसः प्रसादः ॥ २८ ॥

ஆக்ராந்தமந்தரரிபிர்மதமத்ஸராத்யை:
மாத்ரம் வலீபலிதரோகஶதாநுவித்தம் ।
உத்தமர்ணை:
மாத: கதம் பவது மே மநஸ: ப்ரஸாத: ॥ உஅ ॥

अन्त: = ஹ்ருதயம், मदमत्सराद्यैः = அஹம்பாவம், த்வேஷம் முதலிய अरिभिः = சத்ருக்களால் आक्रान्तम् = சூழப்பட்டிருக்கிறது. गात्रम् = சரீரம், वली = தோல் சுருக்கம் पलित = நிரை रोगशतानुविद्धम् = நூற்றுக்கணக்கான பல ரோகங்கள் இவைகளோடு கூடியதாகிவிட்டது. उत्तमर्णैः = கடன் கொடுத்தவர்கள் போன்ற दारैः सुतैः च = பெண்டாட்டிபிள்ளைகளால் गृहम् = வீடு आवृतम् = சூழப்பட்டிருக்கிறது. मातः = அம்மா! मनसः प्रसादः = சித்தத்திற்கு தெளிவு मे कथं भवतु = எனக்கு எப்படி உண்டாகும்?

(க - ரை) ஹ்ருதயம், அகம்பாவம், அஸூயை முதலிய விரோதிகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. சரீரமோ தோல் சுருக்கம், நிரை, பற்பலரோகங்கள் இவைகளால் பீடிக்கப்படுகிறது. கடன்கொடுத்தவர்களைப் போல், அதிகாரம் செய்யும் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளால் வீடு ஆக்ரமிக்கப்பட்டது. என் தாயே! என் மனம் எப்படிக் குழம்பாமல் தெளிவுடனிருக்க முடியும்?

குறிப்பு: இது முதல் கவி ஈச்வரியின் பாதங்களில் சரணகதியே தனக்கு கதி என்று தெரிவிக்கிறார்.

28. My inner being is overpowered by the inimical passions like pride and jealousy. My body is a prey to a hundred ills in addition to its being shrivelled and the hairs having grown grey. My wife, and sons with creditorlike airs have taken possession of the house. Mother, how can I ever have peace of mind.

धन्याः कति त्रिभुवने परमोपभोग्यं
संसारमेव परमेश्वरि भावयन्तः ।
आभासरूपमवबोधमिमं समेत्य
क्लिश्ये कियत् कियदहं त्वमुना भवेन ॥ २९ ॥

யந்யா: கதி த்ரிபுவநே பரமோபபோக்யம்
ஸம்ஸாரமேவ பரமேஶ்வரி பாவயந்த: ।
ஆபாஸரூபமவபோதமிமம் ஸமேத்ய
க்லிஶ்யே கியத் கியதஹம் த்வமுநா பவேந ॥ உக ॥

परमेश्वरि=பரமேச்வரி! संसारमेव=பிறவியையே परमोपभोग्यम्=மிகவும் அநுபவிக்கத்தகுந்ததாக भावयन्तः=பாராட்டுகிறவர்கள் त्रिभुवने=மூவுலகிலும் कति धन्याः=எத்தனை பாக்கியசாலிகள் இருக்கிறார்கள். इमम्=இந்த आभासरूपम्=அரைகுறையான अवबोधम्=ஞானத்தை समेत्य=அடைந்து अमुना भवेन=இந்தப் பிறவியினால் अहं तु=நானோ कियत् कियत्=எந்த எந்த்விதமாக क्लिश्ये=துன்புறுகிறேன்.

(க் - ரை) லோகத்தில் எவ்வளவு ஜனங்கள் இந்த ஜீவலோக வாழ்க்கையையே பெருமையுடன் போற்றுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சிக்கும் திருப்திக்கும் ஒன்றும் குறைவில்லை. எனக்கோவென்றால் அரை குறையான ஒரு ஞானம் ஏற்பட்டதனால் இவ்வாழ்க்கையில் நான் மிக்க துயரமடைகின்றேன்.

29. Are there not many men in the world who are blessed in their partiality to "Saṁsāra" for its being most highly enjoyable? Oh consort of the highest Lord! Alas, how much do I suffer by the same "Saṁsāra" on account of my having caught a clouded vision of true knowledge.

का संसृतिः किमपचारनिबन्धनेयं
कीदृग्विधस्य तव किं क्षतमेतयेति ।
प्रश्ने तु नास्मि कुशलः प्रतिवक्तुमेव
खेदस्तु मे जननि कोऽप्ययमेवमास्ते ॥ ३० ॥

கா ஸம்ஸ்ருதி: கிமபசாரநிபந்தநேயம்
கீத்ருக்விதஸ்ய தவ கிம் க்ஷதமேதயேதி ।
ப்ரச்நே து நாஸ்மி குசல: ப்ரதிவக்துமேவ
கேதஸ்து மே ஜநநி கோऽப்யயமேவமாஸ்தே ॥ ௩௰ ॥

का संसृतिः=பிறவி என்றது என்ன? इयम्=இது किमपचारनिबन्धना=என்ன பாபத்தினால் உண்டானது? कीदृग्विधस्य तव=எந்தமாதிரியான உனக்கு एतया=இதனால் किं क्षतम्=என்ன கெடுதல் நேர்ந்துவிட்டது? इति प्रश्ने तु=என்ற கேள்வி ஏற்பட்டால் प्रतिवक्तुम्=பதில் உரைக்க कुशलः=ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாக नास्मि एव=நான் இல்லவே இல்லை. जननि=தாயே! मे=எனக்கு एवम्=இந்தமாதிரியான कोऽप्ययम्=ஏதோ ஒரு खेदः तु=வேதனைமட்டும் आस्ते=இருக்கிறது.

(க - ரை) "ஸம்ஸாரம்" என்பது என்ன? அது எந்தத் தீவினையின் பயனாக வந்தது? உன் ஸ்வரூபம் என்ன? இந்த "ஸம்ஸாரத்தால்" உனக்கு என்ன தீங்கு விளைந்தது? என்றவாறு கேள்விகள் கேட்டால் எனக்கு ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாது. எனக்குத் தெரிந்த தென்னவென்றால் ஏதோ ஒரு விதமான துன்பத்தை இதனால் என் மனம் அடைகின்றது என்பதுதான்.

30. I am not competent to make any answer to the questions " What is Saṁsāra? By what failings was it brought about? What harm has it done you? What

kind of person you are" etc. But, My Mother, an indescribable gloom does in this manner overcome me.

एवं गतस्य मम सांप्रतमेतदर्ह-
मत्रेदमौपयिकमित्थमिदं च साध्यम् ।
अस्मिन् प्रमाणमिदमित्यपि बोद्धुमम्ब
शक्तिर्न मे भुवनसाक्षिणि किं करोमि ॥ ३१ ॥

ஏவம் கதஸ்ய மம ஸாம்ப்ரதமேதஹர்ஹ-
மத்ரேதமௌபயிகமித்தமிதம் ச ஸாத்யம் ।
அஸ்மின் ப்ரமாணமிதமித்யபி போத்துமம்ப
சக்திர்ந மே புவநஸாக்ஷிணி கிம் கரோமி ॥ ௩௧ ॥

भुवनसाक्षिणि=உலகத்திற்கு சாக்ஷியான अम्ब=தாயே! एवं गतस्य मम=இவ்விதம் இருக்கும் எனக்கு, सांप्रतम्=இப்பொழுது एतत् अर्हम्=இது தகுந்தது. इदम् अत्र=இது இங்கு औपयिकम्=உபாயமாகக்கூடியது. इदम् इत्थम=அது இவ்விதமாக साध्यम्=ஸாதிக்கத்தகுந்தது. इदम् अस्मिन्=இது இந்த விஷயத்தில் प्रमाणम=ஆதாரமானது. इत्यपि=என்று கூட बोद्धुम्=அறிய न मे शक्तिः=எனக்கு சக்தி இல்லை. किं करोमि=என்ன செய்வேன்?

(க - ரை) இப்படி துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு இந்த துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ள உபாயம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

குறிப்பு:— இந்த சுலோகத்தில் சரணாகதிக்கு அங்கமான தன் "கார்ப்பண்ய"த்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

31. In this predicament, Oh Mother, the eternal witness of all the world, it is impossible for me to

determine what is fit for me to do, what the means, what the goal and by what rule to proceed.

न ज्ञायते मम हितं नितरामुपायो
दीनोऽस्मि देवि समयाचरणाक्षमोऽस्मि ।
तत्त्वामनन्यशरणः शरणं प्रपद्ये
मीनाक्षि विश्वजननीं जननीं ममैव ॥ ३२ ॥

ந ஜ்ஞாயதே மம ஹிதம் நிதராமுபாயோ
தீனோऽஸ்மி தேவி ஸமயாசரணாக்ஷமோऽஸ்மி ।
தத்த்வாமநந்யஶரண: ஶரணம் ப்ரபத்யே
மீனாக்ஷி விஶ்வஜநநீம் ஜநநீம் மமைவ ॥ ௩௨ ॥

मम हितम्=எனக்கு ஹிதம் न ज्ञायते=தெரியாது. उपाय: नितराम्=உபாயம் கொஞ்சம்கூட (தெரியாது). देवि=தேவி! दीनोऽस्मि=எளியவனாக இருக்கின்றேன். समयाचरणाक्षमोऽस्मि=விதிகளை ஆசரிப்பதிலும் அசக்தனுயிருக்கிறேன். तत्=ஆகையால் मीनाक्षि=மீனாக்ஷி! अनन्यशरण:=வேறு கதியற்ற நான் त्वां विश्वजननीम्, ममैव जननीं शरणं प्रपद्ये=லோகமாதாவும் எனக்கு அன்னையாயும் உள்ள உன்னை சரணம் அடைகின்றேன்.

(க - ரை) என் நன்மை எனக்கே தெரியாது. அதற்கு உபாயமும் தெரியாது. நான் எளியவன். சாஸ்திர விதிகளை அனுஷ்டிக்கவும் சக்தியற்றவன். எனக்கு வேறு கதியில்லை. ஹே மீனாக்ஷி, லோகமாதாவே, இந்த நிலைமையில் உன்னைச் சரணமடைகின்றேன்.

குறிப்பு:—இந்த சுலோகத்தில் கவி அம்பாளிடம் தன் சரணாகதியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார்.

32. I do not know what is good for me—why speak of my ignorance of methods. I am wretched

and hopelessly incapable of adherence to the rules. I therefore, Oh Mīnākṣi, helpless in very direction, seek refuge with you, the Mother of the Universe, and more especially my own mother.

किञ्चिन्मया श्रुतिषु किञ्चिदिवागमेषु
शास्त्रेषु किञ्चिदुपदेशपथेषु किञ्चित् ।
आघ्रातमस्ति यदतो भवतीं वरीतुं
गोप्त्रीति काचिदुदपद्यत बुद्धिरेषा ॥ ३३ ॥

கிஞ்சின்மயா ஶ்ருதிஷு கிஞ்சிதிவாகமேஷு
ஶாஸ்த்ரேஷு கிஞ்சிதுபதேஶபதேஷு கிஞ்சித் ।
ஆக்ராதமஸ்தி யததோ பவதீம் வரீதும்
கோப்த்ரீதி காசிதுதபத்யத புத்திரேஷா ॥ ௩௩ ॥

मया=என்னால் श्रुतिषु किञ्चित्=வேதங்களில் சில பாகமும் आगमेषु किञ्चिदिव=சைவ ஆகமங்களில் சிறிது பாகமும் शास्त्रेषु किञ्चित्=சாஸ்திரங்களில் கொஞ்சமும் उपदेशपथेषु=உபதேச வழிகளில் சிறிதளவும் यत् आघ्रातमस्ति=முகர்ந்து பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. अतः=ஆனபடியால் भवतीम्=உன்னை गोप्त्री इति=ரக்ஷிப்பவள் என்று वरीतुम्=வரிக்க एषा काचित् बुद्धिः=இந்த ஒரு புத்தி उदपद्यत=ஏற்பட்டது.

(க - ரை) நான் சிறிது சிறிது வேதம், ஆகமம், சாஸ்திரம், மந்திர சாஸ்திரம் இவைகளில் கற்றுணர்ந்ததன் பயனாக நீ ரக்ஷிப்பாய் என்றும் உன்னைச் சரணமடைய வேண்டுமென்றும் தெரிந்துகொண்டேன். (இதுவே எனக்குப் பரம லாபம்.)

குறிப்பு:—"கோப்த்ருத்வவரணம்" என்பது சரணாகதியின் மற்றோர் அங்கம் இதனால் விளக்கப்படுகிறது.

33. A little of the Vedas, a little of Śaiva Literarature, a little of the Śāstras and a little of the Mantras handed down by the process of initiation alone, I have had opportunity to learn and even that I have learnt only superficially. But it is this that has induced the determination in me that I must seek you as my protectress.

ब्रह्मैवमेवमहमेष तदाप्त्युपाय
इत्यागमार्थविधुराः प्रथमे दयार्हाः ।
त्वद्रक्षकत्वगुणमात्रविदो द्वितीया
इत्यर्थये सदधिकारनिरूपणाय ॥ ३४ ॥

ப்ரஹ்மைவமேவமஹமேஷ ததாப்த்யுபாய
இத்யாகமார்த்தவிதுரா: ப்ரதமே தயார்ஹா: ।
த்வத்ரக்ஷகத்வகுணமாத்ரவிதோ த்விதீயா
இத்யர்த்தயே ஸததிகாரநிரூபணாய ॥ ௩௪ ॥

ब्रह्म एवम्=பிரம்மம் இப்படி अहम् एवम्=நான் இப்படி तदाप्त्युपायः=அதை அடையும் உபாயம் एषः=இது इति=என்று आगमार्थविधुराः=சாஸ்திரார்த்தம் தெரியாதவர்கள் प्रथमे दयार्हाः=முதலில் தயைக்குப் பாத்திரமாக வேண்டியவர்கள் त्वद्रक्षकत्वगुणमात्रविदः=நீ ரக்ஷிக்கும் சுபாவமுடையவள் என்பதைமட்டும் அறிந்தவர்கள் द्वितीया इति=இரண்டாவது என்று (இவ்வாறு) सदधिकारनिरूपणाय=உன் தயையைப் பெறத் தகுதி முறைமையைக் கவனிக்கும்படி अर्थये=வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

(க - ரை) ப்ரம்மம் என்றும் தான் என்றும் பிரம்மத்தை அறிய உபாயமென்றும் ஒருவிதமான ஞானமும்

அற்றவர்கள் "கார்பண்ய" விஷயத்தில் என்னைவிட மேலானவர்கள். நான் உன்னை 'ரக்ஷகி'யாக அறிந்திருக்கிறேன். ஆகையால் அடுத்தபடியில் என்னை 'க்ருபண'னாக அங்கீகரித்து அனுக்ரஹிப்பாயாக!

குறிப்பு:—எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அறியாமை அதிகமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு "கார்பண்யம்" உடையவனாயிருப்பதில் சிறப்பு என்பது கருத்து.

34. I pray that you will agree to grade eligibility to receive your compassion in the following manner:—those who are thoroughly ignorant of what the Vedas say on Brahman and Jīva and the means of the latter attaining the former, shall be placed first; and those who have just learnt (like me) that it is your nature to relieve the distressed, shall come next.

मातः करोषि ममतां मयि यावदीषत्
तावद्यते मम ततः किमिवास्ति साध्यम् ।
मामित्थमित्थमुपयुङ्क्ष्व न विस्मरेति
किं स्वामिनं त्वरयते क्वचन स्वभृत्यः ॥ ३५ ॥

மாத: கரோஷி மமதாம் மயி யாவதீஷத்
தாவத்யதே மம தத: கிமிவாஸ்தி ஸாத்யம் ।
மாமித்தமித்தமுபயுங்க்ஷ்வ ந விஸ்மரேதி
கிம் ஸ்வாமிநம் த்வரயதே க்வசந ஸ்வப்ருத்ய: ॥ ௩௫ ॥

मातः=அம்மா! मयि=என்னிடத்தில் ईषत् ममताम्=கொஞ்சம் அபிமானத்தை यावत् करोषि=எவ்வளவில் செய்வாயோ, तावत् यते=அவ்வளவு வரை முயலுவேன். ततः किमिव मम साध्यमस्ति=அதற்குமேல் நான் செய்யவேண்

டியது என்ன இருக்கிறது? स्वामिनम्=எஜமானனை स्वभृत्यः= அவன் ஊழியன் माम् इत्थम् इत्थम् उपयुङ्क्ष्व=என்னை இன்ன இன்ன விதமாக உபயோகப்படுத்திக்கொள் न विस्मर इति= மறக்காதே என்று कचन=எங்கேயாவது किं त्वरयते=துரிதப் படுத்துவதுண்டா?

(க-ரை) என் பிரயத்னம் எதுவரையில் என்றால் "இவன் என்னை ஆச்ரயித்தவன்" என்று உனக்கு என்னிடம் அபிமானம் உண்டாகும் வரையில்தான். அதற்கு மேல் எனக்குச் செயல் இல்லை. வேலைக்காரனை ஏற்றுக் கொண்டபிறகு பிரபுவல்லவா் அவனை எவ்விதமாக உபயோகித்துக்கொள்வது என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

35. Mother, I shall exert myself just to such an extent as would suffice to induce you to regard me as your own. More than that, I need not trouble myself about. Does any servant constantly remind his master that the latter should not forget to utilise his services in this or that manner?

त्याज्यं त्यजानि विहितं च समाचराणि
नित्येषु शक्तिमनुरुध्य हि वर्तितव्यम् ।
तद्बुद्धिशक्तिमनुरुध्य न कार्यशक्ति-
मित्येतदेव तु शिवे विनिवेदयामि ॥ ३६ ॥

த்யாஜ்யம் த்யஜானி விஹிதம் ச ஸமாசராணி
நித்யேஷு ஶக்திமநுருத்ய ஹி வர்திதவ்யம் ।
தத்புத்திஶக்திமநுருத்ய ந கார்யஶக்தி-
மித்யேதததேவ து ஶிவே விநிவேதயாமி ॥ ௩௬ ॥

त्याज्यम्=விடவேண்டியதை त्यजानि=விடுவேன். विहितम् च=செய்யவேண்டியதையும் समाचराणि=செய்வேன். नित्येषु=நித்யவிதிகள் விஷயத்தில் शक्तिम्=சக்தியை अनुरुध्य हि=பொறுத்தல்லவா वर्तितव्यम्=நடந்துகொள்ளவேண்டும். शिवे=ஈச்வரி! तत्=அதுவும் बुद्धिशक्तिम्=புத்தி சக்தியை अनुरुध्य=அனுசரித்து न कार्यशक्तिम्=கார்யசக்தியை அனுசரித்து அல்ல इति=என்று एतदेव तु=இதைமட்டும் विनिवेदयामि=தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(க - ரை) நிஷித்தமான கார்யங்களைச் செய்யாமல் இருப்பதாலும் விஹிதமான காரியங்களைச் செய்வதாலும் உனக்குப் பிரியமானபடி நடந்துகொள்ள பிரயத்தனப்படுவேன். ஆனல் நித்யவிதிகள் விஷயத்தில் என் சக்திக்குத் தக்கபடிதான் என்னல் நடந்துகொள்ள முடியும். இவ்விதமே சாஸ்திரங்களால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் மறுபடியும் ஒரு வார்த்தை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். "சக்தியை அனுஸரித்து" என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? புத்தி சக்தியை அனுஸரித்தா? அல்லது கார்யம் செய்யும் சக்தியை அனுஸரித்தா? "புத்தி சக்தியை அனுஸரித்து" என்று அர்த்தம் வைத்துக் கொள்ளும்படி உன்னைப் பிரார்த்திக்கிறேன். [ஏனெனில் கார்யசக்தி பூர்ணமாயிருந்தாலும் புத்தி சக்தி குறைவாயிருந்தால் புத்தி சக்தியின் அளவே கார்யம் செய்ய முடியுமே அன்றி அதிகம் நடைபெருது.]

36. I shall try to avoid things prohibited and to carry out positive injunctions—according to the best of my ability of course—this being the rule in the case of such injunctions. But, Oh consort of Śiva! in regard

to what is termed "ability" I wish to introduce a qualification *viz.*, that "ability" should be taken to have reference not to "physical ability" but to "one's understanding capacity."

आत्मैव भार इति तं त्वयि यो निधत्ते
सोऽङ्गानि कानि कलयत्वलसः प्रपत्तेः ।
विश्वत्र सात्र तु विलक्षणलक्षणा या
विस्रम्भसम्पदियमेव समस्तमङ्गि ॥ ३७ ॥

ஆத்மைவ ஃபார இதி தம் த்வயி யோ நிதத்தே
ஸோऽங்காநி காநி கலயத்வலஸ: ப்ரபத்தே: ।
விஶ்வத்ர ஸாத்ர து விலக்ஷணலக்ஷணா யா
விஸ்ரம்ஃபஸம்பதியமேவ ஸமஸ்தமங்கி ॥ ௩௭ ॥

आत्मैव भार: इति = தானே பாரம் என்று तं य: = தன்னையே எவன் त्वयि निधत्ते = உன்னிடம் வைக்கிருனோ स: अलस: = அந்தச் சோம்பேறி प्रपत्ते: = சரணாகதியின் कानि अङ्गानि = எந்த அம்சங்களை कलयतु = நினைப்பான் विश्वत्र सा = அது எங்கும் உள்ளது. अत्र (तु) = இங்கேயோ विलक्षणलक्षणा = தனியான லக்ஷணத்தோடுகூடிய (பிரபத்திக்கு) या = எந்த विस्रम्भसंपत् = பரிபூர்ண நம்பிக்கையோ इयमेव = இதுவே समस्तम् अङ्गि = எல்லா அங்கங்களுடனும் கூடிய அங்கி [ஆகிறது]. [सविलक्षण என்ற அச்சுப்புஸ்தகப் பாடம் तु विलक्षण என்று திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. विश्वस्य साक्षिणि என்ற பாடமும் உண்டு. அதுவானல் "லோகசாக்ஷியா யிருப்பவளே" என்று பொருள்.]

(க - ரை) [சரணாகதி சாஸ்திரத்தில் தன் பாரத்தைத் தன் இஷ்ட தெய்வத்தின் திருவடிகளில் இறக்கிவிடுவது

"ஆத்ம நிக்ஷேபம்" என்றும் "ந்யாஸம்" என்றும் சொல்லப்படுகிறது.] தன்னையே பாரமாக நினைத்துத் தன்னை, உன்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்துகொள்கிற சோம்பேறியான நான் பிரபத்தியின் மற்ற அங்கங்களை [ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனம் முதலியவற்றை] எங்கே செய்யப்போகிறேன். ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய பரந்யாஸம் என்ற சரணாகதி எங்கும் உள்ளது. என்னுடைய பிரபத்திக்குத் தனியாக ஒரு லக்ஷணத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறேன். அதாவது, "நீ என்னை ரக்ஷிப்பாய்" என்று நம்பியிருக்கிறேனே இதுவே ஸர்வ அங்கங்களும் பரிபூர்ணமான "அங்கி" (சரணாகதி). இந்த நம்பிக்கை ஒன்றே சரணாகதியில் முக்கியமாதலால், மற்ற அம்சங்கள் என் சரணாகதியில் இருக்கின்றனவா இல்லையா என்று விசாரிக்கவே வேண்டாம் என்பது தாத்பர்யம்.

சரணாகதியின் லக்ஷணம் பின்வருமாறு:—

"आनुकूल्यस्य संकल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ॥
आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ॥

37. What formalities of self-surrender would that indolent one observe who, considering it a burden offers his self itself to Thee? Surrender with its attendant formalities might have universal vogue, but here in this extra-ordinary mode of self-surrender, the wealth of supreme Faith is itself the Totality.

त्वत्प्रेरणेन मिषतः श्वसतोऽपि मातः
प्रामादिकेऽपि सति कर्मणि मे न दोषः ।
मात्रैव दत्तमशनं ग्रसतः सुतस्य
को नाम वक्ष्यति शिशोरतिभुक्तिदोषम् ॥ ३८ ॥

த்வத்ப்ரேரணேந மிஷத: ஶ்வஸதோऽபி மாத:
ப்ராமாதிகேऽபி ஸதி கர்மணி மே ந தோஷ: ।
மாத்ரைவ தத்தமஶநம் க்ரஸதஸ்ஸுதஸ்ய
கோ நாம வக்ஷ்யதி ஶிஶோரதிபுக்திதோஷம் ॥ ௩௮

मातः = தாயே! त्वत्प्रेरणेन = உன் ஏவுதலால் मिषतः = பார்ப்பவனும் श्वसतः अपि = மூச்சுவிடுபவனும் (ஆன எனக்கு) प्रामादिके = தவறுதலான कर्मणि सति अपि = கர்மா இருப்பினும் मे न दोषः = என்னிடம் தோஷமில்லை. मात्रा एव दत्तम् = தாயாலேயே கொடுக்கப்பட்ட अशनम् = ஆகாரத்தை ग्रसतः शिशोः सुतस्य = சாப்பிடும் சிறு பிள்ளைக்கு अतिभुक्तिदोषम् = அதிபோஜனம் என்ற குற்றத்தை को नाम वक्ष्यति = யார்தான் சொல்லுவார்கள்?

(க - ரை) உன் ஸங்கல்பத்தால் நான் ஓடியாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். என் தவறுதல்களால் நான் குற்றவாளியாகமாட்டேன். தாய் ஊட்டும் அன்னத்தை உண்ணும் குழந்தை அதிபோஜனம் செய்த குற்றத்திற்கு உள்ளாகுமா?

38. Under your guidance I live and act, Oh Mother, and if I err I am certainly not to blame. Who will accuse a child of overeating when he is being fed by his mother's own hand.

मुक्तिं सिसाधयिषतां निजयैव बुद्धया
प्रारब्धकर्म भवतु प्रतिबन्धहेतुः ।
त्वामेव साधनतयापि समाश्रितानां
तुल्यं तदम्ब यदि कस्तव वीरवादः ॥ ३९ ॥

முக்திம் ஸிஸாதயிஷதாம் நிஜயைவ புத்⁴த்⁴யா
ப்ராரப்⁴கர்ம ஹவது ப்ரதிவந்யஹேது: ।
த்வாமேவ ஸாதநதயாபி ஸமாஶ்ரிதாநாம்
துல்யம் தத³ம்ப³ யதி³ கஸ்தவ வீரவாத³: ॥ ௩௯ ॥

निजया = தன் बुद्धया एव = புத்தியைக்கொண்டே मुक्तिम् = முக்தியை सिसाधयिषताम् = பெற விரும்புவோர்க்கு प्रारब्धकर्म = பயனைக் கொடுக்கத் தொடங்கிய கர்மா प्रतिबन्धहेतुः भवतु = தடங்கலாக இருக்கலாம். साधनतया = உதவியாக त्वामेव = உன்னையே समाश्रितानाम् अपि = ஆச்ரயித்தவர்களுக்கும் तत् = அது तुल्यम् यदि = ஒரேமாதிரியானால் अम्ब = தாயே! तव कः वीरवादः = உனக்கு என்ன சிறப்புப் பேச்சு?

(க - ரை) பிராரப்தகர்மா முக்திக்கு இடையூறு செய்தல் ஞானமார்க்கத்தில் போனவர்களுக்கு நியாயமாகும். உன்னையே முக்திக்கு மார்க்கமாய் நினைத்துச் சரணாகதி செய்த எனக்கும் அந்த இடையூறு உண்டென்றால் உன் மஹிமை எங்கே போயிற்று?

ஞானிகள் தன் புத்தியையே முக்திக்கு உபாயமாய்க் கொண்டவர்கள். நானோ உன்னையே உபாயமாய் அடைந்தவன். இரண்டுபேர்களுக்கும் ஒரே திட்டமாகலாமா?

39. It is conceivable that accumulated past Karma which has commenced its operative period will stand in the way of attainment of salvation by those

who seek to achieve their end relying upon their own intellect. But mother, if the same obstruction be pleaded also in the case of those who have resorted to you as the means of achieving salvation, where is your boasted Omnipotence.

प्रारब्धकर्म गिरिजे भवदाश्रिताना-
मन्यत्र संक्रमय नाशय वा समूलम् ।
मर्त्याश्च खल्वपि विषं वपुषि प्रसक्तं
संक्रामयन्ति परतोऽपि च नाशयन्ति ॥ ४० ॥

ப்ராரப்³கர்ம கி³ரிஜே ப⁴வதா³ஶ்ரிதாநா-
மந்யத்ர ஸங்க்ரமய நாஶய வா ஸமூலம் ।
மர்த்யாஶ்ச க²ல்வபி விஷம் வபுஷி ப்ரஸக்தம்
ஸங்க்ராமயந்தி பரதோऽபி ச நாஶயந்தி ॥ ௪௰ ॥

गिरिजे = மலைமகளே! भवदाश्रितानाम् = உன்னை அண்டினவர்களுடைய प्रारब्धकर्म = பிராரப்தகர்மாவை अन्यत्र = வேறிடத்தில் संक्रमय = மாற்று समूलं नाशय वा = அல்லது அடியோடு அழித்துவிடு. मर्त्याश्च खल्वपि = மனிதர்கள்கூட அல்லவா वपुषि प्रसक्तम् = சரீரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட विषम् = விஷத்தை परतः संक्रामयन्ति = வேறிடத்தில் மாற்றிவிடுகிறார்கள். अपि च नाशयन्ति = அழித்தும் விடுகிறார்கள்.

(க - ரை) சரணாகதி செய்தவனின் பிராரப்த கர்மாவை, மாந்திரிகன் விஷத்தை எடுப்பதுபோல் நீ விலக்கிவிட்டு அவனுக்கு உடனே முக்தியைக் கொடு.

40. Daughter of the Hills, in the case of those who seek refuge with you, you had better transfer elsewhere or utterly destroy their past Karma. Do not

even men transfer elsewhere or destroy the poison which has permeated the body.

त्वद्दर्शनश्रवणवन्दनचिन्तनादि-
ष्वक्षाणि देवि विनियुज्य यथाधिकारम् ।
रक्षेत्यसंख्यभवसंभृतयैव मैत्र्या
रुन्ध्यां यदि स्थिरममून्यधुनैव न स्युः ॥ ४१ ॥

த்வத்தர்ஶநஶ்ரவணவந்தநசிந்தநாதி-
ஷ்வக்ஷாணி தேவி விநியுஜ்ய யதாதிகாரம் ।
ரக்ஷேத்யஸங்க்யபவஸம்ப்ருதயைவ மைத்ர்யா
ருந்த்யாம் யதி ஸ்திரமமூந்யதுநைவ ந ஸ்யு: ॥ சக ॥

देवि=தேவியே! त्वद्दर्शनश्रवणवन्दनाचिन्तनादिषु=உன்னை பார்ப்பது உன் மஹிமையைக் காதால் கேட்பது உன்னை நமஸ்கரிப்பது உன்னைத் தியானிப்பது முதலான காரியங்களில் अक्षाणि=என் புலன்களை यथाधिकारम्=தக்கவாறு विनियुज्य=நியமித்து रक्ष इति=என்னை ரக்ஷி என்று असंख्यभव-संभृतया मैत्र्या एव=எண்ணிறந்தபிறவிகளில் ஏற்பட்ட நட்பினுல் स्थिरं रुन्ध्याम् यदि=பிடிவாதமாய் நிர்ப்பந்திப்பேனேயானுல் अमूनि=இந்த பிராரப்தகர்மாக்கள் अधुनैव=இப்போதே न स्युः=ஒழிந்துவிடும்.

(க - ரை) கணக்கில்லாத ஜன்மங்களில் நான் உன்னை உபாஸித்துவந்த சலுகையினுல் பிடிவாதமாய் உன்னை நிர்ப்பந்திப்பேனேயானுல் இப்பொழுதே இந்த பிராரப்த கர்மாக்கள் பறந்துபோய்விடும் என்பது நிச்சயம். ஆனுல் நான் அதற்காக என்னுடைய கண், காது, சரீரம், மனஸ் இவைகளை உன் விஷயத்தில் ஈடுபடும்படி செய்யவேண்

டும். அப்படிச் செய்வதுதான் சிரமமாகவிருக்கிறது. ஆதலால்தான் கஷ்டப்படுகிறேன்.

41. Goddess, if I appropriately employ my senses in seeing your form, hearing your glories, worshipping you and contemplating upon you and implore you doggedly, taking advantage of my familiarity with you in innumerable past births, I am sure that they (the past deeds) would vanish even now.

त्रातव्य एष इति चेत् करुणा मयि स्यात्
त्रायस्व किं सुकृतदुष्कृतचिन्तया मे ।
कर्तुं जगत्तिरयितुं च विशृङ्खलायाः
कर्मानुरोध इति कं प्रति वञ्चनेयम् ॥ ४२ ॥

த்ராதவ்ய ஏஷ இதி சேத் கருணா மயி ஸ்யாத்
த்ராயஸ்வ கிம் ஸுக்ருதது³ஷ்க்ருதசிந்தயா மே ।
கர்தும் ஜகத்திரயிதும் ச விஶ்ருங்வலாயா:
கர்மாநுரோத⁴ இதி கம் ப்ரதி வஞ்சநேயம் ॥ ௪௨ ॥

एष त्रातव्यः इति = இவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று मयि = என்மீது करुणा = தயை स्यात् चेत् = இருக்குமேயானால் त्रायस्व = ரக்ஷி. मे = என்னுடைய सुकृतदुष्कृतचिन्तया किम् = புண்ணிய பாபங்களைப்பற்றி ஆலோசிப்பது ஏன்? जगत् = உலகத்தை कर्तुम् = உண்டு பண்ணவும் तिरयितुं च = அழிக்கவும் विशृङ्खलायाः = தடையற்றவளான உனக்கு कर्मानुरोधः = கர்மாவை அநுசரித்தல் इति = என்ற इयं वञ्चना = இந்த கபடம் (ஏமாற்றுதல்) कं प्रति = யாரிடத்தில்?

(க - ரை) என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று உனக்கு கருணை ஏற்பட்டுவிட்டால், என் புண்ணிய பாபங்களை

நீ ஏன் யோசிக்கவேண்டும். இந்த உலகத்தையே சிருஷ்டிக்கவும் அழிக்கவும் சக்தியுடைய உனக்கு, என் கர்மாவை மீறி என்னைக் காக்க சக்தியில்லை என்பது கபடமான வார்த்தை.

42. If you have taken compassion on me and resolved to protect me, do protect me. Why this needless review of my past good or bad deeds. When we know how according to your whims and fancy you create or destroy the world, shall we be deceived by your plea that you have to subordinate your grace to the force of Karma?

त्वय्यर्पितं प्रथममप्पययज्वनैव
स्वात्मार्पणं विदधता स्वकुलं समस्तम् ।
का त्वं महेशि कुलदासमुपेक्षितुं मां
को वानुपासितुमहं कुलदेवतां त्वाम् ॥ ४३ ॥

த்வய்யர்பிதம் ப்ரயமமப்பயயஜ்வனைவ
ஸ்வாத்மார்பணம் விதயதா ஸ்வகுலம் ஸமஸ்தம் ।
கா த்வம் மஹேசி குலதாஸமுபேக்ஷிதும் மாம்
கோ வானுபாஸிதுமஹம் குலதேவதாம் த்வாம் ॥௪௩

प्रथमम्=முதலில் स्वात्मार्पण विदधता=தன்னை அர்ப்பணம் செய்துகொண்ட अप्पयज्वना एव=அப்பய்ய தீக்ஷிதராலேயே त्वयि=உன்னிடத்தில் समस्तं स्वकुलम्=தன் வம்சம் முழுவதும் अर्पितम्=அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது. महेशि=ஈச்வரியே, कुलदासम्=பரம்பரை அடிமையான माम्=என்னை उपेक्षितुम्=உபேக்ஷிக்க का त्वम्=நீ யார்? कुलदेवतां त्वाम्=பரம்பரை தைவமான உன்னை अनुपासितुम्=உபாஸிக்காமலிருப்பதற்கு अहं को वा=நான்தான் யார்?

(க - ரை) என் பெரியபாட்டனாரான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் முன்பே (ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதியில்) தன்னையும் தன் வம்சத்தையும் உன்னிடம் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டார். நான் உனக்குப் பரம்பரை அடிமை. நான் உன்னை உபாஸிக்காமல் இருக்கவும் முடியாது. நீ என்னை உபேக்ஷிக்கவும் முடியாது.

43. When Śrī Appayya Dīkṣita dedicated himself to you, he has already dedicated the entire progeny of his line also to you. Oh, Consort of the highest Lord, you cannot neglect a hereditary slave, nor can I desist from serving you, my hereditory Goddess.

मौढ्यादहं शरणयामि सुरान्तरं चेत्
किं तावता स्वमपि तस्य भवामि मातः ।
अज्ञानतः परगृहं प्रविशन् परस्य
स्वत्वं प्रयास्यति पशुः किमु राजकीयः ॥ ४४ ॥

மௌட்யாதஹம் ஶரணயாமி ஸுராந்தரம் சேத்
கிம் தாவதா ஸ்வமபி தஸ்ய ஭வாமி மாத: ।
அஜ்ஞாநத: பரக்ருஹம் ப்ரவிஶந் பரஸ்ய
ஸ்வத்வம் ப்ரயாஸ்யதி பஶு: கிமு ராஜகீய: ॥ ௪௪ ॥

मातः = தாயே, मौढ्यात् = அறியாமையால் सुरान्तरम् = வேறு தேவதையை अहम् = நான் शरणयामि चेत् = சரண் புகுந்தால் (பாதுகாப்பவனாகக்கொண்டால்) तावता = அவ்வளவோடு மட்டும் तस्य स्वमपि = அந்த தேவதையின் சொத்தாகக்கூட किं भवामि = நான் ஆவேனா? अज्ञानतः = அறியாமையினால் परगृहं प्रविशन् = பிறர் வீட்டில் நுழைகிற राजकीयः पशुः = அரண்மனை மாடு परस्य स्वत्वम् = பிறருக்கு உரியதாக किमु प्रयास्यति = ஆகுமா?

(க - ரை) நான் அறியாமையால் வேறு தேவதையைச் சரணமடைந்திருந்தால் அதனுல் அந்த தேவதையின் சொத்தாக நான் ஆகிவிடுவேனு? அரண்மனைப்பசு பிறர் வீட்டில் தவறி நுழைந்தால் அது பிறருடைய சொத்தாக ஆகிவிடுமா?

44. If on account of ignorance, I seek the protection of some other Divinity, I do not by that much become the property of that Divinity. If an animal (Cow) belonging to the King enters another's house on account of its stupidity, will it become the property of that another?

आधाय मूर्धनि वृथैव भरं महान्तं
मूर्खा निमज्जथ कथं भवसागरेऽस्मिन् ।
विन्यस्य भारमखिलं पदयोर्जनन्या
विस्रब्धमुत्तरत पल्वलतुल्यमेनम् ॥ ४५ ॥

ஆதாய மூர்தநி வ்ருதைவ பரம் மஹாந்தம்
மூர்கா நிமஜ்ஜத கதம் பவஸாகரேऽஸ்மிந் ।
விந்யஸ்ய பாரமகிலம் பதயோர்ஜநந்யா
விஸ்ரப்தமுத்தரத பல்வலதுல்யமேநம் ॥ ௪௫ ॥

मूर्खाः=மூடர்களே! वृथैव=வீணுகவே महान्तं भरम्=பெரிய சுமையை मूर्धनि=தலையில் आधाय=வைத்துக்கொண்டு अस्मिन्=இந்த भवसागरे=பிறவிக்கடலில் कथं=ஏன் निमज्जथ=முழுகுகிறீர்கள்? जनन्याः=தாயின் पदयोः=கால்களில் अखिलं भारम्=எல்லா பாரத்தையும் विन्यस्य=வைத்துவிட்டு पल्वलतुल्यम्=சிறு குட்டையைப்போல் एनम्=இதை विस्रब्धम्=கவலையில்லாமல் उत्तरत=தாண்டுங்கள்.

(க - ரை) மூடர்களே! இந்த அஹங்காரமமகாரங்களாகிற பெரும் சுமையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஏன் வீணில் ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் முழுகுகிறீர்கள்? இச் சுமையை அம்பிகையின் பாதாரவிந்தங்களில் தள்ளி விட்டுச் சுகமாக இக்கடலைத் தாண்டலாமே.

45. Fools, why do you sink in the ocean of birth and death needlessly carrying on your head a huge burden. Throw the whole burden at the feet of the mother and cross this with a light heart as you would a pond.

क्वेदं पतिष्यति वपुः क्व ततो नु गम्यं
को दण्डयिष्यति कियन्तमनेहसं वा ।
किं तस्य संतरणसाधनमित्यनन्ता
चिन्ता स्थिता त्वयि शनैरवतारिता सा ॥ ४६ ॥

க்வேதம் பதிஷ்யதி வபு: க்வ ததோ நு ரும்யம்
கோ ஜண்ஃயிஷ்யதி கியந்தமநேஹஸம் வா ।
கிம் தஸ்ய ஸந்தரணஸாயுநமித்யநந்தா
சிந்தா ஸ்யுிதா த்வயி ஶநைரவதாரிதா ஸா ॥ சசு ॥

इदं वपुः=இந்த சரீரம் क्व पतिष्यति=எங்கே விழப் போகிறது? ततः=பின்பு क्व नु गम्यम्=எங்கே போக வேண்டியது? कः दण्डयिष्यति=யார் தண்டிக்கப்போகிறார்? कियन्तं वा अनेहसम्=எவ்வளவு காலமோ? तस्य संतरणसाधनम् किम्=அதை தாண்டும் உபாயம் என்ன इति स्थिता=என்ற सा अनन्ताचिन्ता=அந்த கணக்கற்ற கவலை எல்லாம் त्वयि=உன் னிடம் शनैः=மெதுவாக (கொஞ்சம் கொஞ்சமாக) अवतारिता=இறக்கிவைக்கப்பட்டது.

(க - ரை) இந்த சரீரம் மறைவதெங்கே? பின்பு எங்குச் செல்லவேண்டும்? யார் தண்டிப்பவன்? எவ்வளவு காலம் தண்டனை? அதை எவ்விதம் கடப்பது? என்றிவ்விதம் எனக்கிருந்த மனக்கவலைகளையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உன்னிடம் ஒப்புவித்துவிட்டேன்.

46. Where will this body fall? Where will I be taken afterwards? Who will punish me? and for what length of time? By what means I can get over that? These and all the other never ending cares which were worrying me I have by degrees emptied down at your feet.

ज्ञानं दिशेयमुत तेन विनोद्धरेयं
प्रारब्धमप्यपलपेयमुतानुरुन्ध्याम् ।
इत्थं सकृत्प्रपदनैकवशंवदाया
मातुर्मयि प्रववृते महतीह चिन्ता ॥ ४७ ॥

ஜ்ஞாநம் திசேயமுத தேந விநோத்தரேயம்
ப்ராரப்தமப்யபலபேயமுதாநுருந்த்யாம் ।
இத்தம் ஸக்ருத் ப்ரபதநைகவசம்வதாயா
மாதுர்மயி ப்ரவவ்ருதே மஹதீஹ சிந்தா ॥ சஎ ॥

ज्ञानं दिशेयम् = ஞானத்தை கொடுக்கட்டுமா? उत = அல்லது तेन विना = அது இல்லாமலே उद्धरेयम् = கைதூக்கிவிடட்டுமா? प्रारब्धम् = பிராரப்தத்தை अपि अपलपेयम् = இல்லையென்று சொல்லிவிடட்டுமா? उत = அல்லது अनुरुन्ध्याम् = அனுஸரிக்கட்டுமா? इत्थम् = இவ்விதம் सकृत्प्रदनैकवशंवदायाः = ஒருதரம் சரணாகதியினாலேயே தயைவந்து (நமக்கு) ஸ்வாதீனமான मातुः = அன்னைக்கு इह = இங்கு महती चिन्ता = அதிகமான ஆலோசனை मयि = என் விஷயத்தில் प्रववृते = ஏற்பட்டது.

(க - ரை) இவ்விதம் நான் ஒரு முறை சரணாகதி செய்தவுடன், என் அன்னைக்கு, தயையினால் பெரும் கவலை யுண்டாகிவிட்டது. "இவனை நான் ஞானத்தைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கட்டுமா, அல்லது அது இல்லாமலே ரக்ஷித்துவிடட்டுமா? இவனுடைய பிராரப்த கர்மாவை இல்லையென்று அடித்துவிடலாமா? அல்லது அதை அனுஸரித்தே பார்க்கலாமா?" என்றவாறு.

47. When I had thus supplicated but once, Mother was so moved with compassion for me that she began to consider within herself anxiously whether she should import knowledge unto me or lift me up even without that process and whether she should over rule all my Past Karma or abide by their sway.

एतज्जडाजडविवेचनमेतदेव
क्षित्यादितत्त्वपरिशोधनकौशलं च ।
ज्ञानं च शैवमिदमागमकोटिलभ्यं
मातुर्यदङ्घ्रियुगले निहितो मयात्मा ॥ ४८ ॥

ஏதஜ்ஜடாஜடவிவேசநமேததேவ
க்ஷித்யாதிதத்வபரிசோதநகௌசலம் ச ।
ஜ்ஞாநம் ச சைவமிதமாகமகோடிலப்யம்
மாதுர்யதங்க்ரியுகளே நிஹிதோ மயாத்மா ॥ ௪அ ॥

मया=என்னால் मातुः अङ्घ्रियुगले=அன்னையின் பாதங்களில் आत्मा यत् निहितः=ஆத்மா வைக்கப்பட்டது என்பது யாதொன்று உண்டோ एतत्=இதுவே जडाजडविवेचनम्=ஜடம், சேதனம் என்ற விவேகம். एतदेव च=இதுவே क्षित्यादितत्त्वपरिशोधनकौशलम्=பூமி முதலான தத்வங்களைப் பரி

சிலனே செய்யும் திறமை. इदम्=இதுவே आगमकोटिलभ्यम्= கோடிசாஸ்திரங்களால்கிடைத்த शैवं ज्ञानं च=சிவஞானமும்.

(க - ரை) ஜகன்மாதாவின் சரணங்களில் என் ஆத்மாவை நான் அர்ப்பணம் செய்ததே நான் ஸாங்கியம் சைவாகமம் முதலிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்ததன் பயனாகும்.

குறிப்பு :—ப்ரக்ருதி புருஷன் என்பது ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்தின் வியவஹாரம்.

பூமி முதல் ஸதாசிவம்வரை 36 தத்துவங்கள் சைவ சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

சிவாகமங்களில் சைவஞானம் உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

48. This is the power of differentiation between dead matter and living organisms. This is the skill in examining the different natures of the Tattvas, Earth and others. This is the true vision of Śiva obtained through searching a crore of Āgamas *viz.*, that I have laid my whole self at the feet of Mother.

षट्त्रिंशदावरणमध्यजुषि त्वदङ्घ्रौ
हालास्यनाथदयिते निहितो मयात्मा ।
भूभूतलत्रिदशवर्तिषु कः क्षमेत
तच्चक्षुषापि निभृतेन निरीक्षितुं माम् ॥ ४९ ॥

ஷட்த்ரிம்ஶதாவரணமத்யஜுஷி த்வதங்க்ரௌ
ஹாலாஸ்யநாததயிதே நிஹிதோ மயாத்மா ।
பூபூதலத்ரிதஶவர்திஷு க: க்ஷமேத
தச்சக்ஷுஷாபி நிப்ருதேந நிரீக்ஷிதும் மாம் ॥ ௪௯ ॥

हालास्यनाथदयिते=ஹாலாஸ்பதியின் மனைவியே, षट्त्रिंश-दावरणमध्यजुषि=36 ஆவரணங்களுக்கு மத்தியில் இருக்கும்

त्वदङ्घ्रौ=உன் பாதத்தில் मया आत्मा निहितः=என்னால் ஆத்மா வைக்கப்பட்டது. तत्=ஆகையால் भूभूतलत्रिदशवर्तिषु=மூன்று லோகங்களில் இருப்பவர்களில் निभृतेन=மறைவாகக்கூட चक्षुषा=கண்ணால் मां निरीक्षितुम् अपि=என்னை பார்க்கக்கூட कः क्षमेत=யாரால் முடியும்?

(க-ரை) முப்பத்தியாறு தத்வங்களாகிற ஆவரணங்களுக்கு மத்தியில் வீற்றிருக்கும் தேவியின் சரணங்களில் ஆத்மார்ப்பணம் செய்த என்னை, மூன்று உலகங்களிலும் எவன் கண்ணைத் திறந்து பார்க்கமுடியும்? தேவியின் கலை ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் பக்தனைப் பிறன் பார்க்கவும் கண் கூசச் செய்யும் திவ்ய தேஜஸ் அவனிடம் விளங்குகிறது.

49. Oh Consort of the Lord of Hālāsya, I have laid my whole being at your feet who are seated in the midst of thirty-six ramparts who among the inhabitants of the Earth, Nether regions and Heaven will now dare even to steal a glance at me.

बन्धं हरिष्यसि सुखं वितरिष्यसीति
निश्चप्रचं निखिलमम्ब तदास्त एव ।
संप्रत्यहं त्वयि निधाय भरं समस्तं
यन्निर्वृणोमि किमितोऽपि ममापवर्गे ॥ ५० ॥

வந்த்யம் ஹரிஷ்யஸி ஸுகம் விதரிஷ்யஸீதி
நிஶ்சப்ரசம் நிகிலமம்ப ததாஸ்த ஏவ ।
ஸம்ப்ரத்யஹம் த்வயி நிதாய பரம் ஸமஸ்தம்
யந்நிர்வ்ருணோமி கிமிதோऽபி மமாபவர்கே ॥ ௫௰ ॥

अम्ब=அன்னையே बन्धं=பந்தத்தை हरिष्यसि=போக்கடிப்பாய். सुखम्=சுகத்தை वितरिष्यसि=கொடுப்பாய் इति तत्

निखिलम्=என்பதெல்லாம் निश्चप्रचम्=நிச்சயமாக आस्ते एव= இருப்பதே. सम्प्रति=இப்பொழுது अहम्=நான் समस्तं भरम्=எல்லா பாரத்தையும் त्वयि=உன்னிடத்தில் निधाय வைத்துவிட்டு यत् निर्वृणोमि=சந்தோஷப்படுகிறேனோ इतोऽपि=இதைக்காட்டிலும் मम=எனக்கு अपवर्गे—மோக்ஷத்தில் किम्=என்ன இருக்கிறது.

(க - ரை) என் துக்கங்களைப் போக்கி ஸுகத்தைத் தந்து நீ என்னை ரக்ஷிப்பது நிச்சயம். இருந்தாலும் என் பாரத்தை உன்னிடம் தள்ளிவிட்டு இந்த நிமிஷத்திலேயே நான் சிந்தையற்றவனாக இருக்கிறேனே. இதை விட மோக்ஷத்தில்தான் என்ன ஸௌக்கியம் அதிகமாக இருக்கப்போகிறது?

50. Mother, all this is now certain to happen, namely that you will free me from my bonds and take me to eternal bliss. But I doubt if even in salvation, I can derive greater pleasure than that which I now enjoy after having relieved myself by placing all my burden before you.

काश्यां निपातय वपुः श्वपचालये वा
स्वर्गं नय त्वमपवर्गमधोगतिं वा ।
अद्यैव वा कुरु दयां पुनरायतौ वा
कः संभ्रमो मम धने धनिनः प्रमाणम् ॥ ५१ ॥

காஶ்யாம் நிபாதய வபு: ஶ்வபசாலயே வா
ஸ்வர்கம் நய த்வமபவர்கமதோகதிம் வா ।
அத்யைவ வா குரு தயாம் புநராயதௌ வா
க: ஸம்ப்ரமோ மம தநே தநிந: ப்ரமாணம் ॥ ருக ॥

त्वम्=நீ वपुः=என் சரீரத்தை काश्यां निपातय=காசியில் மரிக்கச்செய், वा=அல்லது श्वपचालये=பறைச்சேரியில் மரிக்கச்செய். स्वर्गं नय=ஸ்வர்க்கத்திற்குக் கொண்டுபோ. अपवर्गम्=மோக்ஷத்தை (नय=) அடையச்செய். अधोगतिं वा=அல்லது கீழ்ப்பட்ட கதிக்கு (नय)=உட்படுத்து. अद्यैव=இன்றே वा=அல்லது पुनः आयतौ वा=வருங்காலத்திலாவது दयां कुरु=தயை செய். मम=எனக்கு कः संभ्रमः=என்ன பரபரப்பு? धनम्=சொத்து விஷயத்தில் धनिनः प्रमाणम्=சொத்துக்காரர்கள் பொறுப்புள்ளவர்கள்! (வைத்தது சட்டம்.)

(க-ரை) நீ எனக்குக் காசியில் மரணத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி, பறைச்சேரியில் மரணத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி, என்னை ஸ்வர்க்கத்தில் சேர்ப்பித்தாலும் சரி, எனக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி அல்லது என்னை நரகத்தில் தள்ளினாலும் சரி, நீ இன்றைக்கே என்மீது தயை புரிந்தாலும் சரி, வெகுகாலம் கழித்து தயை புரிந்தாலும் சரி, எனக்கு அதைப்பற்றி இனிக் கவலையில்லை. சொத்துக்காரன் சொத்தை எப்படி வேண்டுமோ அப்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

51. Grant me riddance of my mortal body in Kāśī or in the abode of the eaters of dog's flesh (Caṇḍālas). Take me to heaven, grant me salvation or thrust me down to perdition. Send your grace presently or delay it indefinitely. I am not in the least concerned about all that. For the owner can put to any kind of use his property.

नाहं सहे तव कथाश्रवणान्तरायं
नाहं सहे तव पदार्चनविच्युतिं वा ।
मोक्षं दिशैतदविरुद्धमिदं न चेत् स्या-
न्नैवास्तु मातरपवर्गमहोपसर्गः ॥ ५२ ॥

நாஹம் ஸஹே தவ கதாஶ்ரவணாந்தராயம்
நாஹம் ஸஹே தவ பதார்சநவிச்யுதிம் வா ।
மோக்ஷம் திஶைததவிருத்தமிதம் ந சேத் ஸ்யா-
ந்நைவாஸ்து மாதரபவர்கமஹோபஸர்க: ॥ ருஉ ॥

तव=உன் कथाश्रवणान्तरायम्=மஹிமைகளைக் கேட்பதற்கு இடையூறுகளை अहम्=நான் न सहे=பொறுக்கமாட்டேன். तव=உன் पदार्चनविच्युतिं वा=பாதங்களை பூஜிப்பதிலிருந்து ஒழிவையும் अहम्=நான் न सहे=பொறுக்கமாட்டேன். एतदविरुद्धम्=இதற்கு விரோதமில்லாதபடி मोक्षं दिश=மோக்ஷத்தைக் கொடு. इदम्=இது न चेत् स्यात्=முடியாதென்றால் मातः=தாயே अपवर्गमहोपसर्गः=மோக்ஷம் என்ற பெரிய இடையூறு नैव अस्तु=வேண்டவே வேண்டாம்.

(க - ரை) நாமகீர்த்தனம், அர்ச்சனை செய்தல், இவைகளால் உபாஸிக்க இடமுண்டென்றால் மோக்ஷம் வரட்டும். இல்லையெனில் நமக்கு மோக்ஷம் என்ற அந்த பெரிய இடையூறு வேண்டவே வேண்டாம்.

52. I cannot tolerate anything standing between me and my listening to talks about you. Neither can I brook any interruption of my offering worship at your feet. If you grant me salvation let it not prove an impediment to the above two desires of mine. If it is likely to be otherwise, Oh Mother, I court not that misfortune in the shape of salvation.

आचूडमाचरणमम्ब तवानुवार-
मन्तः स्मरन् भुवनमङ्गलमङ्गमङ्गम् ।
आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभि-
रान्दोलितो न गणयामि गतान्यहानि ॥ ५३ ॥

ஆசூடமாசரணமம்ப தவாநுவார-
மந்த: ஸ்மரந் புவநமங்களமங்கமங்கம் ।
ஆநந்தஸாகரதரங்கபரம்பராபி-
ராந்தோளிதோ ந கணயாமி கதாந்யஹாநி ॥ ருங ॥

अम्ब = தாயே! आचूडम् = சிரஸ்முதல், आचरणम् = பாதம் வரை भुवनमङ्गलम् = ஜகத்திற்கு க்ஷேமகரமான तव = உமது अङ्गम् अङ्गम् = அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும் अनुवारम = அடிக்கடி अन्तः स्मरन् = மனதில் தியானித்து आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभिः = ஆனந்தக்கடலின் அலைவரிசைகளினால் आन्दोलितः = ஊஞ்சலாட்டப்பட்டவனாக (நான்) गतानि अहानि = கடந்த நாட்களை न गणयामि = கணக்கிடாமல் இருக்கிறேன்.

(க - ரை) தேவியின் திவ்யமங்கள ஸ்வரூபத் தியானத்தில் அமர்ந்த எனக்கு, நாள் போவதுகூடத் தெரியவில்லை. ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிறேன்.

குறிப்பு:—இது முதல் சுமார் ஐம்பது ச்லோகங்களில் கவி தேவியின் பாதம்முதல் சிரஸ்வரை ஒவ்வொரு அங்கமாக தியானம் செய்துகொண்டு வர்ணிக்கிறார்.

53. Mother, calling up before my mental vision as often as possible each and every part of your divine personality which ensures the prosperity of the World, I feel like being borne on the succession of waves of the ocean of joy and scarcely ever keep a reckoning of the days that flee past.

पाषाणतोऽपि कठिने शिरसि श्रुतीनां
प्रायः परिभ्रमवशादिव पाटलाभम् ।
अम्ब स्मरेयममृतार्णवमाथलब्ध-
हैयङ्गवीनसुकुमारमिदं पदं ते ॥ ५४ ॥

பாஷாணதோऽபி கடினே ஶிரஸி ஶ்ருதீநாம்
ப்ராய: பரிப்ரமவஶாதிவ பாடலாபம் ।
அம்ப ஸ்மரேயமம்ருதார்ணவமாதலப்த-
ஹையங்கவீநஸுகுமாரமிதம் பதம் தே ॥ ௫௪ ॥

अम्ब=அன்னையே! पाषाणतोऽपि=கல்லைக்காட்டிலும் कठिने =கடினமான श्रुतीनाम्=வேதங்களின் शिरसि=தலையில் (உபநிஷத்துக்களில்) प्रायः=அதிகம் परिश्रमवशात् इव=ஸஞ்சரிப்பதினால்போல் पाटलाभम्=சிவந்த நிறமானதும் अमृतार्णव-माथलब्धहैयङ्गवीनसुकुमारम्=அம்ருதக்கடலைக் கடைந்து எடுத்த வெண்ணெய்போல் மிருதுவானதுமான इदम्=இந்த ते पदम्=உன் பாதத்தை स्मरेयम्=தியானம் செய்வேன்.

(க - ரை) அன்னையின் வெண்ணெய்போல் மிருதுவான பாதத்தை ஸ்மரிக்கிறேன். அப்பாதம் சிவந்திருப்பதைப் பார்த்தால் கல்லைவிட கடினமான உபநிஷத்துக்களில் சஞ்சரிப்பதால் அப்படியோ என்று நினைக்கும்படி இருக்கிறது.

குறிப்பு: உபநிஷத்துக்களால் தம் உட்கருத்தாக உத்தேசிக்கப்படுபவள் அவள். ஆதலால் அவள் அவைகளில் சஞ்சரிப்பதாய்ச் சொல்லப்படுகிறாள்.

54. Mother, I shall meditate upon your foot which is tender as butter produced by churning the ocean of nectar ānd which looks as if it grew red consequent

upon its treading on the crown of the Vedas (Upanishads) harder than stone.

ये नाम सन्ति कतिचिद् गुरवस्त्रिलोक्यां
तेषामपि स्वयमुपेतवता गुरुत्वम् ।
पादेन मूर्ध्नि विधृतेन वयं तवाम्ब
संसारसागरमिमं सुखमुत्तरामः ॥ ५५ ॥

யே நாம ஸந்தி கதிசித் குரவஸ்த்ரிலோக்யாம்
தேஷாமபி ஸ்வயமுபேதவதா குருத்வம் ।
பாதேந மூர்த்நி வித்ருதேந வயம் தவாம்ப
ஸம்ஸாரஸாகரமிமம் ஸுகமுத்தராம: ॥ ௫௫ ॥

अम्ब=அன்னையே! त्रिलोक्याम्=மூவுலகிலும் ये नाम=எந்த कतिचित्=சிலர் गुरवः=பெரியவர்களாக (கனம் பொருந்தியவர்களாக) सन्ति=இருக்கின்றனரோ तेषाम् अपि=அவர்களுக்குங்கூட गुरुत्वम्=பூஜிக்கத்தகுந்ததாய் இருத்தலை स्वयम्=தானே उपेतवता=அடைந்திருக்கிற तव पादेन=உன் பாதத்தை मूर्ध्नि विधृतेन=சிரஸில் தரித்துக்கொண்டு वयम्=நாம் इमम्=இந்த संसारसागरम्=ஸம்ஸாரஸாகரத்தை सुखम्=சுளுவாக उत्तरामः=தாண்டுவோம்.

(க - ரை) நாம் பூஜ்யர்களாகக்கொண்டாடும் ரிஷிகள், தேவர்கள், மும்மூர்த்திகள், இவர்கள் எல்லாம் எந்த உன் சரணத்தைத் தங்களால் பூஜிக்கத்தக்கதென மதிக்கின்றனரோ அதை நான் தலையில் தாங்கிக் கொண்டு பிறவிக்கடலை லகுவாய்த் தாண்டுவேன்.

55. We shall gaily cross the ocean of birth and death by bearing on our heads your foot which is adored (as weighty) in all the three worlds.

साधारणे स्मरजये निटिलाक्षिसाध्ये
भागी शिवो भजतु नाम यशः समग्रम् ।
वामाङ्घ्रिमात्रकलिते जननि त्वदीये
का वा प्रसक्तिरिह कालजये पुरारेः ॥ ५६ ॥

ஸாதாரணே ஸ்மரஜயே நிடிலாக்ஷிஸாத்யே
பாகீ ஶிவோ பஜது நாம யஶ: ஸமக்ரம் ।
வாமாங்க்ரிமாத்ரகலிதே ஜநநி த்வதீயே
கா வா ப்ரஸக்திரிஹ காலஜயே புராரே: ॥ ருசு ॥

निटिलाक्षिसाध्ये=நெற்றிக்கண்ணால் நிறைவேற்றத்தக்கதும், साधारणे=இருவருக்கும் பொதுவானதுமான स्मरजये=மன்மத விஜயத்தில் भागी शिवः=பாதிப்பங்குடைய சிவன் समग्रं यशः=கீர்த்தியை முழுவதையும் भजतु नाम=வேண்டுமானால் அடையட்டும். जननि=அம்மா! वामाङ्घ्रिमात्रकलिते=இடது காலினால்மட்டும் ஸாதிக்கப்பட்ட त्वदीये इह=உன்னுடையதான இந்த कालजये=மரலி வெற்றியில் पुरारेः=சிவனுக்கு का वा प्रसक्तिः=என்ன ஸம்பந்தம்?

(க - ரை) நெற்றியின் மத்தியில் உள்ள கண்ணால் மன்மதனை எரித்ததில் சிவனுக்குப் பாதிபங்குதான் உண்டு. அதில் அவர் கீர்த்தியை முழுவதையும் அபஹரித்துக்கொண்டார். அது போனால் போகட்டும். இடது காலால் உதைத்து யமனை ஜயித்ததில் அவருக்கு என்ன ஸம்பந்தம்?

[அர்த்தநாரீச்வரரின் இடது பக்கம் ஈச்வரி.]

56. Let alone the fact that in the victory over cupid, which was achieved by both, by the look of the eye on the forehead, Siva who was only an ally, appro-

priated to himself, the whole credit. But Mother, what had Siva ever to do with the overthrow of Death which was achieved singly by the left foot belonging to you?

स्यात् कोमलं यदि मनो मम विश्वमात-
स्तत्पादयोर्मृदुलयोस्तव पादुकास्तु ।
स्यात् कर्कशं यदि करग्रहणे पुरारे-
रश्माधिरोहणविधौ भवतूपयोगः ॥ ५७ ॥

ஸ்யாத் கோமலம் யதி மனோ மம விஶ்வமாத-
ஸ்தத்பாதயோர்ம்ருதுளயோஸ்தவ பாதுகாஸ்து ।
ஸ்யாத் கர்கஶம் யதி கரக்ரஹணே புராரே-
ரஶ்மாதிரோஹணவிதௌ பவதூபயோக: ॥ ௫௭ ॥

विश्वमात:=ஜகன்மாதாவே! मम मन:=என் மனம் यदि कोमलं स्यात्=மிருதுவானதானல் तत्=அது तव=உனது मृदुलयो:=மிருதுவான पादयो:=பாதங்களுக்கு पादुका अस्तु=செருப்பாகட்டும் कर्कशं यदि स्यात्=கடினமானதானல் पुरारे:=பரமேச்வரனுடைய करग्रहणे=பாணிக்ரஹண ஸமயத்தில் अश्माधिरोहणविधौ=கல்லை மிதிக்கும் காரியத்தில் उपयोग:=பிரயோஜனம் भवतु=இருக்கட்டும்.

(க - ரை) என் மனத்தை உன் சரணத்தில் அர்ப்பணம் செய்கிறேன். அது மிருதுவானல் அதை நீ பாதுகையாக உபயோகித்துக்கொள். அது கடினமானல் உன் விவாஹத்தில் நீ மிதிக்கும் கல்லாக அதை அங்கீகரித்துக்கொள். எவ்விதத்திலும் உன் சரணஸ்பர்சம் அதற்கு இருக்கவேண்டும்.

57. World Mother, If you find my mind soft, use it as slippers for your feet. If you find it hard, let it serve as the stone which you stand on during your wedding with Purari.

प्रस्निग्धमुग्धरुचिपादतले भवत्या
लग्नं दृढं यदिह मे हृदयारविन्दम् ।
एषैव साग्रभुवनद्विशतीपतित्व-
साम्राज्यसूचनकरी तव पद्मरेखा ॥ ५८ ॥

ப்ரஸ்நிக்தமுக்தருசிபாததலே பவத்யா
லக்நம் த்ருடம் யதிஹ மே ஹ்ருதயாரவிந்தம் ।
ஏஷைவ ஸாக்ரபுவநத்விஶதீபதித்வ-
ஸாம்ராஜ்யஸூசநகரீ தவ பத்மரேகா ॥ ௫௮ ॥

भवत्याः = உன்னுடைய प्रस्निग्धमुग्धरुचिपादतले = மிருதுவானதும் அழகான காந்தியுடையதுமான பாதத்தின் அடித்தலத்தில் इह मे हृदयारविन्दम् = இந்த என் ஹ்ருதயமாகிற தாமரை यत् दृढं लग्नम् = நன்றாய்ப் பதிந்திருப்பதால் एषा एव = இதுவே तव = உன் साग्रभुवनद्विशतीपतित्वसाम्राज्यसूचनकरी = இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட லோகங்களுக்கு அரசியாகவிருக்கும் சக்ரவர்த்தினி யோகத்தைக் குறிக்கக் கூடிய पद्मरेखा = பத்மரேகை (ஆகின்றது).

(க-ரை) என் மனமாகிற தாமரை உன் மிருதுவான சரணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டதினால் தாமரைச்சுவடுடன் கூடிய உன் பாதம், உனக்கு அகிலலோகஸாம்ராஜ்யத்தைச் சூசனை செய்யும் பத்மரேகையாக விளங்குகிறது. மிகத்தாழ்ந்த என்வரையில் பரவிய உன் ஸாம்ராஜ்யம் பெரிது என்பது நிச்சயம்.

[சைவாகமங்களில் 224-புவனங்கள் கூறப்படுகின்றன].

58. My lotus heart sticking firmly with adoration to the sole of your feet soft and of lovely hue, becomes the lotus mark for you indicating your supreme Imperial sway over ll the 224 worlds.

अप्राकृतीं मृदुलतामविचिन्त्य किञ्चि-
दालम्बितासि पदयोः सुदृढं मया यत् ।
तन्मे भवार्णवनिमज्जनकातरस्य
मातः क्षमस्व मधुरेश्वरि बालकृत्यम् ॥ ५९ ॥

அப்ராக்ருதீம் ம்ருதுலதாமவிசிந்த்ய கிஞ்சி-
தாலம்பிதாஸி பதயோ: ஸுத்ருடம் மயா யத் ।
தந்மே பவார்ணவநிமஜ்ஜநகாதரஸ்ய
மாத: க்ஷமஸ்வ மதுரேஶ்வரி பாலக்ருத்யம் ॥ருகூ॥

मातः=தாயே! मधुरेश्वरि=மதுரைக்கரசியே! अप्राकृतीम्= எங்கும் காணமுடியாத मृदुलताम्=மிருதுத் தன்மையை किञ्चित्=கொஞ்சம் अविचिन्त्य=ஆலோசிக்காமல் पदयोः= உன் பாதங்களில் सुदृढम्=கெட்டியாக मया=என்னால் यत् आलम्बितासि=நீ பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறாய் என்றாலும் भवार्णवनिमज्जनकातरस्य=பிறவிக் கடலில் முழுகுவதிலிருந்து பயங்கொண்ட मे=என்னுடைய तत् बालकृत्यम्= அந்தச் சிறு பிள்ளைத்தனத்தை क्षमस्व=பொறுத்துக்கொள்.

(க-ரை) ஜலத்தில் மூழ்குபவன் உயிர்தப்ப தனக்குக் கிடைத்ததை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்வது ஸகஜம். அதுபோல் ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் நான், கரையேற, உன் பாதத்தை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டேன். உன் மிருதுவான பாதத்தை இப்படி நோகச் செய்யும் குற்றத்தைப் பொறுத் தருள்வாய்.

59. Queen of Madhurā, Mother, if I have clung to your feet, with rather a rough grasp fotgetting their exquisite tenderness, pardon my fault, as I do so under

the fright of my imminent sinking in the ocean of birth and death.

यत्रानमन् पशुपतिः प्रणयापराधे
मन्दं किल स्पृशति चन्द्रकलाञ्चलेन ।
पुष्पार्चनेऽपि मृदितं पदयोर्युगं त-
न्मातस्तुदन्ति न कथं परुषा गिरो मे ॥ ६० ॥

யத்ராநமந் பஶுபதி: ப்ரணயாபராதே
மந்தம் கில ஸ்ப்ருஶதி சந்த்ரகலாஞ்சலேந ।
புஷ்பார்ச்சநேऽபி ம்ருதிதம் பதயோர்யுமம் தன்-
மாதஸ் துதந்தி ந கதம் பருஷா கிரோ மே ॥ கூ0 ॥

मातः=தாயே! प्रणयापराधे=சலுகையினால் செய்த குற்றத்தைப்பற்றி மன்னிப்புக் கேட்க यत्र=எந்தப் பாதங்களில் आनमन्=வணங்கும் पशुपतिः=பரமசிவன் चन्द्रकलाञ्चलेन=சந்திர கலையின் நுனியால் (அவைகளை) मन्दं स्पृशति किल=மெள்ளத் தொடுகிறாரோ पुष्पार्चने अपि=புஷ்பத்தினால் அர்ச்சனை செய்யுங்காலும் मृदितम्=பீடிக்கப்படும் तत् पदयोः युगम्=அந்த இருபாதங்களை परुषाः=கரடு முரடான मे गिरः=என் வார்த்தைகள் कथं न तुदन्ति=பீடிக்காமல் இருக்குமா?

(க - ரை) எந்த உன் பாதங்களின் மிருதுத் தன்மையை அறிந்த பரமசிவன், சிருங்கார கேளிகளில் உன் மனஸ்தாபத்தைப் போக்குவதற்காக வணங்கும்போது அப்பாதங்களில், தன் சிரங்களில் இருக்கும் சந்திரகலை தொட்டதும் தொடாததுமாக இருக்கும்படி வெகு ஜாக்கிரதையாக வணங்குகிறாரோ, எந்த உன் பாதங்களுக்குப் புஷ்பங்களினால் அர்ச்சனை செய்யுங்காலும்

அதிர்ச்சி ஏற்படுகின்றதோ, அப்பேர்ப்பட்ட பாதங்களை என் கரடு முரடான வார்த்தைகளினால் வர்ணித்து நோகச் செய்கிறேனே.

60. Mother, I am afraid that my harsh (unpolished) words are calculated to give pain to your feet which Śiva touches cautiously with the tip of his crescent moon while prostrating before them to make amends for his indiscretions in his amours, and which are hurt even by the flowers being thrown against them in worship.

अव्याजसुन्दरमनुत्तरमप्रमेय-
मप्राकृतं परममङ्गलमङ्घ्रिपद्मम् ।
संदर्शयेदपि सकृद्भवती दयार्द्रा
द्रष्टास्मि केन तदहं तु विलोचनेन ॥ ६१ ॥

அவ்யாஜஸுந்தரமநுத்தரமப்ரமேய-
மப்ராக்ருதம் பரமமங்களமங்க்ரிபத்மம் ।
ஸந்தர்ஶயேதபி ஸக்ருத்பவதீ தயார்த்ரா
த்ரஷ்டாஸ்மி கேந ததஹம் து விலோசநேந ॥ ௬௧ ॥

अव्याजसुन्दरम्=இயற்கை அழகு வாய்ந்ததும் अनुत्तरम्= எதற்கும் மேலானதும் अप्रमेयम्=அறிவுக்கு எட்டாததும் अप्राकृतम्=திவ்யமானதும் परममङ्गलम्=பரமமங்களமானது மான अङ्घ्रिपद्मम्=தாமரை போன்ற பாதத்தை दयार्द्रा भवती= தயையினால் இளகிய நீ सकृत्=ஒரு முறை संदर्शयेत् अपि= (எனக்கு) காண்பிப்பாய் என்றாலும் तत्=அதை केन विलोचनेन=எந்தக் கண்ணினாலே अहं तु=நான் द्रष्टास्मि= பார்க்கப்போகிறேன்?

(க-ரை) தேவியின் சரண கமலங்களின் அழகைப் பார்க்க இந்த என் கண்கள் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால்

என்னிடம் கருணையால் தேவி எனக்குச் சரணதர்சனம் கொடுத்தாலும் அக்காட்சியைக் காணக் கண்ணையும் கொடுக்கவேண்டும்.

குறிப்பு: லோகாதீதமான காட்சியைக் காண சர்மசக்ஷுஸ் உபயோகப்படாது ஆதலால் திவ்யசக்ஷுஸைக் கேட்கிறார். அடுத்த ச்லோகத்தில் அதுவும் பிரயோஜனப்படாது என்று சொல்லப்போகிறார்.

61. Supposing through compassion for me, you admit me to the sight of your lotus-feet, with what eyes shall I be able to behold them—the feet which are by nature lovely, to which nothing can be superior, of which scarcely anyone can have any intellectual comprehension, which (being divine) are the very opposite of things earthy and which are the prime source of all auspiciousness.

दिव्या दृशोऽपि दिविषद्ग्रहणोचितानि
वस्तूनि काममवधारयितुं क्षमन्ते ।
त्वन्मात्रवेद्यविभवे तव रूपधेये
त्वद्भाव एष शरणं परिशेषितो नः ॥ ६२ ॥

திவ்யா த்ருசோऽபி திவிஷத்க்ரஹணோசிதாநி
வஸ்தூநி காமமவதாரயிதும் க்ஷமந்தே ।
த்வந்மாத்ரவேத்யவிபவே தவ ரூபதேயே
த்வத்பாவ ஏஷ சரணம் பரிசேஷிதோ ந: ॥ ௬௨ ॥

दिव्याः दृशः अपि=தைவிகம் பொருந்திய கண்கள் கூட दिविषद्ग्रहणोचितानि=தேவர்கள் பார்க்கக்கூடிய वस्तूनि=வஸ்துக்களை अवधारयितुम्=அறிந்துகொள்ள कामं क्षमन्ते=சக்தியுள்ளவை என்றாலும் त्वन्मात्रवेद्यविभवे=உன்னால் மட்டும் அறிந்து

கொள்ளத்தகுந்த மஹிமையோடுகூடிய तव रूपधेये=உன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் एषः=இந்த त्वद्भावः= உன் ஸாரூப்யமே नः=எங்களுக்கு शरणम्=கதி என்று परिशेषितः=கடைசியாக ஏற்படுகிறது.

(க-ரை) தேவர்களுக்குரிய பார்வைசக்தியை நீ எனக்குக் கொடுத்தாலும் அது எனக்குப் பிரயோஜனமில்லை. ஏனெனில் தேவர்கள் பார்க்கக்கூடியதைத் தானே அப்போது நானும் பார்க்கலாம். அவர்களுக்கும் எட்டாத உன் சரணத்தை நான் எப்படிப் பார்ப்பது? தேவர்களும் கண்டுகொள்ளமுடியாத உன் உருவத்தின் பெருமையை நீயே அறிவாய். அதைக் கண்டு அறிய நானும் நீயாகவே ஆவதைத் தவிர வேறு வழியை அறியோம். உன் ஸாரூப்யத்தைத் தவிர உன் ஸ்வரூபத்தின் மஹிமையை அறிய வேறு கதியில்லை.

62. Even divine eyesight can only comprehend things which the heavenly beings can see. In the matter of beholding your form, to the magnificence of which you alone can be witness, we have, as the only resort, to pray for becoming yourself.

अस्मिन् महत्यनवधौ किल कालचक्रे
धन्यास्तु ये कतिपये शुकयोगिमुख्याः ।
लीनास्त्वदङ्घ्रियुगले परिशुद्धसत्त्वा-
स्तानात्मनस्तव नखानवधारयामः ॥ ६३ ॥

அஸ்மின் மஹத்யநவதௌ கில காலசக்ரே
தன்யாஸ்து யே கதிபயே ஶுகயோகிமுக்யா: ।
லீநாஸ்த்வதங்க்ரியுகளே பரிஶுத்தஸத்வா-
ஸ்தாநாத்மநஸ்தவ நகாநவதாரயாம: ॥ சுங ॥

अनवधौ=முடிவில்லாத महति=மிகப் பெரிய अस्मिन्=இந்த कालचक्रे=கால அளவில் शुकयोगिमुख्याः=சுகர் முதலிய ये कतिपये=எந்தச் சிலர் परिशुद्धसत्त्वाः=சுத்தமான ஆத்மாவை உடையவர்களாக त्वदङ्घ्रियुगले=உன் பாதங்களில் लीनाः किल=லயித்தார்களோ ते तु=அவர்களே धन्याः=பாக்கிய சாலிகள். तान् आत्मनः=அந்த சுத்தாத்மாக்களே तव नखान् अवधारयामः=உன் நகங்கள் என்று ஊஹிக்கிறோம்.

(க - ரை) அநாதியாய் சுழன்று வரும் இந்த கால சக்கரத்தில், சுகர் முதலிய சிலரே உன்னைச் சரணமடைந்து உன் சரணங்களிலேயே லயத்தையும் அடைந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் தான் உன் நகங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றன என்று சொல்லலாம்.

63. Those few fortunate men like the sage Śuka, who, in all this endlessly revolving amplitude of ages, becoming rarified, into their spiritual essences merged into your feet, are, we believe, now shining there in the guise of the toe nails.

आशैशवान्ममतया कलितस्त्वयासा-
वानृण्यमम्ब तव लब्धुमना मृगाङ्कः ।
स्वात्मानमेव नियतं बहुधा विभज्य
त्वत्पादयोर्विनिदधे नखरापदेशात् ॥ ६४ ॥

ஆஶைஶவாந்மமதயா கலிதஸ்த்வயாஸா-
வாந்ருண்யமம்ப தவ லப்துமநா ம்ருகாங்க: ।
ஸ்வாத்மாநமேவ நியதம் பஹுதா விபஜ்ய
த்வத்பாதயோர்விநிதயே நகராபதேஶாத் ॥ ௬௪ ॥

अम्ब=அன்னையே! आशैशवात्=குழந்தைப் பருவம் முதல் त्वया=உன்னால் ममतया=அபிமானத்துடன் कलितः=வளர்க்கப்பட்ட असौ मृगाङ्कः=இந்தச் சந்திரன் तव आनृण्यं लब्धुमनाः உன்னிடம் கடன் பட்டதைத் தீர்ப்பதற்கு, स्वात्मानमेव=தன் ஸ்வரூபத்தையே नियतम्=நிச்சயமாக बहुधा=பலவாறு विभज्य=துண்டித்து नखरापदेशात्=நகங்கள் என்ற வியாஜத்தால் त्वत्पादयोः=உன் பாதங்களில் विनिदधे=வைத்தான்.

(க - ரை) இளம்பிறையைச் சிரஸில் தரிப்பதால் சந்திரனைக் குழந்தைப் பருவம்முதல் தேவியானவள் அபிமானித்து வந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. சந்திரன் தன் நன்றி அறிவைச் செலுத்தி ஈச்வரியின் பிரஸாதத்தை யடையும்பொருட்டு, தானே பல பிறைகளாகத் தன்னை வகுத்துக்கொண்டு நகங்களாகி, தேவியின் சரணங்களில் பிரகாசிக்கிறான்போலும். (தேவியின் நகங்கள் சந்திர கலைகள் போல் விளங்குகின்றன என்பது கருத்து.)

64. Mother, It looks as if this moon who from his childhood was brought up by you with affection had dedicated himself at your feet having divided his disc into several phases and assumed the guise of the toe nails in order to show his gratitude.

नान्तः प्रवेशमयते किमपि श्रुतं मे
नास्तिक्यवादशिलया प्रतिरुध्यमानम् ।
तत्पातयाम्यहमिमां महतीमधस्तात्
पादोदकेन कियता परदेवतायाः ॥ ६५ ॥

நாந்த: ப்ரவேஶமயதே கிமபி ஶ்ருதம் மே
நாஸ்திக்யவாதஶிலயா ப்ரதிருத்⁴யமாநம் ।

தத்பாதயாம்யஹமிமாம் மஹதீமயஸ்தாத்
பாதோதகேந கியதா பரதேவதாயா: ॥ ௬௫ ॥

नास्तिक्यवादशिलया=நாஸ்திகவாதம் என்ற கல் பாறையால் प्रतिरुध्यमानम्=தடுக்கப்பட்டு किमपि श्रुतं=எந்த வேதார்த்தமும் मे अन्तः प्रवेशम् न अयते=என் உள்ளத்தில் நுழையவில்லை. तत्=ஆதலால் महतीम्=பெரிய इमाम्=இந்த கல் பாறையை परदेवतायाः=அம்பிகையின் कियता=எவ்வளவு पादोदकेन=பாதத்தில் அபிஷேகம் செய்த ஜலத்தால் अहम्=நான் अधस्तात्=கீழே पातयामि=தள்ளுவேன்.

(க - ரை) வேதங்களும் அதை அநுஸரித்த சாஸ்திரங்களும் ஞானம், சிரத்தை, பக்தி இவைகளைப் பற்பல வழிகளில் புகட்டி எனக்கு ஆஸ்திக்யம் என்ற பரலோக நம்பிக்கையை உண்டுபண்ண சப்தங்களைப் பிரவாஹம் போல் பெருகவிடுகின்றன. அந்தப் பிரவாஹம் எனக்குள் நுழையாதபடி என் அவநம்பிக்கை என்ற கல்பாறை அடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அம்பிகையின் அபிஷேக தீர்த்தத்தை அளவில்லாமல் பானம்பண்ணி அந்த அடைப்புப்பாறையைத் தள்ளிவிட்டு ஆஸ்திக்ய உபதேசங்கள் உள்ளே நுழையும்படி செய்துகொள்ள வேண்டும். [தேவியின் அனுக்ரஹத்தால் ச்ரேயஸுக்குக் காரணமான ஆஸ்திக்யபுத்தி உண்டாகவேண்டும். அந்த அநுக்ரஹம் தேவியை ஆராதிப்பதால் உண்டாகும். துர்வாஸனையால் ஏற்பட்ட நாஸ்திக்யபுத்தி விலக வேறு உபாயமில்லை. நாஸ்திக்யம் என்பது தனக்கு பிரத்யக்ஷமானதைத் தவிர வேறு விஷயங்களை இல்லையென்று ஸாதிப்பது—புண்ணியம் பாபம் ஜன்மாந்தரம் ஈச்வரன் பரலோகம் என்ற அப்ரத்யக்ஷங்களை நிராகரிப்பது.]

65. The scriptural injunctions do not reach my heart as the passage is blocked by the rock of scepticism. To push away this obstacle, I do not know how great a flood of the waters washing the feet of the Supreme Goddess I may have to take in.

संनाहिभिर्यमभटैः परिवार्यमाणे
मय्यर्भके करुणया स्वयमापतन्त्याः ।
आकर्णयेयमपि नाम विरामकाले
मातस्तवाङ्घ्रिमणिनूपुरशिञ्जितानि ॥ ६६ ॥

ஸந்நாஹிபிர்யமபடை: பரிவார்யமாணே
மய்யர்பகே கருணயா ஸ்வயமாபதந்த்யா: ।
ஆகர்ணயேயமபி நாம விராமகாலே
மாதஸ்தவாங்க்ரிமணிநூபுரஶிஞ்ஜிதாநி ॥ சுசு ॥

मातः = தாயே! संनाहिभिः = ஆரவாரிக்கின்ற यमभटैः = யமதூதர்களால் परिवार्यमाणे = சூழப்பட்ட अर्भके = குழந்தையான मयि = என்னிடத்தில் करुणया = தயையினுல் स्वयम् = தானுக आपतन्त्याः = ஓடிவருகிற तव = உன்னுடைய अङ्घ्रिमणि-नूपुरशिञ्जितानि = காலில் அணிந்த ரத்னச்சிலம்புகளின் ஒலியை विरामकाले = மரிக்கும் தருணத்தில் अपि नाम आकर्णयेयम् = கேட்பேனு?

(க - ரை) தன் சிசுவுக்கு விபத்து வந்தால் ஒரு தாய் எப்படி அதைக் காப்பாற்ற ஓடி வருவாளோ, அவ்விதம் யமதூதர்கள் வந்து சூழ்ந்துகொள்ளும் மரண சமயத்தில் என்னை அவர்களிடமிருந்து மீட்க தயையினுல் நீ ஓடி வரும்போது உன் கால் சிலம்புகளின் சப்தம் என் காதில் விழுமா? [மரண காலத்தில் யமதூதர்கள்வசம் என்னை விடாமல் நீ வந்து என்னை ஆட்கொள்ளவேண்டும்.]

66. Will it be given to me, Oh Mother, to hear the tinckling music of your anklets even as you rush forward towards me with compassion during my last moments when I, your child, am surrounded by the messengers of Death.

ब्रह्मेशकेशवमुखैर्बहुभिः कुमारैः
पर्यायतः परिगृहीतविमुक्तदेशम् ।
उत्सङ्गमम्ब तव दास्यसि मे कदा त्वं
मातृप्रियं किल जडं सुतमामनन्ति ॥ ६७ ॥

ப்ரஹ்மேஶகேஶவமுகைர்பஹுபி: குமாரை:
பர்யாயத: பரிக்ருஹீதவிமுக்ததேஶம் ।
உத்ஸங்கமம்ப தவ தாஸ்யஸி மே கதா த்வம்
மாத்ருப்ரியம் கில ஜடம் ஸுதமாமனந்தி ॥ ௬௭ ॥

अम्ब=அம்மா! ब्रह्मेशकेशवमुखैः=ப்ரம்மா சிவன் விஷ்ணு முதலிய बहुभिः=அநேகம் कुमारैः=புத்திரர்களால் पर्यायतः=மாறி மாறி परिगृहीतविमुक्तदेशम्=அடைந்ததும் விடப் பட்டதுமான तव=உனது उत्सङ्गम्=மடியை त्वम्=நீ मे=எனக்கு कदा=எப்போது दास्यसि=கொடுக்கப்போகிறாய்? जडम्=ஜடனை सुतं किल=பிள்ளையை அல்லவா मातृ-प्रियम्=தாய்க்குச் செல்வமானவனாக आमनन्ति=சொல்லு கிறார்கள்!

(க - ரை) ஜகன்மாதவான உனக்கு ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் முதல் மானிடர்கள்வரை எல்லோரும் குழந் தைகள்தான். ஆனால் மூடனை பிள்ளையை தாய்க்குச் செல்லப்பிள்ளை என்று உலகத்தில் சொல்லுவார்களே! ஆதலால் நான்தான் உனக்குச் செல்லப்பிள்ளை. என்னை

எப்போது எடுத்து, உன் மடியில் வைத்து லாலனை செய்யப்போகிறாய்?

67. They say that the dullest of the sons, becomes the pet of the mother, Mother dear, when are you going to take me on your lap, where the innumerable children of yours including Brahmā, Īśvara and Viṣṇu have reposed in succession?

ऊरौ शिरस्तव निवेश्य दयावितीर्ण-
संव्यानपल्लवसमीरविनीतखेदम् ।
अत्रैव जन्मनि विभोः परमोपदेश-
माकर्णयेयमपि किं मणिकर्णिकायाम् ॥ ६८ ॥

ஊரௌ ஶிரஸ்தவ நிவேஶ்ய தயாவிதீர்ண-
ஸம்வ்யாநபல்லவஸமீரவிநீதகேதம் ।
அத்ரைவ ஜந்மநி விபோ: பரமோபதேஶ-
மாகர்ணயேயமபி கிம் மணிகர்ணிகாயாம் ॥ ௬௮ ॥

दयावितीर्णसंव्यानपल्लवसमीरविनीतखेदम्=தயையால் வீசப்பட்ட மெல்லிய உத்தரீயத்தின் காற்றினால் போக்கடிக்கப்பட்ட சிரமத்தை உடைய (என்) शिरः=தலையை तव= உனது ऊरौ=தொடையில் निवेश्य=வைத்து अत्र जन्मनि एव= இந்த ஜன்மத்திலேயே विभोः=விச்வேச்வரனுடைய परमोपदेशम्=உத்தமமான உபதேசத்தை मणिकर्णिकायाम्=மணிகர்ணிகையில் किं आकर्णयेयमपि=கேட்பேனா?

(க-ரை) [காசியில் மரிப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ விச்வேச்வரர் நிர்யாண காலத்தில் காதில் ராமதாரக மந்த்ரத்தை உபதேசித்து முக்தியளிக்கிறார் என்பது சாஸ்திரம்.] காசி க்ஷேத்ரத்தில் பிராணவியோக காலத்தில் என் சிரமத்தைப்

பொறுக்கமாட்டாமல் என்னை மடியில் போட்டுக்கொண்டு உன் முந்தாணியால் விசிறி, நீ, எனக்குக் களை தீரச்செய்து கொண்டிருக்கும்போது பிரபுவின் முக்தியளிக்கக்கூடிய உபதேசத்தை காதால் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே கிடைக்குமா?

68. Shall I be so fortunate as to hear in this life itself at Maṇikarṇikā, the soul-liberating communication from the Lord, while you having placed my head on your lap, assuage my pains by fanning my face out of pity with the edge of your upper garment? (Maṇikarṇikā is a bathing ghat on the Ganges just opposite to the temple of Viśveśvara, Benares.)

काञ्चीगुणग्रथितकाञ्चनचेलदृश्य-
चण्डातकांशुकविभापरभागशोभि ।
पर्यङ्कमण्डलपरिष्करणं पुरारे-
र्ध्यायामि ते निखिलमम्ब नितम्बबिम्बम् ॥ ६९ ॥

காஞ்சீகு³ணக்³ரதி²தகாஞ்சநசேலத்³ருஶ்ய-
சண்டா³தகாம்ஶுகவிபா⁴பரபா⁴க³ஶோபி⁴ ।
பர்யங்கமண்ட³லபரிஷ்கரணம் புராரே:
த்⁴யாயாமி தே நிகி²லமம்ப³ நிதம்ப³பி³ம்ப³ம் ॥ ௬௯ ॥

अम्ब = தாயே! काञ्चीगुणग्रथितकाञ्चनचेलदृश्यचण्डातकांशुकविभापरभागशोभि = அரைஞாண்கயிற்றினால் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பொன்னுடையால் அழகு வாய்ந்த உள்ளாடையாகிற உடையின் காந்தியினால் எடுத்துக் காட்டப்படும் சோபையை உடையதும் पुरारेः = சிவனது पर्यङ्कमण्डलपरिष्करणम् = உயர்ந்த மஞ்சத்திற்கு அலங்காரமானதுமான ते =

உனது निखिलं नितम्वविम्वम्=பரிபூர்ணமான நிதம்ப மண்டலத்தை ध्यायामि=தியானம் செய்கிறேன்.

(க - ரை) உள் ஆடை (பாவாடை அல்லது நிஜார்) மேல் ஆடை ஒட்டியாணம் இவைகளால் பலவிதமான காந்திகளோடு, பிரகாசிக்கும் உன் நிதம்பப்ரதேசத்தை தியானிக்கிறேன். [ஒட்யாணத்தின் ரத்னங்களும் மேலாடையின் பொன்னிறமும் உள் ஆடையின் தனியான காந்தியும் ஒன்றுக்கொன்று எடுத்துக் காட்டிப் பிரகாசிக்கின்றன.]

குறிப்பு :—அச்சுப் புஸ்தகத்தில் 'चण्डातप' என்ற பாடம் அபத்தமாயிருக்கலாம் என்று எண்ணி 'चण्डातक' என்று மாற்றப் பட்டிருக்கிறது.

69. I meditate upon the entire hind parts of yours, which adorn the spacious couch of Purāri, their loveliness being enhanced by the short petticoat which in its turn is shown to advantage by the golden waist-cloth held tight by the zone.

गर्भे निवेश्य भुवनानि चतुर्दशापि
संरक्षितुं कलितनिश्चितया भवत्या ।
प्राकारमेव रचितं परितोऽपि नून-
मूहे सुवर्णमयमेदुरपट्टबन्धम् ॥ ७० ॥

கர்ஹே நிவேஶ்ய பு⁴வநாநி சதுர்த³ஶாபி
ஸம்ரக்ஷிதும் கலிதநிஶ்சிதயா ப⁴வத்யா ।
ப்ராகாரமேவ ரசிதம் பரிதோऽபி நூந-
மூஹே ஸுவர்ணமயமேது³ரபட்டப³ந்த⁴ம் ॥ எ0 ॥

चतुर्दश=பதினான்கு भुवनानि अपि=லோகங்களையும் गर्भे=கர்ப்பத்தில் निवेश्य=வைத்து संरक्षितुम्=காப்பாற்ற कलित-निश्चितया=எண்ணங்கொண்ட भवत्या=உன்னால் सुवर्णमय-मेदुरपट्टबन्धम्=பொன்மயமான பருத்த ஒட்டியாணமானது प्राकारमेव=பாதுகாப்புச் சுவராகவே परितोऽपि=சுற்றிலும் रचितम्=ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று नूनम् ऊहे=திடமாய் ஊஹிக்கிறேன்.

(க - ரை) உன் கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும் பதினான்கு லோகங்களையும் ரக்ஷிக்க எழுப்பப்பட்ட மதிற்சுவர் போல் உன் இடுப்பில் ஒட்டியாணம் பிரகாசிக்கிறது.

70. I fancy that the girdle of gold worn by you is really, a perpetual wall raised by you round your waist in pursuance of your resolve to protect all the fourteen worlds accommodated in your womb.

मुक्ताश्च खल्वपि यदि त्रिपुरे भवत्याः
स्तन्याशया स्तनतटं न परित्यजन्ति ।
अस्माकमुद्भटभवज्वरतापिताना-
मार्द्रीभवन्तु वदनानि कुतो न हेतोः ॥ ७१ ॥

முக்தாஶ்ச வல்வபி யதி த்ரிபுரே ஭வத்யா:
ஸ்தந்யாஶயா ஸ்தநதடம் ந பரித்யஜந்தி ।
அஸ்மாகமுத்஭ட஭வஜ்வரதாபிதாநாம்
ஆர்த்ரீ஭வந்து வதநாநி குதோ ந ஹேதோ: ॥ எக ॥

त्रिपुरे=ஈச்வரி! मुक्ताश्च खल्वपि=முக்தி அடைந்தவர்கள் (முத்துக்கள்) கூட அல்லவா स्तन्याशया=முலைப்பாலுக்கு ஆசைப்பட்டு भवत्याः=உனது स्तनतटम्=மார்பை यदि न परित्य-जन्ति=விடுகிறதில்லையென்றால் उद्भटभवज्वरतापितानाम्=பயங்கர

மான ஸம்ஸார ஜ்வரத்தினல் வருந்தும் अस्माकम्=எங்கள் वदनानि=வாய்கள் कुतः हेतोः=எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு न आर्द्रीभवन्तु=நனையாமல் இருக்கவேண்டும்?

(க - ரை) [முக்தியடைந்தவர்கள்கூட உன் அனுக்ரஹத்தைப் பெறக் காத்திருக்கிறார்கள் என்றால் மிக்க துயரமடையும் நான் அதை வேண்டாமலிருக்க முடியுமா?] உன் முலைப்பாலுக்கு ஆசைப்பட்டு முக்தர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய முத்துக்கள் ஹாரரூபமாய் உன் மார்பில் விளங்குகிறார்கள் என்றால் இப்பிறவிப்பிணியால் ஜ்வர தாபத்தை அனுபவிக்கும் எனக்கு அந்தப்பால் திவலைகளினல் ஆச்வாஸம் உண்டாகக்கூடாதா?

71. If even the pearls (liberated souls) would cling to your breasts eager to suck their milk, should not we who are being roasted by the terrible fever of this worldly life, long to have our mouths wetted with that milk?

नष्टोपलब्धमधिगत्य शिशुं चिरान्मां
वात्सल्यविद्रुतहृदः परदेवतायाः ।
क्लिद्यत्पयोधरविनिःसृतदुग्धबिन्दु-
निष्यन्दपङ्क्तिरिव दीव्यति हारयष्टिः ॥ ७२ ॥

நஷ்டோபலப்தமதிகத்ய சிசும் சிராந்மாம்
வாத்ஸல்யவித்ருதஹ்ருத: பரதேவதயா: ।
க்லித்யத்பயோதரவிநிஸ்ஸ்ருததுக்தபிந்து-
நிஷ்யந்தபங்க்திரிவ தீவ்யதி ஹாரயஷ்டி: ॥ எஉ ॥

नष्टोपलब्धम्—கெட்டுப்போய் திரும்பிக் கிடைத்த शिशुं मां—குழந்தையான என்னை चिरात्—வெகு காலத்திற்குப்

பிறகு अधिगत्य=அடைந்து वात्सल्यविद्रुतहृद:=பேரன்பினல் பெருகும் உள்ளத்தோடு கூடிய परदेवताया:=பரதேவதை யின் क्षियत्पयोधरविनि:सृतदुग्धबिन्दुनिष्यन्दपङ्क्तिरिव=பால் சுரக்கும் ஸ்தனங்களினின்று பெருகும் பால் துளிகளின் வழிந் தோடும் தொடர்புபோல் हारयष्टि:=முத்து மாலை दीव्यति= விளங்குகிறது.

(க - ரை) பலகாலம் கெட்டலைந்து பின் குழந்தை யாகிய நான் நல்வழியில் திரும்பினேன் என்று என்னைக் கண்டு அன்பு பெருகும் மனத்தையுடைய அம்பிகையின் ஸ்தனங்களிலிருந்து பெருகும் பாலின் திவலைகளோ என்று சொல்லக்கூடிய முத்துமாலை அவள் மார்பில் விளங்குகிறது. காணுமல் போய் திரும்பக் கண்டெடுக்கப் பட்ட குழந்தையைப் பார்த்ததும் தாயின் முலைப்பால் தானகவே பெருகுமல்லவா?

72. The string of pearls worn by the supreme Goddess strikes my fancy as the line of drops of milk dripping from her breasts while her heart melts with affection upon her regaining me who was long lost to her.

यत्तद्धनुर्जनमनोमयमैक्षवं ते
तस्यास्तु देवि हृदयं मम मूलदेश: ।
चापाधिरोपणविधौ चरणाञ्चलेन
सम्भाव्यते किल समाक्रमणं कदाचित् ॥ ७३ ॥

யத்தத் தனுர்ஜநமனோமயமைக்ஷவம் தே
தஸ்யாஸ்து தேவி ஹ்ருதயம் மம மூலதேஶ: ।
சாபாதிரோபணவிதௌ சரணாஞ்சலேந
ஸம்பாவ்யதே கில ஸமாக்ரமணம் கதாசித் ॥ எங ॥

देवि=தேவியே! जनमनोमयम्=ஜனங்களின் மனங்களி ஞல் உருவானதும் ऐक्षवम्=கரும்பு மயமானதுமான ते= உனது यत्तत् धनुः=வில் யாதொன்றுண்டோ तस्य=அதற்கு मूलदेशः=அடிப்பிரதேசம் मम हृदयम् अस्तु=எனது மனமாக இருக்கட்டும். चापाधिरोपणविधौ=வில்லே நாண் ஏற்றும் பொழுது चरणाञ्चलेन=கால் நுனியால் समाक्रमणम्=மிதிப்பது कदाचित्=ஒரு சமயம் संभाव्यते किल=ஏற்படலாமல்லவா?

(க-ரை) அம்பாள் கையில் இருக்கும் கரும்புவில்லே ஜனங்களின் மனேமயமாகச் சொல்லுகிருர்கள். அப்படி யாஞல் என் மனம் அவ்வில்லின் கீழ் ஊன்றப்படும் நுனி யில் இருக்கட்டும். ஏனெனில் கீழ்நுனியைக் கால் பெருவிரலால் அழுத்திக்கொண்டு, அவள் வில்லே வளேக் கும்பொழுது அவள் பாதம் என் மனத்தில் பதியுமல்லவா?

73. My Goddess, your sugarcane-bow, is reputed to comprise the minds of men. In that case let my mind be placed at the lower end of the bow; for thus situated it can enjoy the contact of the tip of your foot when you bend the bow.

आस्थाय दारुणतरं कमपि स्वभाव-
मत्यन्तदुष्कृतकृतामपि शिक्षणाय ।
गृह्णासि सायकपदे कुसुमान्यमूनि
मातः सुतेषु महती किल रूक्षतेयम् ॥ ७४ ॥

ஆஸ்தாய தாருணதரம் கமபி ஸ்வபாவ-
மத்யந்தது³ஷ்க்ருதக்ருதாமபி ஶிக்ஷணாய ।
க்³ருஹ்ணாஸி ஸாயகபதே³ குஸுமாந்யமூநி
மாத: ஸுதேஷு மஹதீ கில ரூக்ஷதேயம் ॥ எ௪ ॥

अत्यन्तदुष्कृतकृतामपि=கொடிய பாபங்களைச் செய்தவர்களைக்கூட शिक्षणाय=தண்டிப்பதற்காக दारुणतरम्=மிகவும் உக்ரமான कमपि स्वभावम्=ஒரு தன்மையை आस्थाय=ஏற்றுக்கொண்டு अमूनि कुसुमानि=இந்தப் புஷ்பங்களை सायकपदे=அம்புகளாக गृह्णासि=எடுத்துக்கொள்கிறாய் मातः=தாயே! सुतेषु=பிள்ளைகள் விஷயத்தில் महती किल=நிரம்ப அல்லவா इयं रूक्षता=இது கடினமாயிருத்தல்!

(க - ரை) தாய்க்குக் குழந்தைகளிடம் கடினமான கோபம் வந்தாலும் அதிகம் சிக்ஷிக்க மனம் வராது. மிகக் கொடிய செய்கைகளைச் செய்து லோகத்தை ஹிம்ஸிக்கும் உன் குழந்தைகளைத் தண்டிக்கும்பொருட்டு நீ பயங்கரமான கோபம் கொண்டாயே ஒழிய புஷ்பமயமான பாணங்களைத் தொடுப்பதால் குழந்தைகளிடம் உனக்கிருக்கும் தயை வெளியாகிறது.

74. Having assumed a frightful anger for punishing your grossly wicked children, you employ flowers in place of arrows. Mother, this indeed is great severity against them—is it not?

पाशं सृणिं च करयोस्तव भावयन्तः
संस्तम्भयन्ति वशयन्ति च सर्वलोकम् ।
चापं शरं च सकृदम्ब तव स्मरन्तो
भूपालतां दधति भोगपथावतीर्णाः ॥ ७५ ॥

பாஶம் ஸ்ருணிம் ச கரயோஸ்தவ பாவயந்த:
ஸம்ஸ்தம்பயந்தி வஶயந்தி ச ஸர்வலோகம் ।
சாபம் ஶரம் ச ஸக்ருதம்ப தவ ஸ்மரந்தோ
பூபாலதாம் தததி போகபதாவதீர்ணா: ॥ ௭௫ ॥

अम्ब=அன்னையே! भोगपथावतीर्णाः=ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் வழியில் இறங்கியவர்கள் पाशम्=கயிற்றையும் सृणिं च=மாவெட்டியையும் तव करयोः=உன் கைகளில் भावयन्तः=தியானம் செய்து सर्वलोकान्=எல்லா லோகங்களையும் संस्तम्भयन्ति=ஆச்சர்யத்தினால் ஸ்தம்பிக்கச் செய்கின்றனர்; वशयन्ति च=வசப்படுத்துகின்றனர். तव=உனது चापम्=வில்லையும் शरं च=அம்பையும் सकृत्=ஒரு தரம் स्मरन्तः=நினைத்து भूपालताम्=அரசராயிருத்தலை दधति=அடைகின்றனர்.

(க-ரை) ஐஹிகமான பலன்களை இச்சிப்பவர்கள் தேவியை, கயிற்றையும் மாவெட்டியையும் தரிப்பவளாகத் தியானித்தால், லோகத்தை அடக்கித் தன்வசப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள், வில்லையும் அம்பையும் தரிப்பவளாகத் தியானிப்பார்களேயானால் அரசராகிறார்கள்.

75. Those who desire secular pleasures meditate upon you as holding in your two hands the rope and the hook and acquire the power of controlling and fascinating the world of men; or meditating upon your bow and arrows but once, they become kings.

पाशाङ्कुशौ तव करे परिचिन्त्य राग-
द्वेषौ जयन्ति परमार्थविदस्तु धन्याः ।
एकत्र चापमितरत्र शरं च मत्वा
व्यावर्तयन्ति हृदयं विषयान्धकूपात् ॥ ७६ ॥

பாஶாங்குஶௌ தவ கரே பரிசிந்த்ய ராக-
த்வேஷௌ ஜயந்தி பரமார்த்தவிதஸ்து தந்யா: ।

ஏகத்ர சாபமிதரத்ர ஶரம் ச மத்வா
வ்யாவர்த்தயந்தி ஹ்ருதயம் விஷயாந்யகூபாத் ॥ எசு ॥

धन्याः=பாக்யசாலிகளான परमार्थविदः तु=உண்மை அறிவாளிகளோ तव करे=உன்கையில் पाशाङ्कुशौ=பாசத்தையும் அங்குசத்தையும் परिचिन्त्य=தியானம் செய்து रागद्वेषौ=பற்று பகை என்ற இரண்டையும் जयन्ति=ஜயிக்கிறார்கள். एकत्र चापम्=ஒரு கையில் வில்லையும் इतरत्र शरं च=மற்றொன்றில் அம்பையும் मत्वा=தியானம் செய்து हृदयम्=ஹ்ருதயத்தை विषयान्धकूपात्=வாழ்க்கைஸுகமென்ற பாழும் கிணற்றிலிருந்து व्यावर्तयन्ति=திருப்புகிறார்கள்.

(க - ரை) விவேகிகளோ உன்னை, பாசம் அங்குசம் இவைகளைக் கரத்தில் தாங்கியிருப்பவளாக, தியானம் செய்து ராகத்வேஷங்களை ஜயிக்கிறார்கள். அல்லது வில் ஒரு கையிலும் அம்பு ஒரு கையிலும் பிடித்திருப்பவளாக தியானம் செய்து விஷய போகங்களில் விழுந்து துக்கப் படாமல் மனத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறார்கள்.

76. But those happy men who have realised the supreme truth conquer love and hate by contemplating upon you as holding in your hands the rope and the hook; or withdraw their minds from the treacherous pit of worldly pleasures by meditating upon you as holding the bow in one hand and the arrow in the other.

उत्क्रान्तमान्तरमिदं करणं जनाना-
मप्येति चन्द्रमिति हि श्रुतयो वदन्ति ।
आस्तामिदं मम तु देवि मनोऽधुनैव
लीनं दृढं वदनचन्द्रमसि त्वदीये ॥ ७७ ॥

உத்க்ராந்தமாந்தரமிதம் கரணம் ஜநாநா-
மப்யேதி சந்த்ரமிதி ஹி ஶ்ருதயோ வதந்தி ।
ஆஸ்தாமிதம் மம து தேவி மனோऽத்யைவ
லீநம் த்வதீய வதநசந்த்ரமஸி த்வதீயே ॥ எஎ ॥

जनानाम्=ஜனங்களுடைய उत्क्रान्तम् अपि=வெளிக்கிளம்பிய इदम्=இந்த आन्तरं करणम्=மனது चन्द्रम् =சந்திரனை एति =அடைகின்றது इति हि श्रुतयः वदन्ति=என்றல்லவா வேதங்கள் மொழிகின்றன. आस्ताम् इदम्=இது இருக்கட்டும். देवि= தேவியே! मम तु मनः=என் மனமோ अधुनैव=இப்பொழுதே द्रुढं=நன்றாய் त्वदीये=உன்னுடைய वदनचन्द्रमसि=முகமாகிற சந்திரனிடத்தில் लीनम्=லயித்துவிட்டது.

(க - ரை) இறந்த பிறகல்லவா ஜனங்களின் மனம் சந்திரனை அடைகின்றதென்று ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. என்மனமோ இப்பொழுதே உன் முகமாகிற சந்திரனிடத்தில் ஐக்யமாகிவிட்டது.

77. The scriptures say that the minds of mortals reach the moon when they get released from the body. It may be so. But, Goddess, my mind has even now stuck itself fast to the moon in the shape of your face.

विद्यात्मनो जननि तावकदन्तपङ्क्ते-
वैमल्यमीदृगिति वर्णयितुं क्षमः कः ।
तत्संभवा यदमला वचसां सवित्री
तन्मूलकं कवियशोऽपि ततस्तरां यत् ॥ ७८ ॥

விந்யாத்மனோ ஜநநி தாவகதந்தபங்க்தே:
வைமல்யமீத்ருமிதி வர்ணயிதும் க்ஷம: க:।
தத்ஸம்பவா யதமலா வசஸாம் ஸவித்ரீ
தந்மூலகம் கவியசோऽபி ததஸ்தராம் யத் ॥ எஅ ॥

जननि = தாயே! विद्यात्मन: = வித்யைகள்மயமான तावकदन्तपङ्क्तेः = உன் பற்களின் வரிசையின் वैमल्यम् = வெண்ணிறம் ईदृक् इति = இவ்விதமானதென்று वर्णयितुम् = வர்ணிக்க कः क्षम: = யாரால் முடியும்? यत् = ஏனென்றால் तत्संभवा = அதிலிருந்து பிறந்த वचसां सवित्री = ஸரஸ்வதீ अमला = வெண்ணிறம். यत् = மேலும் तन्मूलकम् = அந்த ஸரஸ்வதியின் மூலம் ஏற்படும் कवियशोऽपि = கவிகளின் கீர்த்தியும் ततस्तराम् = அதிலும் அதிக வெண்ணிறமுடையது.

(க - ரை) உன் பற்கள் வித்யைகளின் ஸ்வரூபம். அவைகளின் வெண்மையை யார் வர்ணிக்க முடியும்? அவைகளினின்றும் உற்பத்தியான ஸரஸ்வதி தேவி வெண்ணிறமானவள். அவள் அனுக்ரஹத்தால் ஏற்படும் கீர்த்தியோ அதிலும் அதிக வெண்மையுடையது.

78. Who is competent to describe the spotless whiteness of your teeth which are only the several branches of learning in another form, Oh Mother! The goddess of learning, born of them, is white; and the fame of poets through her is whiter still.

स्वच्छापि ते वहति यत् किल दन्तपङ्क्तिः
स्वच्छन्दनिर्दलितदाडिमबीजशोभाम् ।
तन्मे रजोव्यतिकराधिकपाटलिम्नि
चित्ते परं परिचयादिति चिन्तयामि ॥ ७९ ॥

ஸ்வச்சாபி தே வஹதி யத் கில தந்தபங்க்தி:
ஸ்வச்சந்தநிர்தளிததாடிமபீஜஶோபாம் ।
தந்மே ரஜோவ்யதிகராதிகபாடலிம்நி
சித்தே பரம் பரிசயாதிதி சிந்தயாமி ॥ எகூ ॥

ते दन्तपङ्क्तिः=உன் பல்வரிசை स्वच्छा अपि=வெண்மை நிறமான தாலும் स्वच्छन्दनिर्दलितदाडिमबीजशोभां=தானுக (முற்றி) வெடித்த மாதுளம் பழத்தின் காந்தியை यत्किल वहति तत्=உடையதாயிருப்பது ஏனென்றால் रजोव्यतिकराधिकपाटलिम्नि=ரஜோகுணம் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் மிகச் சிவந்த நிறமுள்ள मे=எனது चित्ते=மனத்தில் परम्=அதிகம் परिचयात्=சேர்க்கையுடையதாய் இருப்பதால் इति=என்று चिन्तयामि=ஊஹிக்கிறேன்.

(க - ரை) நிர்மலமான உன் பற்கள்கூட முதிர்ந்து வெடித்த மாதுளம் பழத்தின் முத்துக்கள் போல் கொஞ்சம் சிவப்பு நிறம் பொருந்தியவைகளாக இருப்பதைப் பார்த்தால் ரஜோகுணம் மிகுந்த என் சித்தத்தில் ஸம்பந்தப் பட்டதாலோ என்று ஊஹிக்கவேண்டியிருக்கிறது. [ரஜோகுணம் சிவப்பு. காமக்ரோதங்களுக்கு ஆஸ்பதமானது. தேவியின் பற்களை இவர் த்யானம் செய்வது மூலம் அப்பற்களுக்கும் இவர் மனத்திற்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது.]

79. The fact that your clear white teeth bear the (purple) tint of the seeds of a pomegranate bursting with maturity, I infer, is due to the adherence to them of my mind excessively red with surging passions.

अर्धं जितत्रिपुरमम्ब तव स्मितं चे-
दर्धान्तरेण च तथा भवितव्यमेव ।

तच्चिन्तये जननि कारणसूक्ष्मरूप-
स्थूलात्मकत्रिपुरशान्तिकृते स्मितं ते ॥ ८० ॥

அர்யம் ஜிதத்ரிபுரமம்ப தவ ஸ்மிதம் சேத்
அர்யாந்தரேண ச தயா ஹவிதவ்யமேவ ।
தச்சிந்தயே ஜநநி காரணஸூக்ஷ்மரூப-
ஸ்தூலாத்மகத்ரிபுரஶாந்திக்ருதே ஸ்மிதம் தே ॥

अम्ब=தாயே! तव अर्धं स्मितम्=உன் பாதி புன்சிரிப்பு जितत्रिपुरं चेत् = திருபுரங்களை ஜயித்ததென்றால் अर्धान्तरेण च=மற்றொரு பாதியும் तथा भवितव्यमेव=அத்தகையதாகவே இருக்கவேண்டும். तत्=ஆகையால் जननि=தாயே! कारण-सूक्ष्मरूपस्थूलात्मकत्रिपुरशान्तिकृते=காரண ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலங்களாகிற மூன்று சரீரங்களை ஒழிக்கும்பொருட்டு ते स्मितम्=உன் புன்னகையை चिन्तये=தியானம் செய்கிறேன்.

(க - ரை) ஒரு பாதியான ஈச்வரனின் புன்சிரிப்பு முப்புரங்கள் ரூபங்களான அஸுரர்களை எரித்ததென்றால் மற்றொரு பாதியான உன் புன்சிரிப்பும் அவ்விதமே என் காரண சரீரம், லிங்கசரீரம் ஸ்தூலசரீரம் என்ற மூன்று சரீரங்களையும் எரிக்கட்டும் என்று உன் புன்சிரிப்பை நான் தியானம் செய்கிறேன்.

[குறிப்பு:—'जितं त्रिपुरं' என்ற அச்சுப்புத்தகப் பாடம் 'जितत्रिपुरं' என்று மாற்றப் பட்டிருக்கிறது.]

80. If one half of your smile had vanquished the Tripuras, could not the other half achieve as much? Therefore, Mother, I contemplate upon your smile inviting it to burn out my causal, subtle, and material bodies.

मत्क्लेशदर्शनपरिद्रवदन्तरङ्ग-
हैयङ्गवीनपरिवाहनिभं जनन्याः ।
अन्तस्तमोऽपहमनुस्मरतां जनानां
मन्दस्मितं तव तु मङ्गळमस्तु भूत्यै ॥ ८१ ॥

மத்க்லேஶதர்ஶநபரித்ரவதந்தரங்க-
ஹையங்கவீநபரிவாஹநிபம் ஜநந்யா: ।
அந்தஸ்தமோऽபஹமநுஸ்மரதாம் ஜநாநாம்
மந்தஸ்மிதம் தவ து மங்களமஸ்து பூத்யை ॥ அக ॥

मत्क्लेशदर्शनपरिद्रवदन्तरङ्गहैयङ्गवीनपरिवाहनिभम्=என் கஷ்டத்தைப் பார்த்து உருகும் (வெண்ணெய்போன்ற) மனத்தின் வெள்ளம் போன்றதும் अनुस्मरतां जनानाम्=நினைக்கும் ஜனங்களுக்கு अन्तस्तमोऽपहम्=உள்ளிருட்டைப் போக்குவதும் मङ्गळम्=மங்களகரமானதுமான जनन्याः तव तु=அன்னையான உன் मन्दस्मितम् = புன்சிரிப்பு भूत्यै अस्तु = (எனக்கு) க்ஷேமத்தைத் தரட்டும்.

(க - ரை) வெண்ணெய்போன்ற அன்னையின் ஹ்ருதயம் என்மீது கருணையால் உருகிப் புன்சிரிப்பாக வெளியில் பெருகி வருகிறது போலும். ஸகல சோகங்களையும் போக்கக் கூடியதும் ஸர்வமங்களங்களையும் கொடுக்கக் கூடியதுமான அந்தப் புன்னகை எனக்கு க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணட்டும்.

81. The mother's heart melting like butter on seeing my miserable plight seems to gush out in the shape of a smile. May that smile, which can dispel gloom and bring happiness, give us prosperity.

सांसिद्धिकाननसरोरुहदिव्यगन्ध-
सान्द्रीकृतेन्दुशकलाकलिताधिवासम् ।
ताम्बूलसारमखिलागमबोधसारं
मातर्विधेहि मम वक्त्रकलाचिकायाम् ॥ ८२ ॥

ஸாம்ஸித்₄திகாநநஸரோருஹதி₃வ்யக₃ந்த₄-
ஸாந்த்₃ரீக்ருதேந்து₃ஶகலாகலிதாதி₄வாஸம் ।
தாம்பூ₃லஸாரமகி₂லாக₃மபோ₃த₄ஸாரம்
மாதர்விதே₄ஹி மம வக்த்ரகலாசிகாயாம் ॥ அஉ ॥

मातः = தாயே! सांसिद्धिकाननसरोरुहदिव्यगन्धसान्द्रीकृतेन्दुशकलाकलिताधिवासम् = இயற்கை முகத்தாமரையின் மேலான வாஸனை யால் அதிகப்படுத்தப்பட்ட கர்ப்பூரச்சிதளின் மணம் வீசுவதும் अखिलागमबोधसारम् = எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் ஞானத்தைக் கொடுக்க வல்லதுமான ताम्बूलसारम् = வெற்றிலை உமிழ் நீரை मम = என் वक्त्रकलाचिकायाम् = வாயாகிற தம்பல வட்டியில் विधेहि = துப்பு.

(க - ரை) ஸ்வபாவமாயுள்ள வாயின் மணத்தால் அதிகமான கர்ப்பூரவாஸனை யுடையதும் வித்யையை அளிக்கக்கூடியதுமான உன் வெற்றிலை உமிழ் நீரை என் வாயில் துப்பு.

(ஸ்ரீ காளிதாஸகவி மூககவி முதலியவர்கள் தேவியின் தாம்பூல ஸாரத்தால் கவிதையை யடைந்தார்கள் என்பது ஐதிஹ்யம்).

82. Mother, let my mouth be the spittoon for the betel juice, which possesses the fragrance of camphor flakes, intensified by the natural fragrance of

your mouth, and which is the essence of all sacred knowledge.

नासामणिस्तव शिवे चिरसंस्तवेन
प्रत्याहृते मनसि भाति तपोधनानाम् ।
अज्ञानसंततिनिशात्ययसूचनार्थ-
माविर्भवन्त्यसुरदेशिकतारकेव ॥ ८३ ॥

நாஸாமணிஸ்தவ ஶிவே சிரஸம்ஸ்தவேந
ப்ரத்யாஹ்ருதே மநஸி பாதி தபோதநாநாம் ।
அஜ்ஞாநஸந்ததிநிஶாத்யயஸூசநார்த்த-
மாவிர்பவந்த்யஸுரதேஶிகதாரகேவ ॥ அங ॥

शिवे=ஈச்வரி! चिरसंस्तवेन=வெகு நாள் பழக்கத்தால் प्रत्याहृते=வசப்படுத்தப்பட்ட तपोधनानाम्=முனிவர்களின் मनसि=மனத்தில் तव नासामणिः=உன் புல்லாக்கு अज्ञानसंततिनिशात्ययसूचनार्थम्=அஜ்ஞானப் பெருவெள்ள மென்ற இரவின் முடிவைக் குறிப்பதற்காக आविर्भवन्ती=உதயமாகும் असुरदेशिकतारकेव=சுக்கிரனைப்போல் भाति=தோன்றுகிறது.

(க - ரை) யோகிகள், அஜ்ஞானமாகிற இரவு முடிந்ததெனத் தெரிவிக்கும் சுக்ரோதயம் போன்ற உன் புல்லாக்கை பலகாலம் ஸாதனைகள் செய்து வசப்படுத்தப் பட்ட மனத்தில் வைத்து தியானம் செய்து கிருதார்த்தர் களாயிருக்கிறார்கள்.

83. Consort of Śiva! the pearl pendent of your nose shines in the minds of sages brought under control by dint of long practice, like the planet Venus

indicating the termination of the long night of ignorance.

(The appearance of Venus in the Eastern sky indicates the proximity of Dawn.)

ताम्बूलगर्भपरिफुल्लकपोललक्ष्य-
ताटङ्कमौक्तिकमणिप्रतिबिम्बदम्भात् ।
अस्तद्वयव्यतिकरामलसत्त्वमाद्यं
वर्णं बिभर्ति जठरे तव वक्त्रबिम्बम् ॥ ८४ ॥

தாம்பூலகர்பபரிபுல்லகபோலலக்ஷ்ய-
தாடங்கமௌக்திகமணிப்ரதிபிம்பதம்பாத் ।
அஸ்தத்வயவ்யதிகராமலஸத்த்வமாத்யம்
வர்ணம் பிபர்தி ஜடரே தவ வக்த்ரபிம்பம் ॥ அச ॥

ताम्बूलगर्भपरिफुल्लकपोललक्ष्यताटङ्कमौक्तिकमणिप्रतिबिम्बदम्भात्= தாம்பூலம் அடங்கியிருப்பதால் உப்பின கன்னத்தில் காணப்படும் காது அணிமுத்தின் நிழல் என்ற வியாஜத்தினால் अस्तद्वयव्यतिकरामलसत्त्वम् = இரண்டென்பதற்ற நிர்மலமான ஸ்வரூபமுடைய आद्यं वर्णम्= ஆதியான எழுத்தை तव वक्त्रबिम्बम्= உன் முகம் जठरे बिभर्ति= தனக்குள் வைத்திருக்கிறது.

(க ரை) வெற்றிலை அடக்கியிருப்பதால் உப்பியிருக்கும், உன் பளபளப்பான கன்னத்தில் கண்ணாடியில் போல் பிரதிபிம்பித்திருக்கும் உன் காதோலையின் முத்து பார்ப்பவர்களுக்கு உன் வாய்க்குள் (கர்பத்திலிருப்பது போல்) இருக்கும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான 'ஓம்' என்ற முதல் எழுத்துப்போல தென்படுகிறது.

84. Your mouth seems to bear in its cavity the first letter **Om** which is the pure essence of the one universal spirit, on account of the cheek bulging out with chewed betel bearing the reflection of the ear ornament.

दत्ते श्रियं बहुविधां कुशलानि दत्ते
दत्ते पदं सुरपतेरपि लीलयैव ।
ईदृग्विधाम्ब तव दृष्टिरितोऽधिका वा
नाद्यापि कर्णमतिवर्तितुमीश्वरीयम् ॥ ८५ ॥

த³த்தே ஶ்ரியம் ப³ஹுவிதா⁴ம் குஶலாநி த³த்தே
த³த்தே பத³ம் ஸுரபதேரபி லீலயைவ ।
ஈத்³ருக்³விதா⁴ம்ப³ தவ த்³ருஷ்டிரிதோऽதி⁴கா வா
நாத்³யாபி கர்ணமதிவர்திதுமீஶ்வரீயம் ॥ அரு ॥

बहुविधां श्रियम्=பற்பலவிதமான ஐச்வர்யத்தை दत्ते=கொடுக்கின்றது. कुशलानि=க்ஷேமங்களை दत्ते=செய்கிறது. सुरपतेरपि पदम्=இந்திரபதவியைக்கூட लीलयैव=ஸுலபமாய் दत्ते=அளிக்கிறது. अम्ब=தாயே! ईदृग्विधा=இப்பேர்ப்பட்டதும் इतोऽधिका वा=இதற்கும் மேலானதுமான इयं तव दृष्टिः=இந்த உன் கண் अद्यापि=இதுவரையில் कर्णम् अतिवर्तितुम्=காதைத் தாண்டுவதற்கு (கர்ணனை வெல்ல) न ईश्वरी=சாமர்த்தியம் உடையதாக ஆகவில்லை.

(க - ரை) [கண் காதளவு ஓடுகிறது. ஆனால் காதைத் தாண்டாது. "கர்ண:" என்றால் காது; கர்ணன் என்ற அங்கராஜன். இங்கு "கர்ண:" என்ற பதத்தை ச்லேஷையாக உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறார்.]

உன் கடாக்ஷம் எதையும் கொடுக்கும். ஆனால் (கொடையில்) கர்ணனை வெல்ல முடியவில்லை. காதளவு நீண்டு இருக்கிறது.

85. Your look gives manifold prosperity and grants all sorts of happiness. It easily bestows on one even the status of Indra. Mother, it may be capable of granting these and even greater things, but, to this very day, it has not excelled Karna (travelled beyond the ear.)

पाषाणकूटकठिने जनदुर्विगाहे
व्यर्थं महत्युपनिषद्विपिने प्रवृत्ता ।
सेव्येत केन तव लोचनचन्द्रिकेयम्
एनां निपातय सकृन्मयि तप्यमाने ॥ ८६ ॥

பாஷாணகூடகடினே ஜநது³ர்விகா³ஹே
வ்யர்த²ம் மஹத்யுபநிஷத்³விபிநே ப்ரவ்ருத்தா ।
ஸேவ்யேத கேந தவ லோசநசந்த்³ரிகேயம்
ஏநாம் நிபாதய ஸக்ருந்மயி தப்யமாநே ॥ அசு ॥

पाषाणकूटकठिने = கற்கள் குவியல்களால் (போல) நெரடானதும் (வியாக்யானம் செய்ய முடியாத வாக்யங்களால் கடினமானதும்) जनदुर्विगाहे = ஜனங்கள் நுழைய இடம் தராததும் (புத்திக்கு எட்டாததும்) ஆன महति उपनिषद्विपिने = உபநிஷத்தாகிற (அடர்ந்து வழியில்லாமல் இருப்பதான) பெரும் கானகத்தில் व्यर्थं प्रवृत्ता = வீணாக வீசுகிற तव = உன் इयम् = இந்த लोचनचन्द्रिका = கண் ஒளியாகிற நிலவு केन = सेव्येत = யாரால் அனுபவிக்கப்படப் போகிறது? एनाम् = இதை तप्यमाने = தாபப்படும் मयि = என்பேரில் सकृत् = ஒருதரம் निपातय = வீசிறு.

(க - ரை) காட்டில் வீசும் நிலவு வீண்போகிறது. தாபப்படுகிறவர்கள் மீது வீசினுல் அந்நிலவு பயன்படுவதாகும். உபநிஷத்துக்கள் கற்கள் நிறைந்த காடு போன்று ஜனங்களின் புத்திக்கு சஞ்சாரம் செய்யத் தகுந்தவைகளாக இல்லாததால் உன் கடாக்ஷமாகிற நிலவு அக்கானகத்தில் வீணே ஏன் வீசவேண்டும்? ஸம்ஸாரதாபத்தினுல் வருந்தும் என்மீது வீசினுல் நான் ஸுகமடைவேன். (உபநிஷத்துக்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாலும் ப்ரஹ்மமே தேவியாக ஆனதாலும் உபநிஷத்துக்களில் தேவி சஞ்சரிக்கிருள் (54-ஆவது ச்லோகம் பார்க்க.) என்றும், தேவியின் கடாக்ஷம் அவைகளில் விழுவதாயும் இன்னும் பலவிதமாயும் வருணிப்பது கவிகளின் இயல்பு.

86. Who will profit by the moonlight of your eyes, which shines in vain over the vast woods of the Upanishads strewn with craggy hillocks and impassable by men? Bathe me who am suffering from anguish in that moonlight just for a while.

कामं शिवेन शमितं पुनरुज्जगार
दृष्टिस्तवेति किमियं जननि स्तुतिस्ते ।
लीलाप्रसूतपुरुषार्थचतुष्टयाया-
स्तस्याः परं तु स भवत्यवयुत्यवादः ॥ ८७ ॥

காமம் ஶிவேந ஶமிதம் புநருஜ்ஜகார
த்ருஷ்டிஸ்தவேதி கிமியம் ஜநநி ஸ்துதிஸ்தே ।
லீலாப்ரஸூதபுருஷார்த்தசதுஷ்டயாயா-
ஸ்தஸ்யா: பரம் து ஸ பவத்யவயுத்யவாத: ॥ அஎ ॥

जननि=தாயே! शिवेन=சிவனால் शमितम्=அழிக்கப்பட்ட, कामम्=மன்மதனை तव दृष्टिः=உன் பார்வை पुनः=மறுபடி उज्जगार=எழுப்பியது इति=என்ற इयम्=இது ते स्तुतिः किम्=உனக்கு ஸ்தோத்திரமாகுமா? परं तु=அன்றியில் लीलाप्रसूतपुरुषार्थचतुष्टयायाः तस्याः=விளையாட்டாகக் கொடுக்கப்பட்ட நான்கு வாழ்க்கைப் பயன்களையுமுடைய உன் பார்வைக்கு सः अवयुत्यवादः भवति=அது ஒன்றைமட்டும் பிரித்துச் சொல்லும் தோஷமுடைய வார்த்தையாகிறது.

(க - ரை) தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய உன் பார்வையைப் புகழவாரம்பித்தவன் அது சிவன் எரித்த காமனை உயிர்ப்பித்தது என்று மட்டும் சொல்வது அரை குறையான ஸ்தோத்திரமாகும்.

7. Mother, it is a defective praise to say of your look that it revived Cupid who was annihilated by Siva. For, while the look, by its mere sportive caprice, can fulfil the entire fourfold desires of men such a praise can only be partial.

सोमो जगज्जनयितेति यदाह वेदो
नेदं लतापरमिति भ्रमितव्यमार्यैः ।
यः शैववामतनुवर्तिभवद्दृगात्मा
चन्द्रो जगत्सृजति तत्पर एष वादः ॥ ८८ ॥

ஸோமோ ஜகஜ்ஜநயிதேதி யதாஹ வேதோ
நேதம் லதாபரமிதி ப்ரமிதவ்யமார்யை: ।
ய: சைவவாமதநுவர்திபவத்த்ருகாத்மா
சந்த்ரோ ஜகத் ஸ்ருஜதி தத்பர ஏஷ வாத: ॥ அஅ ॥

सोमः="ஸோமன்" जगज्जनयिता=உலகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது इति=என்று वेदः=வேதம் यदाह इदम्= சொன்னது लतापरम् इति=கொடியைக் குறித்ததென்று आर्यैः=பெரியோர்கள் न भ्रमितव्यम्=தவருக நினைக்கவேண் டாம். एष वादः=இந்த வார்த்தை शैववामतनुवर्तिभवद्दृगात्मा= சிவனின் இடது பக்கமிருக்கும் உன்னுடைய கண்ணுகிற यः चन्द्रः=எந்த சந்திரன் जगत्=ஜகத்தை सृजति=ஸ்ருஷ் டிக்கிருனே तत्परः=அவனைக் குறிக்கிறது.

(க - ரை) வேதத்தில் "ஸோமன்" ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்கிருன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. "ஸோமன்" என்ருல் "ஸோமலதை" என்று வித்வான் கள் வ்யாக்யானம் செய்கிருர்கள். அது ஸரியல்ல. ஸோமன் என்ருல் சந்திரன் அதாவது அர்த்தநாரீச் வரரின் இடது கண்ணுக இருக்கும் சந்திரன். [தேவி தன் கண் பார்வையால் லோகங்களை சிருஷ்டிக்கிருள்.]

88. Learned men should not mistake the meaning of the Veda when it says that "Soma" created the world, thinking that the creeper "Śoma" is referred to. The reference is really to the moon which in the guise of your eye, where you form the left part of Siva, creates the world.

सूच्यग्रवद्वसुमतीमणुवच्च मेरुं
दृष्टिर्यदम्ब तव पश्यति दानशौण्डा ।
दृष्टास्त्वया वयमपीह ततः स्मरामो
वेशन्तमेव भवसागरमुत्तरङ्गम् ॥ ८९ ॥

ஸூச்யக்ரவத் வஸுமதீமணுவச்ச மேரும்
த்ருஷ்டிர்யதம்ப தவ பஶ்யதி தானஶௌண்டா ।

த்ருஷ்டாஸ்த்வயா வயமபீஹ தத: ஸ்மராமோ
வேஶந்தமேவ ஭வஸாகரமுத்தரங்கம் ॥ அகூ ॥

अम्ब=தாயே! दानशौण्डा=கொடுப்பதில் தேர்ச்சியடைந்த तव दृष्टिः=உன் பார்வை वसुमतीम्=பூமியை सूच्यग्रवत्=ஊசி முனையாகவும் मेरुम्=மேருவை अणुवत् च=அணுவாகவும் यत् पश्यति ततः=பார்ப்பதினால் त्वया दृष्टाः=உன்னால் பார்க்கப்பட்டவர்களான इह वयमपि=இந்த நாங்கள்கூட उत्तरङ्गम्=அலை மோதுகின்ற भवसागरम्=பிறவிக்கடலை वेशन्तमेव= சிறு குட்டையாகவே स्मरामः=எண்ணுகிறோம்.

(க - ரை) தேவி, உன் கடாக்ஷம் உதாரணகுணத்தில் நிகரற்றது. கொடுக்கும் விஷயத்தில் பூமியை ஊசி முனையாகவும், மேருவைப் பரமாணுவாகவும் நினைக்கிறது. உன் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமான நாங்களோ, அதேமாதிரி ஸம்ஸாரஸாகரத்தைச் சிறு குட்டையாக மதிக்கின்றோம். [தேவியின் கடாக்ஷத்தினால் பிறவிக்கடலை சுலுவாகக் கடக்கிறோம்.]

89. Mother, just because your look most liberally inclined would think of the Earth as the point of a needle or of MERU as a mere atom, we too who are looked at by you think of the ocean of *Samsara* with its beating billows as but a pool.

वाणीनिकेतनतया घनसारगौराः
कह्लारकेसररुचः कमलानुषङ्गात् ।
मातर्जयन्ति शरणागतलोकचेतो-
मालिन्यमार्जनवशादसिताः कटाक्षाः ॥ ९० ॥

வாணீநிகேதநதயா வநஸாரகௌரா:
கஹ்லாரகேஸரருச: கமலாநுஷங்காத் ।
மாதர்ஜயந்தி ஶரணாகதலோகசேதோ-
மாலிந்யமார்ஜநவஶாதஸிதா: கடாக்ஷா: ॥ கூ0 ॥

मातः=தாயே! वाणीनिकेतनतया=ஸரஸ்வதிக்கு இருப்பிடமாகையால் घनसारगौराः=கர்ப்பூரம்போல் வெண்மை நிறம் உடையவையும், कमलानुषङ्गात्=லக்ஷ்மியின் சேர்க்கையால் कह्लारकेसररुचः=தாமரைத் தாதுக்களின் காந்தியுடையவையும் शरणागतलोकचेतोमालिन्यमार्जनवशात्=சரணமடைந்த ஜனங்களின் சித்தத்திலுள்ள அழுக்கைத் துடைத்த காரணத்தால் असिताः=கறுப்பானவையும் ஆன (உன்) कटाक्षाः=பார்வைகள் जयन्ति=மேலாக விளங்குகின்றன.

(க - ரை) உன் கடாக்ஷங்கள் ஸரஸ்வதீ தேவிக்கு வஸிக்குமிடமாக இருப்பதால் கர்பூரம்போல் வெளுப்பாயும் லக்ஷ்மிதேவியின் ஸம்பந்தத்தால் தாமரைத் தாதுக்களின் சிவப்பு நிறமுடையவைகளாயும், சரணமடைந்த ஜனங்களின் பாபங்களைத் துடைப்பதால் கறுப்பாயும் இருக்கின்றன. [கடாக்ஷங்கள் வித்யையையும், ஸம்பத்தையும்கொடுத்து ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் சக்தியுடையவை.]

90. Mother, your glances flourish, shining white like camphor on account of their being the abode of *Sarasvati*, bearing the hue of the filaments of the Lotus due to the presence in them of LAKSHMI and dark in lustre by reason of their brushing aside the dirt of the minds of the multitudes of beings taking refuge under you.

आकर्णमुल्लसति मातरपाङ्गदेशे
कालाञ्जनेन घटिता तव भाति रेखा ।
शैवालपङ्क्तिरिव संततनिर्जिहान-
कारुण्यपूरपदवीकलितानुबन्धा ॥ ९१ ॥

ஆகர்ணமுல்லஸதி மாதரபாங்கதேஶே
காலாஞ்ஜநேந வடிதா தவ ஹாதி ரேவா ।
ஶைவாலபங்க்திரிவ ஸந்ததநிர்ஜிஹாந-
காருண்யபூரபதவீகலிதாநுபந்தா ॥ கூக ॥

मातः = தாயே! आकर्णम् = காதுவரையில் (நீண்டு) उल्लसति = விளங்கும் तव अपाङ्गदेशे = உன் கடைக்கண்ணில் कालाञ्जनेन = கருமையான மையினுல் घटिता रेखा = இழுக்கப்பட்ட கோடானது सन्ततनिर्जिहानकारुण्यपूरपदवीकलितानुबन्धा = எப்பொழுதும் பெருகும் தயையாகிற வெள்ளத்தினிடம் சேர்ந்திருக்கும் शैवालपङ्क्तिरिव = பாசியின் வரிசைபோல் भाति = தோன்றுகிறது.

(க - ரை) கருணை என்ற வெள்ளம் பெருகும் உன் கண்ணின் கோடியில் தீட்டியிருக்கும் மையைப் பாசியெனக் கொள்ளலாம். பாசி ஒரு ஓரமாக ஒதுங்குமல்லவா?

91. The stain of collyrium at the corner of your eyes which recedes as far as the ear has the appearance of a line of moss floating over the unceasing flood of compassion gushing forth from the eyes.

विश्वं सृजत्यवति हन्ति च यत्कटाक्षो
विश्वस्यतां कथमसौ चपलस्वभावः ।

एषोऽपि यामनुसरल्लँभते यशांसि
तामेव विश्वसिमि देवि तवानुकम्पाम् ॥ ९२ ॥

விஶ்வம் ஸ்ருஜத்யவதி ஹந்தி ச யத்கடாக்ஷோ
விஶ்வஸ்யதாம் கத²மஸௌ சபலஸ்வபா⁴வ: ।
ஏஷோऽபி யாமநுஸரந் லப⁴தே யஶாம்ஸி
தாமேவ விஶ்வஸிமி தே³வி தவாநுகம்பாம் ॥ ௯௨ ॥

यत्कटाक्षः=எந்த உன் கடைக்கண் பார்வை विश्वं सृजति= உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றதோ अवति=காக்கின்றதோ हन्ति च=ஒழிக்கவும் ஒழிக்கின்றதோ, चपलस्वभावः=நிலைமையில்லா இயல்புடைய (சஞ்சலமான) असौ=இந்த கடாக்ஷத்தை कथं=எப்படி विश्वस्यताम्=நம்புகிறது? देवि= தேவியே! एषः अपि=இதுவும் याम्=எதை अनुसरन्= பின்பற்றி यशांसि=கீர்த்தியை लभते=அடைகின்றதோ ताम्= அந்த तव अनुकम्पाम् एव=உன் தயையைத்தான் विश्वसिमि= நம்புகிறேன்.

(க - ரை) உன் கடாக்ஷம் லோகத்தை சிருஷ்டிப்பதும், காப்பதும் அழிப்பதுமாக இருப்பதால், அதனுடைய காரியம் நிலையற்றதாக விருக்கிறது. அதை நான் நம்பமாட்டேன். (கடைக்கண் பார்வை சஞ்சலமான தன்றோ?) உன் கடாக்ஷமும் எதற்கு உட்பட்டு நடந்து கீர்த்தியடைந்து வருகிறதோ, அந்த உன் கருணையை நான் நம்பிச் சரணமடைகின்றேன்.

92. How can I trust your corner glace which creates, protects and also destroys the universe, thus showing its capricious nature? Goddess, I would trust only your compassion acting in obedience to which even that corner glance achieves fame.

अर्धं कळङ्करहिता करुणैव शंभो-
र्धं गुणास्तदितरे सकलाः समेताः ।
इत्यम्ब संप्रति किल स्फुरितं रहस्यं
संपश्यतो मम भवन्मयमैशमर्धम् ॥ ९३ ॥

அர்யம் களங்கரஹிதா கருணைவ ஶம்போ-
ரர்யம் குணாஸ்ததிதரே ஸகலா: ஸமேதா: ।
இத்யம்ப ஸம்ப்ரதி கில ஸ்புரிதம் ரஹஸ்யம்
ஸம்பஶ்யதோ மம பவந்மயமைஶமர்யம் ॥ கூங ॥

अम्ब = அன்னையே! कळङ्करहिता = நிர்மலமான करुणैव = தயையே शंभोः = சிவனின் अर्धम् = பாதி तदितरे = அதைக் காட்டிலும் வேறான सकलाः = எல்லா गुणाः = குணங்களும் समेताः = சேர்ந்து अर्धम् इति = பாதி என்ற रहस्यं = நுட்பம் भवन्मयम् = உன் உருவு கொண்டதான ऐशम् = சிவனின் अर्धं = பாதியை संपश्यतः = பார்க்கும் मम = எனக்கு संप्रति किल = இப்போதல்லவா स्फुरितम् = மனதில் தோன்றிற்று.

(க - ரை) அர்த்த நாரீச்வரரின் இடது பாதி கருணையே உருவு கொண்ட தேவியாதலால் ஈச்வரனின் பெருமை வாய்ந்த ஸகல குணங்களும் ஒரு பாதியும், கருணை மட்டும் மற்றொரு பாதியும் என்ற ரஹஸ்யம் எனக்கு வெளியாகிறது. [பகவானின் அநந்த கல்யாண குணங்களில் தயை என்ற குணமே மிகப்பெரிது என்று சரணமடைவோர் கண்டு கொள்கின்றனர்.]

93. Mother, now that I see how you comprise one half of Iswara's form, I make discovery of a secret, namely, that Iswara's motiveless compassion on the one

side weighs equally with all His other excellences pitted against it on the other side.

अम्ब भ्रुवोस्तव विचेष्टितमप्रमत्तं
संपश्यतां निजनिजार्थनिदेशहेतोः ।
तन्मूलदेशनिहिता निभृता सुराणां
दृष्टिः प्रयाति मृगनाभिविशेषकत्वम् ॥९४ ॥

அம்ப ப்ருவோஸ்தவ விசேஷ்டிதமப்ரமத்தம்
ஸம்பஶ்யதாம் நிஜநிஜார்த்தநிதேஶஹேதோ: ।
தந்மூலதேஶநிஹிதா நிப்ருதா ஸுராணாம்
த்ருஷ்டி: ப்ரயாதி ம்ருகநாபிவிஶேஷகத்வம் ॥ கூச ॥

अम्ब = அன்னையே! तव = உன் भ्रुवोः = புருவங்களின் विचेष्टितम् = அசைதலை निजनिजार्थनिदेशहेतोः = தன் தன் காரியங்களில் கட்டளைகளை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு अप्रमत्तम् = கவனமாய் संपश्यताम् = பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் सुराणाम् = தேவர்களுடைய तन्मूलदेशनिहिता निभृता = அப்புருவங்களின் இடையே செலுத்தப்பட்டு அசைவற்றிருக்கும் दृष्टिः = பார்வை मृगनाभिविशेषकत्वं = கஸ்தூரிப்பொட்டாக प्रयाति = ஆகிறது.

(க - ரை) தேவர்கள், உன் புருவங்கள் அசைவதைக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் காரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டு உன் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுகிறார்கள். உன் புருவங்களில் கவனமாகச் செலுத்தப்பட்ட அவர்களின் கரிய கூர்மையான பார்வைகளே உன் புருவங்களின் மத்தியில் திலகமாக விளங்குகின்றன.

94. Mother, the looks of the Gods, fixed on the meeting place of your brows in their anxiety to read

with acute attention your behests for them from the movement of your brows, being stuck up there, discharge the function of the musk mark.

सारं कणं कणमघर्मरुचां सहस्रात्
संगृह्य निर्मितमिदं तव वक्त्रबिम्बम् ।
तावत्सुधाकरकलङ्ककुलानि पश्चा-
दन्यत्र देवि निहितानि कचापदेशात् ॥ ९५ ॥

ஸாரம் கணம் கணமவர்மருசாம் ஸஹஸ்ராத்
ஸங்ருஹ்ய நிர்மிதமிதம் தவ வக்த்ரபிம்பம் ।
தாவத்ஸுதாகரகளங்ககுலாநி பஶ்சா-
தந்யத்ர தேவி நிஹிதாநி கசாபதேஶாத் ॥ கூரு ॥

देवि=தேவியே! अघर्मरुचां सहस्रात्=ஆயிரம் சந்திரர்களிடமிருந்து कणं कणम्=துளித்துளியாய் सारम्=ஸாரமான பாகத்தை संगृह्य=எடுத்து इदम्=இந்த तव=உன் वक्त्रबिम्बम्=முகம் निर्मितम्=உண்டுபண்ணப்பட்டது. तावत्सुधाकरकलङ्ककुलानि=அவ்வளவு சந்திரன்களுடையவும் களங்கங்கள் पश्चात्=பின்னுல் अन्यत्र=வேறிடத்தில் कचापदेशात्=தலைமயிர் என்று பெயர் வழங்கும்படி निहितानि=வைக்கப்பட்டன.

(க - ரை) உன் முகம் ஆயிரம் சந்திரர்களின் பிரகாசமுள்ளதும் உன் கூந்தல் சந்திர களங்கம்போல் கறுப்பாகவுமிருப்பதால், சந்திரன்களின் பிரகாசமான பாகங்களைக் கொண்டு உன் முகத்தை சிருஷ்டித்துவிட்டு மிகுதியான இருண்ட களங்கங்களைக் கூந்தலாக (பிரமன்) வைத்தான் போலும்.

95. Your face was created with the luminous parts of a thousand moons extracted particle by particle. The black spots of as many moons, Oh Goddess, were heaped up just on the other side to form the tresses of hair.

विन्यस्तमिन्द्रमणिकन्दलसुन्दरेषु
केशेषु ते स्फटिकनिर्मलमिन्दुखण्डम् ।
आधारसङ्गतिवशादसितायमान-
मिन्दीवरच्छदवतंसदशां बिभर्ति ॥ ९६ ॥

விந்யஸ்தமிந்த்ரமணிகந்தலஸுந்தரேஷு
கேஶேஷு தே ஸ்ஃபடிகநிர்மலமிந்துகண்டம் ।
ஆதாரஸங்கதிவஶாதஸிதாயமாந-
மிந்தீவரச்சதவதம்ஸதஶாம் பிபர்தி ॥ கசு ॥

इन्द्रमणिकन्दलसुन्दरेषु = இந்திரநீலக்கல்லின் அழகிய காந்தியோடுகூடிய ते केशेषु = உன் கூந்தலில் विन्यस्तं = வைக்கப்பட்ட स्फटिकनिर्मलम् = ஸ்படிகம்போல் குற்றமற்ற इन्दुखण्डम् = சந்திரகலை आधारसङ्गतिवशात् = ஆதாரமான (கூந்தலின் சேர்க்கையினால் असितायमानम् = கறுமை நிறமுள்ளதாகி इन्दीवरच्छद-वतंसदशां = நீலோத்பல புஷ்பத்தின் இதழாலுண்டான அவதம்ஸமாயிருத்தலை बिभर्ति = அடைகின்றது.

(க - ரை) நீலக்கல்லின் காந்தியுடைய உன் கூந்தலில் சந்திரன் நீலநிறமான கிரணங்களால் சூழப்பட்டு நீலோத்பல புஷ்பத்தின் இதழ்போல பிரகாசிக்கிறான்.

96. The moon phase bright like crystal placed on your locks, lovely like the shoots of sapphire, becoming bluish by the contact, almost looks like a petal of the blue lily worn as ornament on the head.

चिन्तामणिस्त्रिभुवनेश्वरि कौस्तुभश्च
ख्यातौ मणी तव गृहाङ्गणकुट्टिमस्थौ ।
किं रत्नमन्यदुपलभ्य किरीटकोटिं
वाचस्पतिप्रभृतयस्तव वर्णयन्तु ॥ ९७ ॥

சிந்தாமணிஸ்த்ரிபுவனேஶ்வரி கௌஸ்துபஶ்ச
க்யாதௌ மணீ தவ க்ருஹாங்கணகுட்டிமஸ்தௌ ।
கிம் ரத்நமந்யதுபலப்ய கிரீடகோடிம்
வாசஸ்பதிப்ரப்ருதயஸ்தவ வர்ணயந்து ॥ ௯௭ ॥

त्रिभुवनेश्वरि = மூவுலகிற்கும் அரசியே! चिन्तामणिः = சிந்தாமணி என்றும் कौस्तुभश्च = கௌஸ்துபம் என்றும் ख्यातौ मणी = பிரஸித்தி பெற்ற இரண்டு ரத்னங்கள் तव = உன் गृहाङ्गणकुट्टिमस्थौ = வீட்டு ரேழியில் இருப்பவை. अन्यत् किं रत्नम् = வேறு எந்த ரத்னத்தை उपलभ्य = கண்டு तव किरीटकोटिं = உன் முகுடத்தை वाचस्पतिप्रभृतयः = பிருஹஸ்பதி முதலியவர்கள் वर्णयन्तु = வர்ணிக்கட்டும்.

(க - ரை) சிந்தாமணி, கௌஸ்துபம் என்ற இரண்டு ரத்னங்களும் உன் வீட்டு வாசலில் காத்திருக்கின்றன. உன் தலைக் கிரீடத்தில் உன்னால் தரிக்கப்படும் ரத்னம் இன்னும் உயர்ந்ததாகவல்லவா இருக்கவேண்டும். ஆனால் சிந்தாமணி, கௌஸ்துபம் என்ற இவ்விரண்டை விட உயர்ந்த ரத்னத்தை பிருஹஸ்பதிகூட அறியார். இந்நிலைமையில் உன் கிரீடத்தை பிருஹஸ்பதி முதலியவர்கள்கூட வருணிக்க யோக்யதையில்லாதவர்கள்.

97. Queen of the worlds, the well known gems of CHINTAMANI and KAUSTUBHA wait at the entrance of your abode. Who can describe even if he

be Vachaspati or his compeer—your crown as it passes anybody's understanding what other jewel adorns it?

प्रादुर्भवत्तरणिबिम्बशतारुणानि
पर्याप्तशीतकिरणायुतशीतलानि ।
शृङ्गाररसारपरिवाहमयानि मात-
रङ्गानि केऽपि चरमे जनुषि स्मरन्ति ॥ ९८ ॥

ப்ராதுர்பவத்தரணிபிம்பஶதாருணாநி
பர்யாப்தஶீதகிரணாயுதஶீதளாநி ।
ஶ்ருங்காரஸாரபரிவாஹமயாநி மாத-
ரங்காநி கேऽபி சரமே ஜநுஷி ஸ்மரந்தி ॥ ௯௮ ॥

मातः = தாயே! प्रादुर्भवत्तरणिबिम्बशतारुणानि = உதிக்கும் நூறு சூர்யர்கள்போல் சிவந்த வர்ணமுடையவைகளும் पर्याप्तशीत-किरणायुतशीतलानि = பூர்ணமான பதினாயிரம் சந்திரர்கள்போல் குளிர்ந்தவையும் शृङ्गारसारपरिवाहमयानि = ச்ருங்கார ரஸத்தின் ஸாரப் பெருக்கு மயமானவையுமான अङ्गानि = உன் அங்கங்களை केऽपि = ஏதோ சிலர் चरमे जनुषि = கடைசி ஜன்மத்தில் स्मरन्ति = ஸ்மரிக்கின்றனர்.

(க - ரை) நூறு சூர்யர்களின் - சிவப்பு நிறமுடையதும் கணக்கில்லாத சந்திரர்களின் குளிர்ச்சியுடையதும் அன்பு பெருகுவதுமான உன் அங்கங்களை நினைத்தவனுக்கு மறு பிறப்பில்லை.

98. Mother, at the very last of their series of births, the fortunate few mediate upon your form ruddy like a hundred rising suns, cool like ten thousand full moons and steeped in a profuse overflow of pure love.

प्रत्यग्रकुङ्कुमरसाकलिताङ्गरागं
प्रत्यङ्गदत्तमणिभूषणजालरम्यम् ।
ताम्बूलपूरितमुखं तरुणेन्दुचूडं
सर्वारुणं किमपि वस्तु ममाविरस्तु ॥ ९९ ॥

ப்ரத்யக்ரகுங்குமரஸாகலிதாங்கராகம்
ப்ரத்யங்கதத்தமணிபூஷணஜாலரம்யம் ।
தாம்பூலபூரிதமுகம் தருணேந்துசூடம்
ஸர்வாருணம் கிமபி வஸ்து மமாவிரஸ்து ॥ கூகூ ॥

प्रत्यग्रकुङ्कुमरसाकलिताङ्गरागम्=புதிதான குங்குமக் குழம்பால் செய்யப்பட்ட தேகப்பூச்சையுடையதும் प्रत्यङ्गदत्तमणिभूषणजालरम्यम्=ஒவ்வோர் அங்கங்களிலும் அணியப்பட்ட ரத்னாபரணங்களால் அழகுடையதும் ताम्बूलपूरितमुखम्=தாம்பூலம் நிறைந்த வாயுடையதும் तरुणेन्दुचूडम्=இளம் சந்திரனைச் சிரத்தில் தரித்ததும் सर्वारुणम्=முழுதும் சிவப்பு நிறமுமான किमपि वस्तु=ஒரு பொருள் मम आविरस्तु=என் முன் தோன்றட்டும்.

(க - ரை) குங்குமக்குழம்பு பூசிய திருமேனியுடையதும் அங்கங்கள் நிறைந்த ரத்னாபரணங்களுடையதும் தாம்பூலம் அருந்தும் முகமுடையதும் இளம்பிறை சூடிய தலையுடையதும் ஒரே சிவப்பு ஜோதியாயும் இருக்கும் பரம்பொருள் என் கண்ணெதிரில் நிற்கட்டும்.

99. May that all-ruddy object of devotion rise before my vision, wearing the fresh saffron, charming with the many jewelled ornaments worn on every part of the body with its mouth filled with betel and adorned with the young moon on the head.

अर्धं स्त्रियस्त्रिभुवने सचराचरेऽस्मि-
न्नर्धं पुमांस इति दर्शयितुं भवत्या ।
स्त्रीपुंसलक्षणमिदं वपुरावृतं यत्
तेनासि देवि विदिता त्रिजगच्छरीरा ॥ १०० ॥

அர்யம் ஸ்த்ரியஸ்த்ரிபுவநே ஸசராசரேऽஸ்மிந்-
நர்யம் புமாம்ஸ இதி தர்ஶயிதும் பவத்யா ।
ஸ்த்ரீபும்ஸலக்ஷணமிதம் வபுராவ்ருதம் யத்
தேநாஸி தேவி விதிதா த்ரிஜகச்சரீரா ॥ ௧௦௦ ॥

देवि=தேவியே! सचराचरे अस्मिन्=ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமான இந்த त्रिभुवने=மூவுலகிலும் अर्धं स्त्रियः=பாதி ஸ்திரீகள் अर्धं पुमांसः=பாதி ஆண்கள் इति दर्शयितुम्=என்று காண்பிப்பதற்கு स्त्रीपुंसलक्षणम्=ஸ்திரீபுமான் ரூபமான इदं वपुः=இந்தச் சரீரத்தை भवत्या यत् आवृतं तेन=எடுத்துக்கொண்டதனுல் त्रिजगच्छरीरा=மூவுலகங்களையும் தன் சரீரமாகவுடையவளாக विदिता असि=நீ அறியப்படுகிறாய்.

(க - ரை) உலகத்தில் ஆண்கள் பாதி பெண்கள் பாதி என்பார்கள். நீ பாதி புருஷனும் பாதி ஸ்திரீயுமான சரீரத்தை தரித்திருப்பதைப் பார்த்தால் மூவுலகமும் உன் சரீரமே என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

100. In the triple worlds the male and the female are half and half among all the moving or rooted creation. As you have assumed a form half male and half female, Goddess, you are rightly regarded as comprising the three worlds in your own form.

निर्मासि संहरसि निर्वहसि त्रिलोकीं
वृत्तान्तमेतमपि वेत्ति न वा महेशः ।
तस्येश्वरस्य गिरिजे तव साहचर्या-
ज्जातः श्रुतिष्वपि जगज्जनकत्ववादः ॥ १०१ ॥

நிர்மாஸி ஸம்ஹரஸி நிர்வஹஸி த்ரிலோகீம்
வ்ருத்தாந்தமேதமபி வேத்தி ந வா மஹேஶ: ।
தஸ்யேஶ்வரஸ்ய கிரிஜே தவ ஸாஹசர்யா-
ஜ்ஜாத: ஶ்ருதிஷ்வபி ஜகஜ்ஜநகத்வவாத: ॥ ௧0௧ ॥

त्रिलोकीं=மூன்று உலகங்களையும் निर्मासि=நீ சிருஷ்டிக்கிறாய் संहरसि=அழிக்கின்றாய் निर्वहसि=காக்கிறாய் एतम्=இந்த वृत्तान्तम् अपि=வரலாற்றையே महेशः=ஈச்வரன் वेत्ति (वा) न वा=அறிவாரோ அறியமாட்டாரோ गिरिजे=பார்வதி! तस्य ईश्वरस्य=அந்த ஈச்வரனுக்கு तव साहचर्यात्=உன் சேர்க்கையால் श्रुतिषु अपि=வேதங்களில்கூட जगज्जनकत्ववादः=ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பவர் என்ற பெயர் जातः=உண்டாகியிருக்கிறது.

(க - ரை) உலக-சிருஷ்டி, பரிபாலனம், ஸம்ஹாரம் எல்லாம் உன் வேலையே ஒழிய, இந்த விருத்தாந்தமே சிவனுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ சந்தேகம்தான். ஆனால் உன் பதியானதால் அவருக்கு உபநிஷத்துக்களில் கூட ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பவர் என்ற கீர்த்தி உண்டாயிருக்கிறது.

101. Daughter of the Mountain, you create, destroy and carry on the triple worlds. It is doubtful if at all Maheswara is aware of all that. But, because of His being your consort, even the sacred texts speak of of him as the originator of the worlds.

सत्तास्यखण्डसुखसंविदसि त्रिलोकी-
सर्गस्थितिप्रतिहतिष्वपि निर्व्यपेक्षा ।
त्वामन्तरेण शिव इत्यवशिष्यते कि-
मर्धं शिवस्य भवतीत्यनभिज्ञवादः ॥ १०२ ॥

ஸத்தாஸ்யவண்டஸுவஸம்விதஸி த்ரிலோகீ-
ஸர்கஸ்திதிப்ரதிஹதிஷ்வபி நிர்வ்யபேக்ஷா ।
த்வாமந்தரேண ஶிவ இத்யவஶிஷ்யதே கி-
மர்தம் ஶிவஸ்ய பவதீத்யநபிஜ்ஞவாத: ॥ ௧0௨ ॥

सत्ता असि = நீயே உண்மையில் இருக்கும் பொருள், अखण्डसुखसंविदसि = நீ எல்லையில்லா ஆனந்த ஸ்வரூபமானவள். त्रिलोकीसर्गस्थितिप्रतिहतिष्वपि = மூவுலகங்களையும் சிருஷ்டிக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும், निर्व्यपेक्षा = பிறர் உதவியை எதிர் பார்க்காதவள். त्वामन्तरेण = உன்னை விலக்கி शिवः इति = சிவன் என்று ஒருவர் अवशिष्यते किम् = மிஞ்சியிருப்பது ஏது? शिवस्य अर्धम् = சிவனின் பாதி भवती इति = நீ என்பது अनभिज्ञवादः = அறியாதவர் கூறுவது.

(க-ரை) ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமும் நீயே. சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார காரியங்களைச் செய்யும் முக் குணங்களையுடைய மூர்த்தியும் உன்னுடையதே. உன்னை யல்லாமல் சிவன் என்று ஒன்று இருக்கவே முடியாது. இதை அறியாத மானிடர்கள் நீ சிவனின் ஒரு பாதி என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

102. You are the one universal existence and the consciousness of unlimited bliss. Unaided, you do the work of creation, protection and destruction. Is there anything left beside yourself for its being called "Siva"? Fools say that you are only a half of Siva.

नास्मिन् रविस्तपति नात्र विवाति वातो
नास्य प्रवृत्तिमपि वेद जगत् समस्तम् ।
अन्तःपुरं तदिदमीदृशमन्तकारे-
रस्मादृशास्तु सुखमत्र चरन्ति बालाः ॥ १०३ ॥

நாஸ்மிந் ரவிஸ்தபதி நாத்ர விவாதி வாதோ
நாஸ்ய ப்ரவ்ருத்திமபி வேத ஜகத் ஸமஸ்தம் ।
அந்த:புரம் ததிதமீத்ருஶமந்தகாரே-
ரஸ்மாத்ருஶாஸ்து ஸுகமத்ர சரந்தி பாலா: ॥

अस्मिन्=இங்கு रविः=சூர்யன் न तपति=பிரகாசிப்பதில்லை. अत्र=இங்கு वातः=காற்று न विवाति=அடிப்பதில்லை. अस्य प्रवृत्तिमपि=இதனுடைய வரலாற்றைக்கூட समस्तं जगत्=எல்லா உலகமும் न वेद=அறியாது. तदिदम्=அந்த இந்த अन्तकारेः=சிவனுடைய अन्तःपुरम्=சிங்கார மாளிகை ईदृशम्=இத்தகையது. अस्मादृशाः=நம்போன்ற बालाः तु=குழந்தைகளோ अत्र=இதில் सुखम्=யதேச்சையாய் चरन्ति=நடமாடுகின்றனர்.

(க - ரை) அந்தப்புரம் என்பது ராஜபத்தினிகள் வஸிக்குமிடம். லோகேச்வரனை பரமேச்வரன் மஹிஷியான நீ வஸிக்கும் அந்தப்புரத்தில் சூரியனும் காற்றும் கூட நுழைய பயப்படுவார்கள். அதன் விருத்தாந்தத்தையோ யாரால் அறியமுடியும்? ஆனாலும் தேவீபக்தர்கள் அந்த இடத்தில் (கைவல்ய பதவியில்) குழந்தைகளாக இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விளையாடுகிறார்கள்.

குறிப்பு:—[அச்சுப்புஸ்தகத்திலுள்ள 'विभाति' என்பது 'विवाति' என்று திருத்தப்பட்டிருக்கிறது.]

103. There the Sun shines not. There the wind blows not. All the world knows nothing about that. Such is the zenana of the vanquisher of Death. But here children of our type go about with freedom.

त्वत्संनिधानरहितो मम मास्तु देश-
स्त्वत्तत्त्वबोधरहिता मम मास्तु विद्या ।
त्वत्पादभक्तिरहितो मम मास्तु वंश-
स्त्वच्चिन्तया विरहितं मम मास्तु चायुः ॥ १०४ ॥

த்வத்ஸந்நிதாநரஹிதோ மம மாஸ்து தேஶ-
ஸ்த்வத்தத்த்வபோதரஹிதா மம மாஸ்து வித்யா ।
த்வத்பாதபக்திரஹிதோ மம மாஸ்து வம்ஶ-
ஸ்த்வச்சிந்தயா விரஹிதம் மம மாஸ்து சாயு: ॥

त्वत्संनिधानराहितः=உன் திருவுருவமில்லாத देशः=தேசம் मम मा अस्तु=எனக்கு வேண்டாம். त्वत्तत्त्वबोधरहिता=உன் பெருமையைப் புகட்டாத विद्या=வித்யை मम मास्तु=எனக்கு வேண்டாம். त्वत्पादभक्तिरहितः=உன் சரணங்களில் பக்தியில்லாத वंशः=வம்சம் मम मास्तु=எனக்கு வேண்டாம். त्वच्चिन्तया विरहितम्=உன் ஞாபகம் இல்லாத आयुः च=ஆயுளும் मम=எனக்கு मास्तु=வேண்டாம்.

(க - ரை) உன் கோயிலில்லா ஊரில் நானிருக்க நேர வேண்டாம். உன்னைப்பற்றி உபதேசிக்காத வித்யையை நான் வேண்டேன். உன் சரணங்களில் பக்தியில்லாத வம்சம் எனக்கு வேண்டாம், உன் நினைவில்லாத வாழ்நாளை நான் விரும்பவில்லை.

104. Let me not live in a place where you cannot be seen. I despise all learning which does not teach

what you are truly. I do not pray for descendants in my line if they should be devoid of devotion for you. Let me not live my years of life divorced from thoughts about you.

त्वं देवि यादृगसि तादृगसि त्वमीदृ-
गेषेति वक्तुमिव बोद्धुमपि क्षमः कः ।
मामेव तावदविदन्नतिपामरोऽहं
मातः स्तुतिं त्वयि समर्पयितुं विलज्जे ॥ १०५ ॥

த்வம் தேவி யாத்ருமஸி தாத்ருமஸி த்வமீத்ரு-
மேஷேதி வக்துமிவ போத்யுமபி க்ஷம: க: ।
மாமேவ தாவதவிதந்நதிபாமரோऽஹம்
மாத: ஸ்துதிம் த்வயி ஸமர்ப்பயிதும் விலஜ்ஜே ॥

देवि=தேவியே! त्वम्=நீ यादृगसि=எவ்விதமானவளோ तादृगसि=அவ்விதமானவள். त्वम्=நீ ईदृक्=இவ்விதமானவள் एषा=இப்படிப்பட்டவள் इति=என்று वक्तुमिव=சொல்வதற்குப் போல் बोद्धुमपि=அறிவதற்கும் मातः=தாயே! कः क्षमः=யார் சக்தியுடையவன்? मामेव तावत्=என்னையே இப்பொழுது अविदन्=அறிந்துகொள்ளாத अतिपामरः अहम्=அறிவீனனான நான் त्वयि=உன்னிடத்தில் स्तुतिं=(இந்த) ஸ்தோத்திரத்தை समर्पयितुं=அர்ப்பணம் செய்வதற்கு विलज्जे=வெட்கப்படுகிறேன்.

(க-ரை) உன் ஸ்வரூபம் சொல்லுக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாதது. என் ஸ்வரூபமே இன்னதென்றறியா மூடனான நான் உன்னை அறிந்தவன் போல் ஸ்தோத்திரம் செய்து அந்த ஸ்தோத்திரத்தை உன்னிடம் தெரிவித்துக் கொள்ள லஜ்ஜைப்படுகிறேன்.

105. Goddess, you are what you are. Who can ever know, not to say describe, you as such? I am such an ignoramus as does not know himself. Mother, I am ashamed to dedicate this poem to you.

काचित् कृता कृतिरिति त्वयि सार्पितेति
कापि प्रमोदकणिका न ममान्तरङ्गे ।
मौढ्यं मदीयमिह यद्विदितं ममैव
किं त्वम्ब विश्वसिमि दीनशरण्यतां ते ॥ १०६ ॥

காசித் க்ருதா க்ருதிரிதி த்வயி ஸார்பிதேதி
காபி ப்ரமோதகணிகா ந மமாந்தரங்கே ।
மௌட்யம் மதீயமிஹ யத்விதிதம் மமைவ
கிம் த்வம்ப விஶ்வஸிமி தீனஶரண்யதாம் தே ॥

काचित्=ஏதோ ஒரு कृतिः=காவ்யம் कृता=செய்துவிட்டேன் इति=என்றும் सा=அதை त्वयि=உன்னிடம் अर्पिता=அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன் इति=என்றும் मम=எனக்கு अन्तरङ्गे=உள்ளத்தில் कापि=யாதொரு प्रमोद-कणिका=மகிழ்ச்சித்திவலையும் न=கிடையாது. इह=இதில் मदीयम्=என்னுடையதான यत् मौढ्यम्=அறியாமை ஏதோ ममैव=(அது) எனக்கே विदितम्=தெரிந்தவிஷயம். अम्ब=தாயே! किन्तु=ஆனால் ते=உன்னுடைய दीनशरण्यतां=எளியோரைக் காக்கும் குணத்தை विश्वसिमि=நம்பியிருக்கிறேன்.

(க - ரை) நான் ஏதோ ஸ்தோத்திரம் இயற்றியதாயும் அதை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்ததாயும் சிறிதளவுகூட அஹம்பாவப்படவில்லை. இந்தக் கார்யத்தினால் என் மூடத்தனத்தைத்தான் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்

கிறேன் என்பது எனக்கே நன்ருய்த் தெரியும். ஆனல் 'நீ எளியவர்களிடம் தயைபுரிபவள்' என்று நம்பியிருக்கிறேன்.

106. I am not in the least elated at heart that I have composed a poem and offered it at your feet. I am myself aware what a fool I have made myself here. And yet, Mother, I count, with confidence, upon your quality of vouchsafing refuge to the helpless.

कालानपास्य विषुवायनसंक्रमादी-
नस्तङ्गते हिमकरे च दिवाकरे च ।
अम्ब स्मरेयमपि ते चरणारविन्द-
मानन्दलक्षणमपास्तसमस्तभेदम् ॥ १०७ ॥

காலாநபாஸ்ய விஷுவாயநஸங்க்ரமாதீ-
நஸ்தங்கதே ஹிமகரே ச திவாகரே ச ।
அம்ப ஸ்மரேயமபி தே சரணாரவிந்த-
மாநந்தலக்ஷணமபாஸ்தஸமஸ்தபேதம் ॥ கoஎ ॥

विषुवायनसंक्रमादीन्=விஷுவாயநஸங்க்ரமம் முதலான कालान्=காலங்களை अपास्य=மீறி हिमकरे च=சந்திரனும் दिवाकरे च=சூரியனும் अस्तंगते=அஸ்தமித்தபோது अम्ब=தாயே! आनन्दलक्षणम्=ஆனந்தஸ்வரூபமானதும் अपास्तसमस्तभेदम्=எவ்வித பேதபுத்தியை அகற்றுவதுமான ते चरणारविन्दम्=உன் பாதகமலத்தை अपि स्मरेयम्=நான் நினைப்பேனு?

(க - ரை) சூரிய சந்திரர்கள் (மறுபடி உதயமில்லாமல்) அஸ்தமித்துவிடும் காலத்தில் ஆனந்தமயமானதும்

அத்வைதஞானமயமானதுமான உன் பாதாரவிந்தம் என் அந்தரங்கத்தில், காணக் கிடைக்குமா?

107. When the sun and the Moon would have set freeing themselves from the solstices, etc. of the Zodiacal course, O Mother, will it be given - to me to see your lotus feet, the bringer of blissful joy and dispeller of all differences?

चतुरध्यायीरूपं कलहंसव्यञ्जनं जगन्मातुः ।
अपरब्रह्ममयं वपुरन्तः शशिखण्डमण्डनमुपासे ॥ १०८ ॥

சதுரத்யாயீரூபம் கலஹம்ஸவ்யஞ்ஜநம் ஜகந்மாது: ।
அபரப்ரஹ்மமயம் வபுரந்த: ஶஶிகண்டமண்டந-
[முபாஸே ॥ ௧0அ ॥

चतुरध्यायीरूपम्=பிரம்மஸூத்ர ஸ்வரூபமானதும் कलहंसव्यञ्जनम्=ஹம்ஸ பக்ஷியை அடையாளமாயுடையதும் अपरब्रह्ममयम्=சப்த பிரம்மஸ்வரூபமானதும் शशिखण्डमण्डन=சந்திர கலையை அலங்காரமாகக் கொண்டதுமான जगन्मातुः=ஜகதீச்வரியின் वपुः=ஸ்வரூபத்தை अन्तः उपासे=சித்தத்தில் தியானிக்கிறேன்.

(க - ரை) ஈச்வரீ சப்தஸ்வரூபமும் பரமேச்வரன் அர்த்த ஸ்வரூபமும், சப்தப்ரும்மம் அபரப்ரும்ம மெனப் படும். சப்தப்ரும்மஸ்வரூபமும் ப்ரம்மஸூத்ர ஸ்வரூபமு மானவள் தேவி. அவள் விக்ரஹத்துடன் இருக்கையில் ஹம்ஸவாஹனமும் சந்திரகலை ஆபரணமும் உடையவள். தேவியின் இந்த ஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்கிறேன்.

("ஹம்ஸ" "சந்திர" என்ற பதங்கள் வைராக்யத் தையும் ஞானத்தையும் குறிக்கின்றன.)

108. I medidate at heart on the form of the Mother of the Worlds, which is identical with the all-embracing sound and manifests itself in the Brahma Sutras and which is known by the Swan (as banner or vehicle) and wears as ornament the digit of the moon.

PRINTED AT THE MADRAS LAW JOURNAL PRESS, MYLAPORE, MADRAS.

ஸ்ரீ சந்த்ர மௌளீச்வராய நம:

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானத்தின் வெளியீடுகள்

ஒவ்வொரு புத்தகமும் பல படங்களுடனும் ஸ்ரீ ஆசார்யாளுடைய அனுக்ரஹ பூர்வமான ஸ்ரீ முகத்துடனும் கூடியது. ரூ. அ.

1. ஸ்ரீ மூகபஞ்ச சதீ — ஸ்ரீ மூக கவி அருளிச் செய்தது. 500 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது. தேவநாகரி மூலமும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும். பக்கம் 260. ... ... 1—8

2. ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்த்ரர்கள் அருளிய சிவ மானஸிக பூஜா, கீர்த்தனங்கள், ஆத்ம வித்யா விலாஸ: என்னும் நூல்கள் ஸ்ரீ. வே. நாராயணன், எழுதிய தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங்களுடன் திருப்புகழ்மணி T. M. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர் பி.ஏ.பி.எல்., எழுதிய முகவுரையுடன் (2-ம் பதிப்பு) 0–10

3. ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்ரம் — ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் இயற்றியது. ஸ்ரீ பண்டிட் ஏ. எம். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யாரவர்களும் ஸ்ரீ வே. நாராயணன், எம்.ஏ., எம்.எல்., அவர்களும் எழுதிய தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங்களுடனும், பெடரல் கோர்ட் ஜட்ஜ் கனம் ஸர் எஸ். வரதாசாரி அவர்கள் முன்னுரையுடனும் கூடியது. ... 0—8

4. ஸ்ரீ முகுந்தமாலா — ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளியது. ஸாஹித்ய வல்லப ஸ்ரீ T. ஸுந்தராசார்ய ஸ்வாமிகள், பி. ஏ., பி. எல்., எழுதிய உரையுடன் கூடியது. ... 0—5

5. ஸ்ரீ பஜகோவிந்தம் -- ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் ஸ்ரீ ஏ. எஸ். நடராஜ ஐயர் பி.ஏ., எம்.எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும். 0–2½

6. ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸம் — ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்தோத்ரமும் ஸ்ரீ Y. மகாலிங்க சாஸ்திரியார், எம்.ஏ., பி.எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும்; கனம் ஜட்ஜ் திவான் பகதூர் N. சந்த்ரசேகர அய்யர் அவர்கள் எழுதிய முன்னுரையுடன் கூடியது ... ... 0—6

7. ஸ்ரீ ப்ரச்நோத்தர ரத்ந மாலிகா — ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் இயற்றியதை ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள் தமிழில் உபதேசித்தது. (தமிழ் லிபியில்) ... 0–2½

8. ஷை (தெலுங்கு லிபியில் தெலுங்கு அனுவாதத்துடன்) 0–2½

9. ஷை (ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் ஆங்கில அனுவாதமும்)... 0–2½

10. ஸ்ரீ தேவீ ஸ்தோத்ர ரத்நாகரம் — ஸ்ரீ ச்யாமளா தண்டகம் முதலிய பதின்மூன்று தேவீ ஸ்தோத்ரங்கள் அடங்கியது. 0–12

11. ஸ்ரீ மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்துதி: -- ஸ்ரீமத் ஆத்ய சங்கர பகவத் பூஜ்ய பாதர்கள் எழுதிய ஸம்ஸ்கிருத ஸ்தோத்ரமும் பண்டித N. அருணாசல சாஸ்திரியார் எழுதிய அநுவாதமும் 0—8

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம், கும்பகோணம்.